

**Metodika hodnocení a ochrany
průmyslového dědictví
z pohledu památkové péče**

Odborná metodika Národního památkového ústavu, Metodického centra průmyslového dědictví v Ostravě

**Metodika hodnocení a ochrany
průmyslového dědictví
z pohledu památkové péče**

Miloš Matěj – Michaela Ryšková

Certifikovaná metodika (osvědčení č. 185 o uznání uplatněné metodiky vydané Ministerstvem kultury ČR, Odborem výzkumu a vývoje, č. j. MK 717/2019 OVV, Sp. zn. MK-S 16654/2015 OVV).

Metodika hodnocení a ochrany průmyslového dědictví z pohledu památkové péče byla připravena v rámci projektu Průmyslové dědictví z pohledu památkové péče programu NAKI II (kód projektu DG16P021H029).

Cílem předkládané metodiky je především přinést odpovědi na základní otázky: co je průmyslové dědictví, proč je chránit, jak k jeho poznání a správnému hodnocení dojít a jak přistupovat k jeho zachování a novému využití, tedy přinést prvotní orientaci v problematice průmyslového dědictví, jeho definování, hodnocení, dokumentaci i možnostech (přístupech) k jeho zachování a dalšímu nakládání s ním. Určena je zejména pracovníkům památkové péče, dále pracovníkům muzeí, správním orgánům, investorům, projektantům, vlastníkům i široké veřejnosti.

Oponenti:

prof. PhDr. Jana Geršlová, CSc., Univerzita Palackého v Olomouci, Filozofická fakulta
PaedDr. Josef Velfl, Hornické muzeum Příbram

Konzultanti:

Ing. arch. Eva Dvořáková
prof. Ing. arch. Tomáš Šenberger
Axel Föhl
Dipl. Ing. Rolf Höhmann

Autoři děkují za cenné rady a připomínky konzultantům a dále Mgr. Aleně Borovcové, Ph.D.; Mgr. Radku Bryolovi; Ulfu Ingemaru Gustafssonovi, Ph.D.; PhDr. Jiřímu Chmelenskému; panu Jaroslavu Jáskovi; Ing. Šárce Jirouškové, Ph.D.; Ing. arch. Věře Kučové; Mgr. Ondřeji Malinovi, Ph.D.; Mgr. Ondřeji Mertovi; Mgr. Karlu Sklenářovi; Modrotiskové manufaktuře Danzinger v Olešnici a všem, kteří poskytli fotografie ze svých sbírek.

© Národní památkový ústav, 2018

Text © Doc. PhDr. Ing. arch. Miloš Matěj, Ph.D. et Ph.D.; Mgr. Michaela Ryšková; 2018

Kresby, axonometrie, schémata, mapy © Mgr. Květa Jordánová, Ph.D.; Pavel Maren;

Doc. PhDr. Ing. arch. Miloš Matěj, Ph.D. et Ph.D.; Mgr. Radek Míšanec; Ing. arch. Jaroslav Staněk; 2018

Fotografie © Ing. arch. Eva Dvořáková; Ulf Ingemar Gustafsson, Ph.D.; PhDr. Jiří Chmelenský; Ing. Jana Kynclová; Mgr. Viktor Mácha; Mgr. Ondřej Malina, Ph.D.; Doc. PhDr. Ing. arch. Miloš Matěj, Ph.D. et Ph.D.; Mgr. Roman Polášek; Mgr. Michaela Ryšková; 2018

Archivní fotografie © Landek Park; Modrotisková manufaktura Danzinger; Národní památkový ústav; Technické muzeum v Brně; Továrna, z. ú., správa industriálních nemovitostí; soukromé sbírky.

Sazba: Ivo Sumeč

ISBN 978-80-88240-06-8

Přední strana obálky: Vinařice u Kladna, důl Mayrau. Foto Viktor Mácha, 2017.

Zadní strana obálky: Poděbrady, vodní elektrárna. Foto Viktor Mácha, 2018.

Obsah

01. Vstupní údaje	7
01.01. Úvod – cíle a uplatnění metodiky	7
01.02. Popis metodiky	7
01.03. Zdůvodnění metodiky	8
02. Základní pojmy, jejich definice a význam	11
02.01. Technické památky a průmyslové dědictví	11
02.02. Průmyslová archeologie	11
02.03. Charta průmyslového dědictví TICCIH	12
02.04. Fond technických památek, průmyslového dědictví a brownfields	13
02.04.01. Předindustriální období	14
02.04.02. Industriální období	18
02.04.03. Brownfields	36
03. Hodnocení průmyslového dědictví	39
03.01. Tradiční hodnotící kategorie	39
03.02. Specifické hodnotící kategorie	51
03.02.01. Hodnota historická (pozitivní, negativní)	51
03.02.02. Hodnota typologická	51
03.02.02.01. Znak a symbol	64
03.02.02.02. Vzory, modely, moduly	69
03.02.03. Hodnota technologického toku	75
03.02.04. Hodnota systémových a technologických vazeb	78
03.02.05. Hodnota technická	86
03.02.06. Hodnota autenticity, hodnověrnosti	91
03.02.06.01. Autenticita posledního pracovního dne	102
03.02.07. Hodnota atmosféry místa	108
04. Evidence, dokumentace jako nástroj výběru a památkové ochrany	113
04.01. Formování povědomí o průmyslovém dědictví a jeho systematické průzkumy	113
04.02. Metodika průzkumu památkové péče	119
04.02.01. Plošný průzkum	119
04.02.01.01. Základní dokumentace	119

04.02.01.02. Katalogová dokumentace	120
04.02.01.03. Návrhy na památkovou ochranu	120
04.02.02. Oborový průzkum	121
04.02.03. Mezioborový průzkum	121
05. Památková ochrana (institucionalizace výběru formou památkové ochrany)	123
05.01. Památková ochrana na národní úrovni	123
05.01.01. Kulturní památka	123
05.01.02. Národní kulturní památka	124
05.01.03. Plošná památková ochrana	126
05.01.03.01. Památková rezervace a zóna	126
05.01.03.01. Ochranné pásmo	126
05.02. Památková ochrana na mezinárodní úrovni	126
05.02.01. Seznam světového dědictví UNESCO	126
05.02.02. Evropské dědictví (European Heritage Label)	129
06. Zachování průmyslového dědictví (cíle)	131
06.01. Zachování původní funkce	134
06.02. Zachování maximální autenticity / „časová konzerva“ / muzealizace in situ	144
06.03. Transfer	159
06.04. Nové využití / konverze	170
07. Prameny a literatura (výběr)	187
07.01. Literatura	187
07.02. Nepublikované prameny a internetové zdroje	193
Příloha. Seznam národních kulturních památek technické a průmyslové povahy (k roku 2017)	195

01. Vstupní údaje

01.01. Úvod – cíle a uplatnění metodiky

Průmyslové dědictví je velice široké a obsáhlé téma a pohled památkové péče je jedním z možných úhlů, kterým na ně můžeme nazírat. Cílem předkládané metodiky je především přinést odpovědi na základní otázky: co je průmyslové dědictví, proč je chránit, jak k jeho poznání a správnému hodnocení dojít a jak přistupovat k jeho zachování a novému využití. Jednotlivé teze jsou pro ilustraci doprovázeny řadou příkladů tuzemských i zahraničních.

Průmyslové dědictví je především ohromným souborem hmotných dokladů, zahrnujícím prakticky veškerou lidskou činnost v oblasti výroby (a těžby), dopravy (včetně spojů) a skladování v širokém časovém záběru. Posláním památkové péče je tento široký fond zkoumat (evidovat, dokumentovat, vyhodnotit) a následně vytipované technické zařízení, objekty, areály a případně celé liniové stavby a území chránit. Pokud má být výzkum průmyslového dědictví (výše uvedená evidence, dokumentace a hodnocení) a jeho ochrana efektivní, je nutno, aby z dochovaného fondu byly vybrány skutečně podstatné (hodnotné) příklady a jejich hodnoty nebyly zničeny nebo potlačeny.

Jak bylo uvedeno, výzkum a ochranu (zachování) průmyslového dědictví lze nahlížet z pohledu několika oborů. Stejně tak je možné přistoupit k ochraně a institucionalizovat ji pomocí nástrojů památkových, muzejních nebo archeologických.¹⁾ Tomu odpovídá také koncept tří provázaných obecných metodik (památková, muzejní, archeologická), na které budou navazovat takzvané oborové metodiky, reflektující specifika vybraných průmyslových odvětví, klíčových pro rozvoj průmyslu i specifických pro území dnešní České republiky (například uhelné hornictví, hutnictví železa, vodohospodářství, železniční doprava, elektroenergetika, textilní výroba, cukrovarnictví nebo pivovarnictví). Struktura jednotlivých metodik bude podobně jako u metodik obecných zaměřena na vysvětlení, co a proč je předmětem zkoumání a ochrany a jak podstatně chránit a zachovat. Teze metodik budou stejně jako u metodik obecných ilustrovány řadou příkladů průmyslového dědictví v České republice a vybraných inspirativních příkladů v zahraničí.

Metodiky by se měly stát rádcem i nástrojem v rukou odborných pracovníků památkové péče, pracovníků muzeí, správních orgánů, investorů, projektantů i vlastníků, protože péče o kulturní dědictví není jen úkolem památkové péče, ale zodpovědností všech, kterým byly svěřeny a kteří o jeho osudu rozhodují.

01.02. Popis metodiky

Metodika navazuje na dlouhodobé průzkumy a zkušenosti na poli dokumentace a hodnocení průmyslového dědictví z pohledu památkové péče, které byly v rámci projektu dále rozvíjeny a doplňovány. Přípravu provázela rešerše dostupných publikovaných i nepublikovaných pramenů, archivních i sbírkových fondů a široce rozproštěný terénní průzkum. Mimo území České republiky byly dlouhodobě sledovány také významné památky průmyslového dědictví a přístupy k zachování, obnově a transformaci bývalých průmyslových objektů, areálů i aglomerací na území Evropy a USA. Široká srovnávací dokumentace poskytla základnu pro kvalitní výběr ilustrativních příkladů, které doprovázejí jednotlivé zde formulované teze. Podstatnou součástí přípravy tvořily konzultace s domácími i zahraničními odborníky na danou problematiku.

1) Zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči; zákon č. 122/2000 Sb., o ochraně sbírek muzejní povahy a o změně některých dalších zákonů.

Zvolená struktura metodiky reflektuje její hlavní cíle, jimiž jsou odpovědi na základní otázky:

- Co je průmyslové dědictví?
V kapitole 02 jsou definovány základní pojmy – technická památka, průmyslové dědictví. Je charakterizován obor průmyslové archeologie a stručně nastíněna problematika proměny názoru na předmět jeho zkoumání. Je představena Charta průmyslového dědictví TICCIH jako základní dokument věnovaný definici, dokumentaci, hodnotám a ochraně průmyslového dědictví. Poslední část kapitoly tvoří nástin šíře a různorodosti fondu technických památek a průmyslového dědictví.
- Proč průmyslové dědictví chránit?
Kapitola 03 je věnována především těm hodnotám průmyslového dědictví, které je možno označit jako specifické a měly by být základem pro posuzování jeho památkových hodnot:
 - historická hodnota,
 - typologická hodnota (včetně hodnoty znaku, symbolu, vzorového řešení, modelu, modulu),
 - hodnota technologického toku (a role jednotlivosti v něm v rámci kompletního výrobního cyklu a v rámci navazujících technologických kroků),
 - hodnota systémových a technologických vazeb (vsazení do širšího kontextu navzájem se ovlivňujících a navazujících toků surovin, produktů a souvisejících dopravních systémů),
 - technická hodnota jednotlivých zařízení a technologických celků,
 - hodnota autenticity ve vztahu k průmyslovému dědictví (včetně definice autenticity posledního pracovního dne),
 - hodnota atmosféry místa.
- Jak k poznání a správnému hodnocení průmyslového dědictví dojít?
Kapitola 04 je věnována evidenci a dokumentaci, tedy nástrojům pro výběr a památkovou ochranu. Je uvedena nástiněm formování povědomí o průmyslovém dědictví v českých zemích, vedoucímu k systematickým průzkumům. Formulována je metodika průzkumu sledujícího dva základní směry – plošné průzkumy (vyčerpávající znalost vývoje a fondu technických památek a průmyslového dědictví určitého území) a oborové průzkumy (sledující vývoj jednotlivých průmyslových odvětví, případně jejich podoborů a hmotných dokladů s nimi spojených). Upozorněno je také na význam mezioborových výzkumů, které nabízejí nové pohledy na oblast průmyslového dědictví (přesahy k výtvarnému umění, literatuře, etnografii atd.).
- Jak přistupovat k zachování průmyslového dědictví?
Kapitola 05 shrnuje nástroje památkové ochrany na národní i mezinárodní úrovni (kulturní památky, národní kulturní památky, plošná ochrana, památky světového dědictví UNESCO, památky Evropského dědictví). Kapitola 06 definuje hlavní cesty v nakládání s průmyslovým dědictvím – zachování původní funkce (jako ideálního řešení), zachování autentického provozu muzejní formou (jako extrémní a výběrový přístup), transfer objektu nebo jeho části v případě, že není možné zachování na původním místě (nejčastěji ve spojení s muzealizací) a konečně možnosti nového využití, je-li původní funkce ztracena.
Jednotlivé kapitoly jsou doprovázeny ilustrativními příklady.

01.03. Zdůvodnění metodiky

Průmyslové dědictví představuje početný, ale zároveň velmi specifický fond kulturního dědictví. Pro posouzení hodnot nepostačují tradiční hodnotící kategorie běžně užívané v památkové péči (hodnota architektonická, urbanistická, uměleckohistorická a hodnota stáří). Metodika tedy nastoluje nové/specifické hodnotící kategorie: negativní/pozitivní historická hodnota, typologická hodnota, hodnota technologického toku, hodnota systémových a technologických vazeb, hodnota technická, hodnota autenticity/hodnověrnosti, hodnota atmosféry místa.

Jejich uplatněním je možno dosáhnout komplexního posouzení hodnoty jednotlivostí (stavby, objekty, stroje, technická zařízení) i celků (průmyslové komplexy, aglomerace, liniové stavby atd.) a objektivního výběru nejvýznamnějších zástupců jednotlivých oborů průmyslové činnosti k památkové ochraně.

Průmyslovému dědictví byla v posledních desetiletích věnována pozornost. Dlouhodobě se jí zabývají výzkumné projekty vysokých škol (především Výzkumného centra průmyslového dědictví při Fakultě architektury ČVUT v Praze a také Ateliéru rekonstrukce památek Fakulty architektury VUT v Brně). Jde však o pohled zaměřený prioritně na průmyslové stavby, jejich konstrukce, architektonické a urbanistické hodnoty a nové využití. Průmyslová architektura je však pouze jedním segmentem průmyslového dědictví. Metodika nabízí pohled komplexnější, kde v centru pozornosti stojí posouzení každé jednotlivosti v kontextu daného oboru, jeho vsazení do širších souvislostí (technologický tok, systémové a technologické vazby) a posouzení z hlediska autenticity.

Kladno, Poldina huť, elektrická oblouková pec. Foto Viktor Mácha, 2016.

02. Základní pojmy, jejich definice a význam

02.01. Technické památky a průmyslové dědictví

Pojmem „průmyslové dědictví“ je možno označit technické zařízení, objekty a jevy antropogenní geomorfologie vzniklé v souvislosti s procesem industrializace (zprůmyslnění).

Pojem „technická památka“ lze naproti tomu vymezit daleko širěji a obecněji, jako „jedinečné nebo typické hmotné pozůstatky, které dokládají vývoj techniky a vědy a jejich úroveň v různých historických podmínkách“. ²⁾ Při jisté míře zjednodušení (a nepřesnosti) lze konstatovat, že jde o památky spojené svým účelem s těžbou, výrobou, dopravou nebo skladováním.

Použití pojmu „průmyslová památka“ a identického označení „industriální památka“ bývá vedeno snahou o přesnější pojmenování památky vzhledem k době jejího vzniku, k účelu a velikosti, takové případy ale vždy zůstávají součástí obecnějšího pojmu „technická památka“.

Pojem „technická památka“ je někdy také volně používán pro označení věci požívající památkové ochrany. V systému české památkové péče však takové označení nevyjadřuje právní vztah a stávající zákon o památkové péči č. 20/1987 Sb. pracuje pouze s kategorií „kulturní památka“, jejíž součástí jsou památky technické povahy (podrobně viz kapitola 05. Památková ochrana).

02.02. Průmyslová archeologie

Oba výše vymezené pojmy průmyslové dědictví a technická památka jsou předmětem zkoumání oboru, označovaného ne zcela výstižně jako průmyslová archeologie, který byl postupně konstituován v průběhu 2. poloviny 20. století. Jeho počátky spadají do 50. let 20. století a zřejmě poprvé byl termín použit ve Velké Británii ve spojení se snahou o zaznamenání a případné zachování mizejících dokladů průmyslové revoluce. V širokém spektru disciplín (od archeologů přes techniky po muzejníky), které se na jejím utváření podílely, představovalo ustavení základní definice oboru poměrně dlouhý proces. Zatímco v počátcích byl jako hlavní cíl chápán vlastní výzkum hmotných dokladů industrializace, později byly tyto hmotné pozůstatky („physical remains“) vnímány zároveň jako prostředek ke studiu a pochopení hospodářského vývoje a proměn společnosti.

Agnus Buchanan formuloval roce 1972 průmyslovou archeologii jako „oblast výzkumu, která se zabývá výzkumem, evidencí, registrací a v některých případech zachováním průmyslové památky. Význam těchto památek musí být postaven v kontextu dějin sociálních a technických. Průmyslová archeologie je schopna na základě objevení a zachování zanedbávaných pramenů (hmotných pozůstatků, v originále „physical remains“) a následně kritikou a interpretací těchto pramenů v kontextu ekonomického, sociálního a technického vývoje vedle ilustrativní a didaktické funkce prohloubit naše znalosti ekonomického vývoje, jeho technických a sociálních aspektů.“ ³⁾

2) VONDRA, Jiří. Ochrana technických památek v terénu. In *Ochrana technických památek*. Sborník přednášek přednesených na sympoziu pořádaném v Praze ve dnech 27.–29. 9. 1967. Rozpravy NTM v Praze 27, Praha 1967, s. 10–21.

3) BUCHANAN, Agnus. *Industrial Archaeology in Britain*. Harmondsworth 1972, s. 19–23; překlad citace Miloš Matěj.

Shrnutí různých koncepcí představuje pojetí Manfreda Wehdorna, podle kterého je průmyslová archeologie „*systematický výzkum všech věcných pramenů každé průmyslové minulosti od minulosti až do přítomnosti*“, přičemž pojmy jako „průmyslový“ nebo „systematický“ mají být chápány co neširěji a nejobsáhleji.⁴⁾ Tuto definici doplňuje Reiner Slotta. Podle něj jsou výchozím bodem všech zkoumání hmotné pozůstatky (physical remains), které tvoří základnu všech snah a jsou spojovacím článkem všech zúčastněných. Hmotné pozůstatky mají být dotazovány všemi dostupnými metodami a možnostmi zkoumání, přičemž nejsou dosazeny prostorové ani časové hranice. Pro vytvoření celkového obrazu je důležitá pluralita názorů vzešlá z rozdílných metod a pohledů interdisciplinárního zkoumání.⁵⁾

Naproti tomu Marilyn Palmer a Peter Neaverson definují průmyslovou archeologii úžeji jako „*systematické studium konstrukcí a artefaktů*“ jako prostředku k rozšíření našeho pochopení průmyslové minulosti.⁷⁾ Období zájmu průmyslové archeologie je v jejich pojetí soustředěno především na proces industrializace, tedy na období zlomové v proměně výroby z úrovně domácí nebo řemeslné v průmyslovou. Spojení surovinových zdrojů, nových metod jejich zpracování a dopravních sítí nezbytných pro distribuci se v jejich pojetí spojuje také se změnami sociálními, jejichž odraz lze nalézt například v uspořádání průmyslových lokalit (továrních provozů i dělnických příbytků).⁸⁾

02.03. Charta průmyslového dědictví TICCIH

V mezinárodním kontextu lze za základní dokument věnovaný definici, dokumentaci, hodnotám a ochraně průmyslového dědictví považovat Chartu průmyslového dědictví (Nizny Tagil Charter for industrial Heritage),⁹⁾ formulovanou v roce 2003 Mezinárodním výborem pro ochranu průmyslového dědictví (The International Committee for the Conservation of the Industrial Heritage, TICCIH).¹⁰⁾ Založení této mezinárodní odborné organizace spadá do roku 1978, ale impuls k jejímu vzniku a počátky činnosti se váží k roku 1973, kdy se v Ironbridge konal I. mezinárodní kongres o zachování průmyslového dědictví v reakci na strukturální proměny průmyslu a na ně navázané problémy s nedostatečnou ochranou průmyslového dědictví. Organizace dlouhodobě působí jako odborný poradní orgán Mezinárodní rady pro památky a sídla (The International Council on Monuments and Sites, ICOMOS).¹¹⁾

Charta, odvolávající se na již uznávané hodnoty přelomových změn ve výrobních postupech doložených archeologickými nálezy, rozšiřuje pole pozornosti na doklady mladší, spojené s průmyslovou revolucí nastupující ve 2. polovině 18. století a následným vývojem po současnost, neboť představuje zlomové období s celosvětovým dopadem a univerzální hodnotou pro lidstvo. Mimo uvedenou univerzalitu hodnoty průmyslového dědictví jsou její další aspekty rozpoznány v rovině společenské (doklady života obyčejných lidí prohlubující vědomí identity), technické, vědecké (v oblasti dějin výroby, strojírenství a stavitelství), estetické (v rovině architektonického nebo urbanistického konceptu). Obzvláště ceněné jsou pak přežívající výrobní postupy, jedineční typologičtí zástupci¹²⁾ nebo rané a průkopnické příklady. Zkoumání se mimo

4) WEHDORN, Manfred. *Die Baudenkmäler des Eisenhüttenwesens in Österreich Ein Beitrag zur industriearchäologischen Forschung*, Düsseldorf 1977, s. 1.

5) SLOTTA, Reiner. *Einführung in die Industriearchäologie*. Darmstadt 1982.

6) Ve smyslu věci nebo procesu, které jsou lidským dílem.

7) V originále: „... the systematic study of structures and artefacts as a means of enlarging our understanding of the industrial past.“ – PALMER, Marilyn – NEAVERSON, Peter. *Industrial Archaeology. Principles and Practise*. New York – London, 1998 (reprint 2000), s. 1.

8) Tamtéž, s. 4–5.

9) *The Nizny Tagil Charter for the Industrial Heritage* [online]. [cit. 2018-07-14]. Dostupné z: <https://www.icomos.org/18thapril/2006/nizhny-tagil-charter-e.pdf>.

10) Charta byla vydána na XII. kongresu TICCIH v Nižném Tagilu a schválena shromážděním národních reprezentantů TICCIH v Moskvě (odtud také označení Moskevská charta). V českém překladu byla publikována Výzkumným centrem průmyslového dědictví FA ČVUT: *Charta průmyslového dědictví TICCIH* [online]. [cit. 2018-07-14]. Dostupné z: <http://vcpd.cvut.cz/charta-prumysloveho-dedictvi-ticcih/>.

11) Materiály a výroční zprávy organizace TICCIH zprostředkovávají informace o zahraničních aktivitách, o široké škále přístupů a časové proměně názoru na dokumentaci, hodnocení a ochranu průmyslového dědictví – více na www.ticcih.org; COSSONS, Neil. *Průmysl včerejška, odkaz zítřku? In Průmyslové dědictví. Industrial heritage*. Praha 2008, s. 20.

12) Charta pracuje s termínem „site“ v širokém spektru významů – ve smyslu krajiny, komplexů, budov, konstrukcí, strojů, zde doslova: „site typologies or landscapes“.

hmotných dokladů (zahrnujících mimo jiné dokumenty, lidská sídla nebo přírodní a průmyslovou krajinu) rozšiřuje dále na doklady nehmotné, jakými jsou záznamy vzpomínek nebo zvyky.

Charta vyvozuje, že „... stavby a konstrukce vytvořené pro průmyslovou činnost, výrobní procesy a nástroje v nich užívané, města i krajiny, v nichž se nalézají, spolu s jejich veškerými hmotnými a nehmotnými projevy, mají zásadní význam. Měly by být studovány, jejich historie vyučována, smysl a dosah zkoumány a získané poznatky široce zpřístupněny. Nejvýznamnější či charakteristické příklady je třeba rozpoznat, chránit a udržovat pro dnešní i budoucí využití v duchu Benátské charty.“¹³⁾

02.04. Fond technických památek, průmyslového dědictví a brownfields

Technické památky jsou přítomny v předmětném světě, který nás obklopuje. Jejich identifikace, poznání, popsání a vyhodnocení významu představuje systematický a nikdy neukončený proces. Tento fond zahrnuje ze své podstaty velice různorodou škálu objektů a technického zařízení.

Předindustriální období

Horní Blatná, pozůstatky těžby rud

Historii rudného hornictví v Krušnohoří, jehož počátky leží ve středověku, dokládá řada dochovaných důlních děl a terénních stop. K nejcennějším lokalitám, jejichž význam leží v rovině typologické, technické a historické, náleží soubor pozůstatků po těžbě rud v okolí Horní Blatné. Na těžbu cínu a železné rudy zde upomínají pozůstatky třináct kilometrů dlouhého Blatenského vodního příkopu, vybudovaného v letech 1540–1544, propadlina po dolování cínu v 16.–18. století zvaná Vlčí jámy (přírodní památka) na jihozápadním svahu Blatenského vrchu a řada povrchových pozůstatků důlních děl, například povrchová dobývka Drahá kožešina, propadlina po dole Zuzana na Sněžné hůrce nebo haldy a propadliny na Jelením vrchu. Foto Ondřej Malina, 2015, 2018 (dobývka Drahá kožešina nahoře a Blatenský příkop).

13) Tamtéž, Úvod; Mezinárodní charta konzervace a restaurování památek (The Venice Charter for the Conservation and Restoration of Monuments and Sites), formulovaná II. mezinárodním kongresem architektů a techniků historických památek v Benátkách v roce 1964 (tzv. Benátská charta) je dokumentem zabývajícím se základními principy památkové péče a je spojena se vznikem Mezinárodní rady pro památky a sídla (ICOMOS). Dokument se zaměřuje na definici památky, principy jejich dokumentace, konzervace a restaurování a dále pak památkovými sídly a archeologickými vykopávkami.

Předindustriální období

Dobřív, hamr

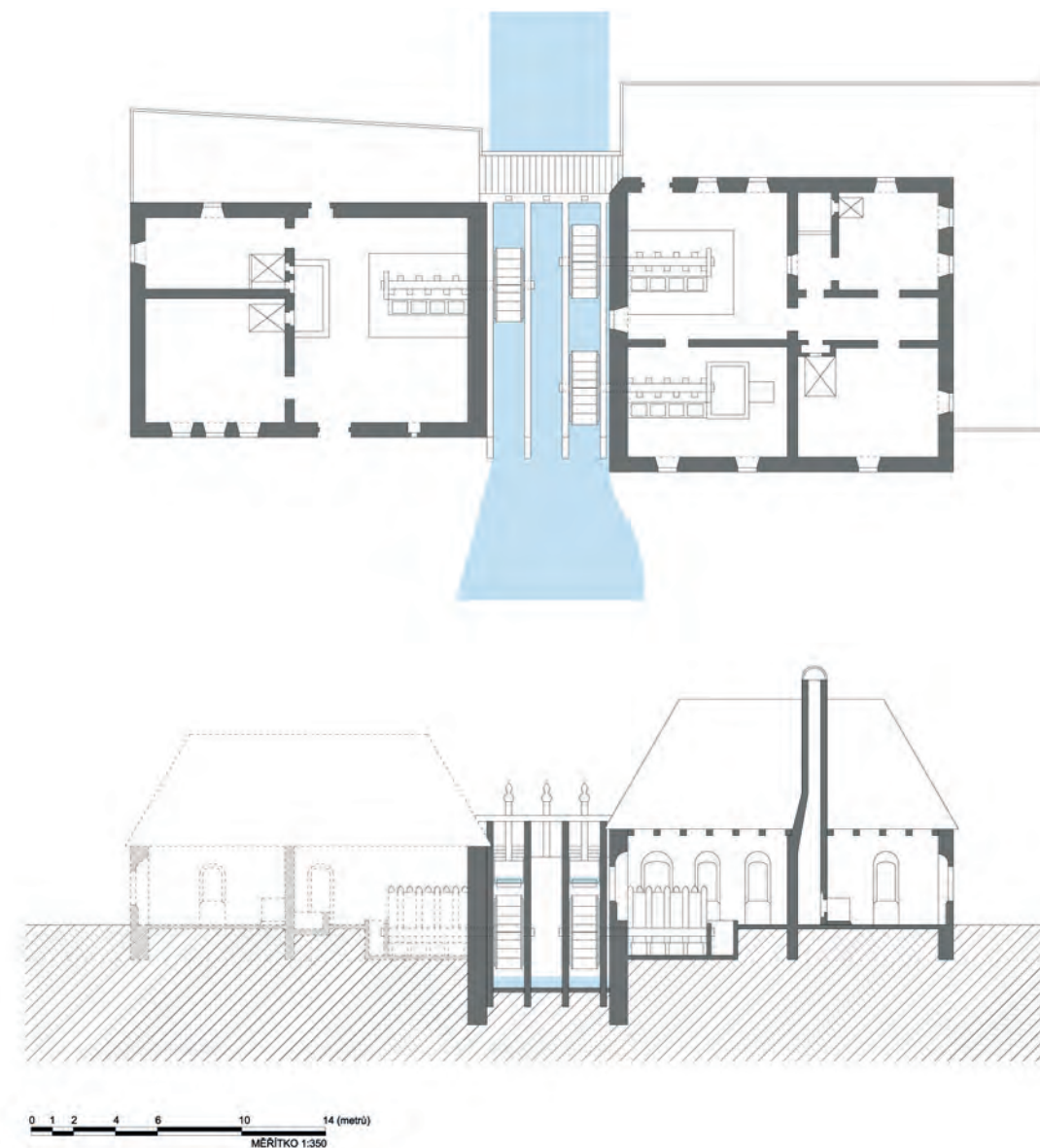
Existence hutí v Dobřívě je doložena k roku 1505. V roce 1614 byla postavena dřevohelná vysoká pec. Surové železo zkujňovaly hamry, z nichž je dochován tzv. Horní. Po ukončení provozu železáren se stal hamrem nářadovým a přešel na produkci těžkého kovaného zboží pro zemědělství. V roce 1901 bylo vybavení vyměněno. Výroba byla zastavena v roce 1949, definitivně zrušena v roce 1956. Dnes jsou v provozu čtyři vodní kola (místo původních pěti), která pohánějí dva těžké nadhazovací buchary, lehký chvostový buchar, nůžky, brus a dmychadla. Dochována je velká část původního nářadí z 18. a 19. století. Horní hamr je největším dochovaným hamrem předindustriálního období u nás a jedním z největších v Evropě. Dnešní podoba pochází z 20. let 19. století. Foto Eva Dvořáková, 2016.

02.04.01. Předindustriální období

Předindustriální období v širokém rozpětí od nejstarších archeologických nálezů primitivních nástrojů po nástup průmyslové revoluce ve 2. polovině 18. století je doloženo z velké části archeologickými nálezy, terénními stopami odrážejícími zaniklou těžební nebo výrobní činnost, ale také řadou stavebních objektů nebo jejich reliktních, souvisejících nejčastěji s metalurgií/hutnictvím (budovy zaniklých železáren, hamrů a dřevohelné vysoké pece), potravinářstvím (pivovary, mlýny, sušárny apod.) nebo textilní výrobou (manufaktury). Technické stavby jsou zastoupeny objekty souvisejícími s dopravou (mosty, objekty související s provozem koněspřežných železnic, silnice) nebo vodárenstvím (náhony, vodovody, vodojemy, kašny).

Vodní kolo jako nejvýznamnější motor tohoto období pohánělo širokou škálu zařízení,¹⁴⁾ jakými byly mlýny, ale například také pily, hamry a soukenické valchy, jež provázely řemeslnou výrobu vlněného zboží. Užíváno bylo také pro pohon zařízení k čerpání vody, například pro odvodnění důlních děl. Vodní díla, která byla k pohonu vodních kol nezbytná, jsou stále patrná v terénních projevech nebo jsou dokonce stále přítomna, pokud byla po nástupu industrializace nadále využívána z důvodů energetických (k pohonu vodních turbín) nebo technologických (například pro úpravu textilního zboží).

14) Označení „mlýn“ (mill, Mühle) ve smyslu zařízení poháněného vodním kolem (vodní silou) se přenášelo i na označení provozů a zařízení, které nesloužily k mletí. Počátky mechanizace spojené s využitím vodní síly přenesly v anglické terminologii označení mill i do období industriálního například pro označení přádelen (spinning mill) a následně i tkalcoven (weaving mill).

Předindustriální období

Brno-Husovice, soukenická valcha, schéma

Jedním z provozů první brněnské soukenické manufaktury, pracující pod názvem C. k. privilegovaná továrna na sukna a přenesené sem z Kladruhu, byla soukenická valcha v Husovicích. Byla vybavena třemi kladivovými valchami, z nichž každá byla poháněna vlastním vodním kolem. Jde o jedno z míst s nejdélejší textilní tradicí v Brně – provoz soukenické valchy přerostl v tovární výrobu a úpravu vlněného zboží, která se zde udržela až do 90. let 20. století. Původní valcha zanikla, ale vodní dílo bylo udržováno a využíváno k provozu vodní turbíny. Rekonstrukce dle plánu publikovaného v knize FREUDENBERGER, Herman. *The Industrialization of a Central European City. Brno and the Fine Woollen Industry in the 18th Century*. Edington, 1977. Měřítko 1 : 350. Schéma Radek Míšanec, 2018.

*Předindustriální období
Kovářská, uhelna
Železářská výroba v Kovářské je nepřímými prameny doložena od 15. století. Dřevouhelná vysoká pec, vystavěná zde roku 1597, byla druhou vysokou pecí v českých zemích. Na vysokopecní provoz navázaly hamry, brusárna a kovárna (uváděné v roce 1728). Výroba byla ukončena v roce 1869. Posledními doklady železářské výroby je dvojice vápenických pecí, které byly v provozu až do 20. let 20. století, a ruiny bývalého skladu dřevěného uhlí, zvaného uhelna. Monumentální třípodlažní budova byla kompletně vyžděna z kamenného zdiva, které mělo bránit případnému šíření požáru mezi jednotlivými skladovacími komorami.
Foto Ondřej Malina, 2013.*

*Předindustriální období
Brno, soukenická manufaktura Karla Přízy
Výrobní budovy předindustriálního období vycházely z dobových vzorů a zvyklostí. Soukenická manufaktura Karla Přízy byla na jižní straně Cejlu založena v roce 1810. V uličním průčelí byla situována zřejmě obytná část a zázemí manufaktury a vlastní výrobu sloužila kolmá křídla. Podobné řešení bylo uplatněno například u nedochované státní soukenické manufaktury, založené v Brně v roce 1764.
Foto Viktor Mácha, 2018.*

*Předindustriální období
Nymburk, vodárenská věž
Vodní hospodářství předindustriálního období reprezentují především stavby a objekty spojené se zásobováním vodou, náhony a rybníky. „Nejviditelnějšími“ součástmi vodovodních systémů jsou vodárenské věže (věžové vodojemy) a kašny. Renesanční šestiboká vodárenská věž v Nymburce, tzv. Turecká, postavená koncem 16. století, jímala vodu z Labe pro napájení městské kašny. V provozu byla do 2. poloviny 19. století. Zařízení nedochováno.
Foto Michaela Ryšková, 2017.*

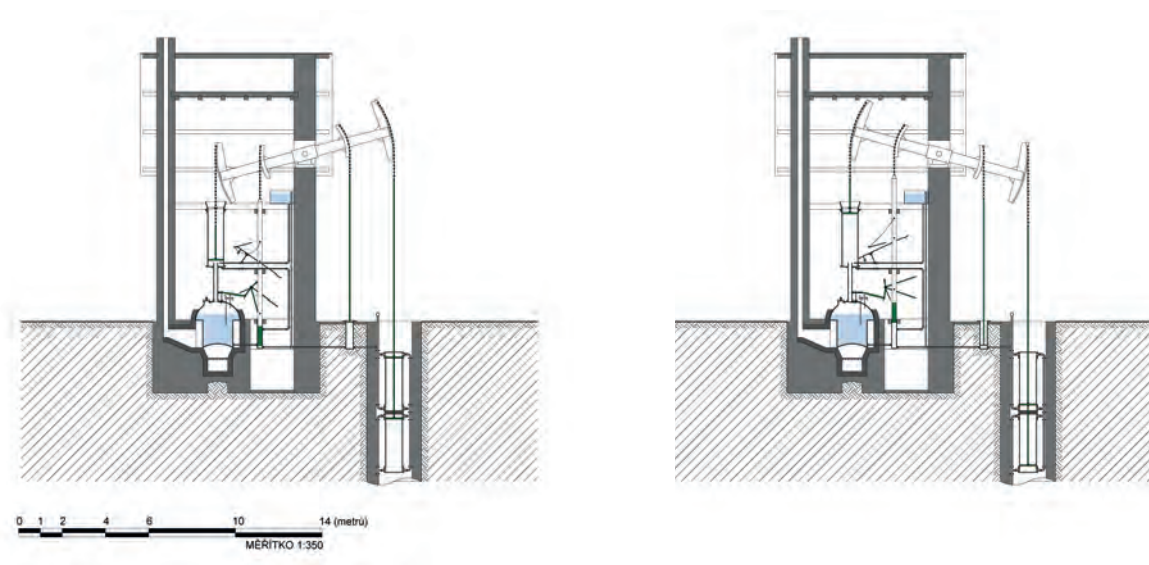
02.04.02. Industriální období

Industrializace, charakterizovaná zjednodušeně proměnou výroby z domácí a řemeslné v průmyslovou, opírající se o využití nových zdrojů energie, nových výrobních metod i způsobů organizace práce, neprobíhala rovnoměrně, pokud jde o jednotlivé obory nebo státy. Jako milník je přijímáno zavedení parního stroje, využití uhlí a koku při tavbě surového železa ve vysokých pecích a mechanizace textilní výroby. Rychlý rozvoj jednotlivých oborů (kterým poskytlo zázemí stejně rychle se rozvíjející strojírenství) byl podpořen zásadními proměnami dopravních systémů, zejména železniční dopravy.

Proces industrializace je charakterizován hmotnými doklady a doložen velmi různorodým a širokým spektrem strojů, zařízení a staveb, jejichž význam je možné určit pouze v kontextu vývoje daného oboru.¹⁵⁾ Hornictví je tak možno definovat na vývoji dobývací techniky nebo na konstrukcích těžních věží, energetiku na vývoji jednotlivých zařízení určených k výrobě energie a její distribuci, hutnictví na typologickém vývoji zařízení k tavbě a zušlechťení železa, textilní průmysl na vývoji spřádacích strojů a tkalcovských stavů a podobně. Každý obor je pak určován svými milníky – zlomovými vynálezy.

Technologické postupy, stroje a jejich uspořádání, stejně jako způsoby jejich pohonu se staly určujícími pro vývoj nových typů staveb. Promítly se do měřítka a uspořádání a definovaly i jejich vnější charakteristiky. Univerzální tovární budovu zformoval textilní průmysl. Její uspořádání neurčovala specifika technologie a technologického toku, ale aditivní řazení shodných nebo podobných strojů. Proces byl provázen také vývojem stavebních materiálů a konstrukčních systémů. Vedle tradičních materiálů se začaly uplatňovat materiály nové: od konce 18. století nejprve litinové a další kovové konstrukce a skelety (svářková ocel, plávková ocel, válcované ocelové profily), od konce 19. století železobeton. Jako nejstarší tovární budova s kovovým skeletem je uváděna pětipodlažní přádelna Inu Marshall, Benyon a Bage v Ditheringtonu v hrabství Shrewsbury z roku 1797, první stavbou se železobetonovou konstrukcí se stala přádelna v Tourcoing, postavená podle návrhu Françoise Hennebiquea v roce 1895.

15) Vývojové typologie budou součástí navazujících oborových metodik.

Industriální období

Newcomenův atmosférický stroj

Jedním z klíčových momentů na cestě hledání využití parní síly k pohonu strojů představoval vynález prvního prakticky využitelného atmosférického stroje Thomase Newcomena, užívaného k čerpání důlních vod. Poprvé byl do provozu uveden roku 1712 v uhelném dole Dudley Castle. Schéma Radek Míšanec, 2018, měřítko 1 : 350. Foto Michaela Ryšková, 2008 (atmosférický stroj v muzeu Black Country v Dudley).

Industriální období

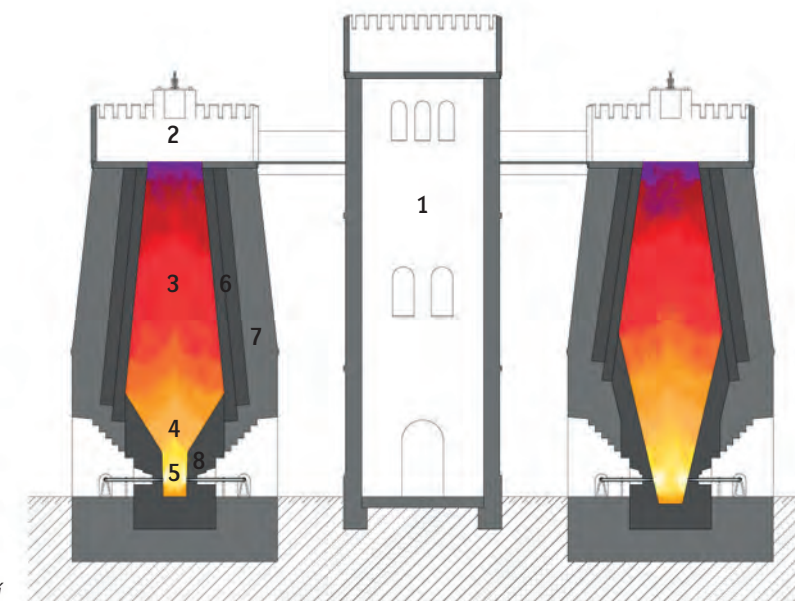
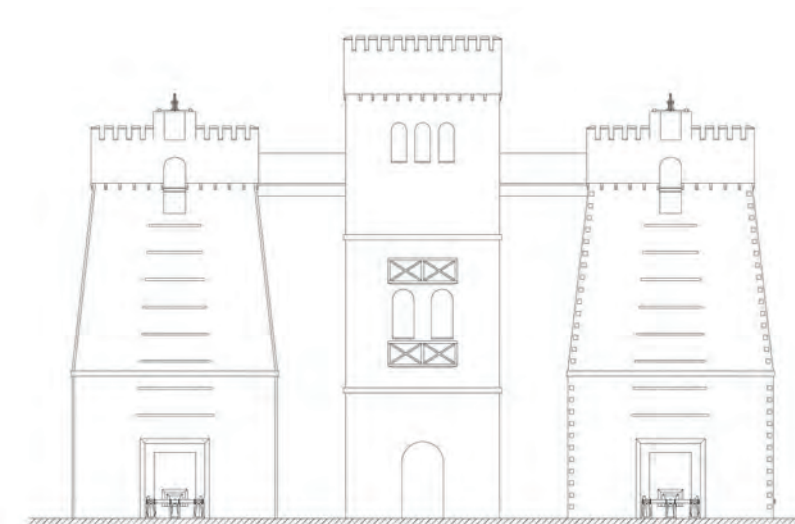
Coalbrookdale (Velká Británie), pozůstatky první vysoké pece na bázi uhlí

K nejdůležitějším milníkům průmyslové revoluce a industrializace patří užití uhlí a koksu k výrobě surového železa. Poprvé bylo uhlí k tavbě železa použito roku 1709 ve vysoké peci Abrahama Darbyho v Coalbrookdale. Roku 1713 se podařilo vytavit první surové železo směsí uhlí a koksu a teprve náhrada této směsi koksem samotným Abrahamem Darbym mladším vedla k výsledkům srovnatelným s tavbou ve dřevouhelné peci. Pozůstatky původní pece byly odkryty při příležitosti 250. výročí zahájení provozu v roce 1959. Její zastřešené torzo je dnes součástí muzea a spolu s dalšími památkami spojenými s nástupem průmyslové revoluce v údolí řeky Severn památkou UNESCO. Foto Miloš Matěj, 2011.

Ironbridge (Velká Británie), litinový most

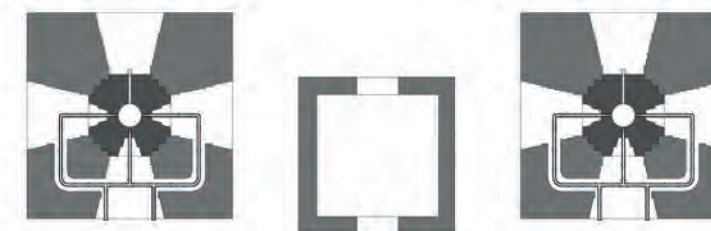
Pokroky v hutnictví železa se promítly i do konstrukcí mostních systémů. První litinový most, postavený přes údolí řeky Severn Abrahamem Darbym a Johnem Wilkinsonem v roce 1779 podle návrhu Thomase Farnollse Pritcharda, je součástí památky UNESCO Ironbridge Gorge World Heritage Site. Foto Miloš Matěj, 2011.

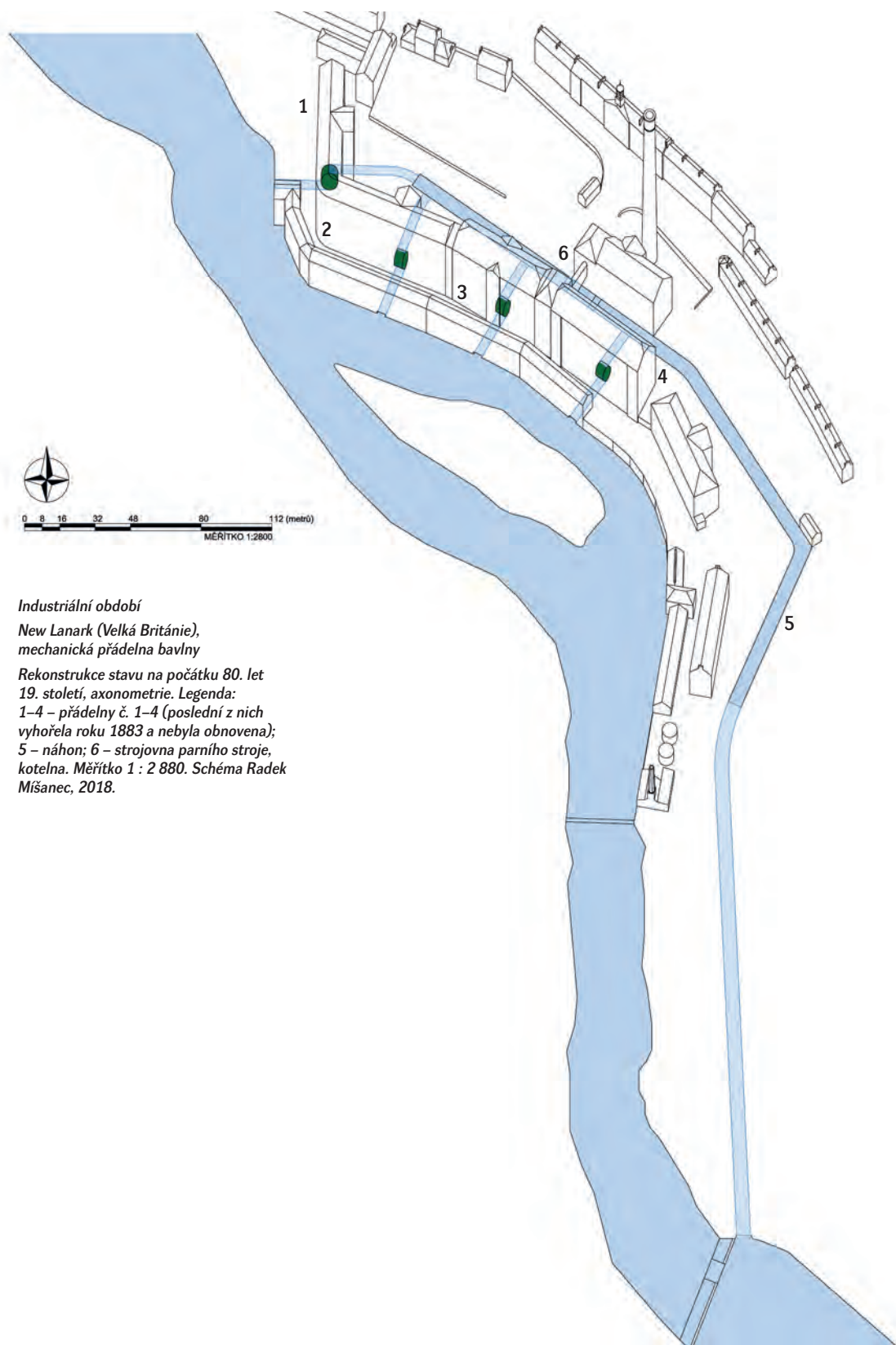
Industriální období

Kladno, Vojtěšská huť,
koksová vysoká pec belgického typu

V českých zemích patřilo prvenství v přechodu od dřevouhelných ke koksovým vysokým pecím Vítkovicím (1836). V Kladně byla první koksem vyhřívaná vysoká pec uvedena do provozu v roce 1855. Schéma zobrazuje vysoké pece belgického typu č. 1 a 2, postavené ve Vojtěšské huti v letech 1855 a 1856. Legenda: podélný řez (1 – zavážecí věž; 2 – sazebná; 3 – šachta; 4 – sedlo; 5 – nístěj; 6 – žáruvzdorná vyzdívká; 7 – cihlovokamenná obezdívka; 8 – výfučny). Měřítko 1 : 350. Schéma Radek Míšanec, 2017.

0 1 2 4 8 10 14 (metrů)
MĚŘÍTKO 1:350

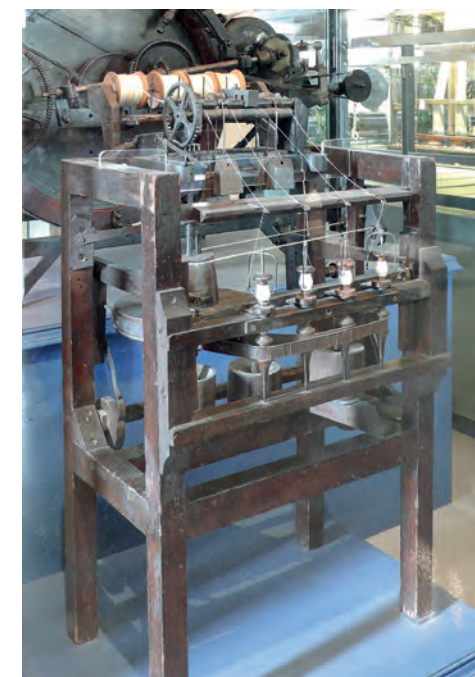

Industriální období

New Lanark (Velká Británie),
mechanická přádelna bavlny

Rekonstrukce stavu na počátku 80. let
19. století, axonometrie. Legenda:

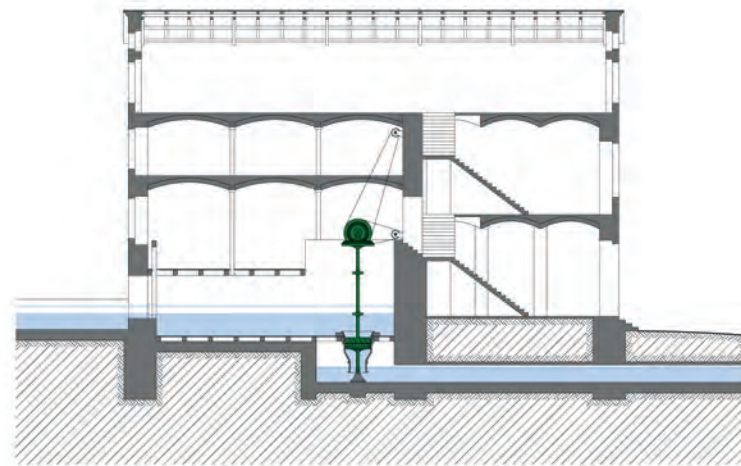
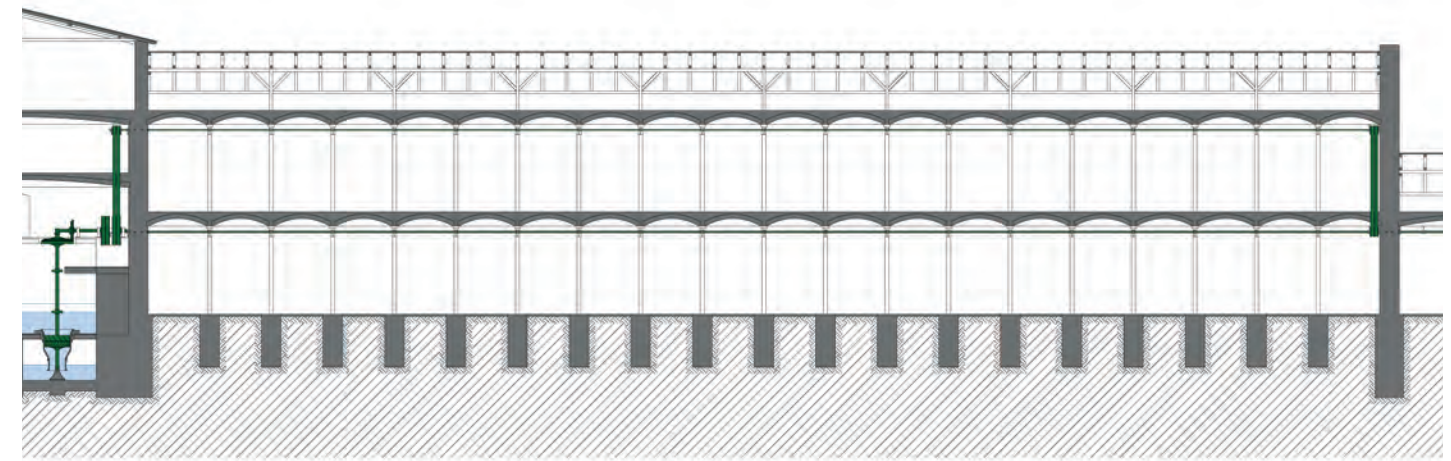
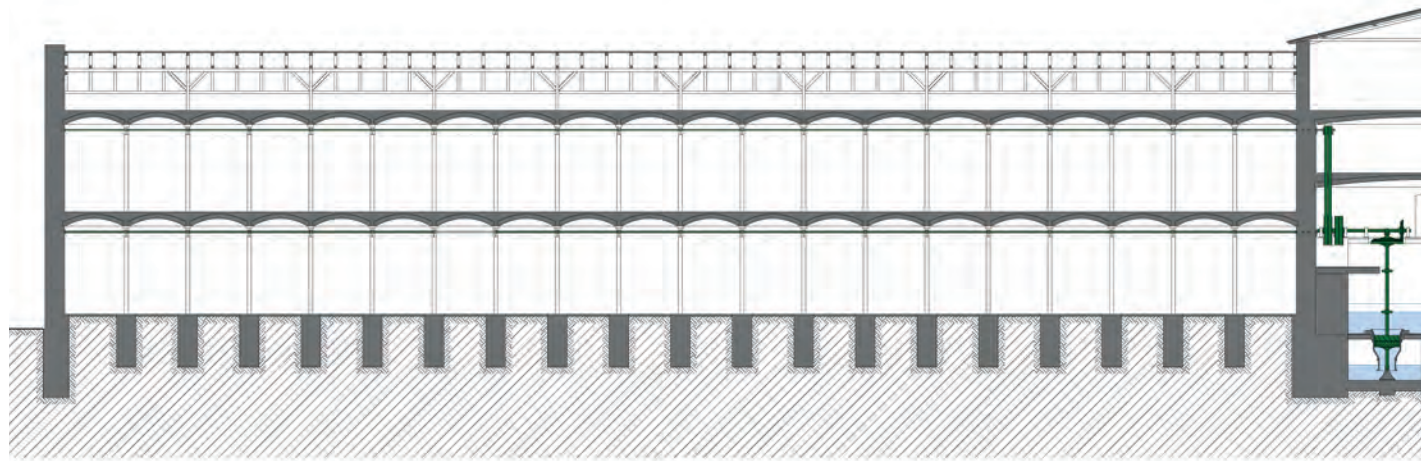
1–4 – přádelny č. 1–4 (poslední z nich
vyhořela roku 1883 a nebyla obnovena);
5 – náhon; 6 – strojovna parního stroje,
kotelna. Měřítko 1 : 2 880. Schéma Radek
Míšanec, 2018.

Industriální období

New Lanark (Velká Británie), mechanická přádelna bavlny

Rozvoj textilní výroby a manufakturního podnikání vyvolaly poptávku po zdokonalení spřádání, které nedostačovalo pokrýt poptávku po přízi. Průmyslová revoluce byla proto spojena s mechanizací předení. Nové stroje přinesly nové formy organizace práce a vznik prvních továren. Jednou z prvních mechanických přádelen bavlny s vodním pohonem se stala přádelna vybudovaná Davidem Dalem a Richardem Arkwrightem nedaleko vesnice Lanark. Byla vybavena Arkwrightovými spřádacími stroji water-frame. Odlehlé místo bylo pro stavbu vybráno záměrně: stabilní dostatek energie zajišťovaly vodopády na řece Clyde. První ze čtyř přádelen byla vystavěna roku 1789 jako podélná pětipodlažní stavba z pískovcového zdiva, kolmo posazená k vodnímu náhonu, který ji křížil v polovině délky. V místě křížení bylo osazeno vodní kolo, pohánějící přes transmisii spřádací stroje. Přádelna byla třikrát rozšířena. Přestože bylo energetické zázemí roku 1881 doplněno o parní stroj, parní energie nikdy nevytlačila vodní. Památka UNESCO. Foto Michaela Ryškové (náhon a přádelna č. 3, 2 a 1) a Miloš Matěj (spřádací stroj water-frame v muzeu v MOSI – Museum of Science & Industry v Manchesteru), 2008.

0 2 4 6 8 10 14 (metry)
MĚŘÍTKO 1:350

Industriální období

Sudkov, přádelna Inu Ignaz Seidl

Model, úspěšně uplatněný u prvních mechanických přádelen bavlny (včetně přádelny v New Lanark), byl následně mnohokrát zopakován. Jedním z četných příkladů je přádelna Inu v moravském Sudkově, vystavená v roce 1864. Místo vodního kola, užívaného na konci 18. století, poháněla stroje v Sudkově vodní turbína. Podélný a příčný řez se zákřesem turbín a transmisních rozvodů. Měřítko 1 : 350. Schéma Radek Míšanec, 2018.

Na protější straně: Celkový pohled a strojovna malé vodní elektrárny, vybavená dvěma Francisovými turbínami o výkonu 250 a 167 HP firmy J. M. Voith St. Pölten z let 1902 a 1924 a generátorem firmy Siemens-Schuckert (na snímku). Foto Michaela Ryšková, 2007 (generátor), 2018 (celkový pohled).

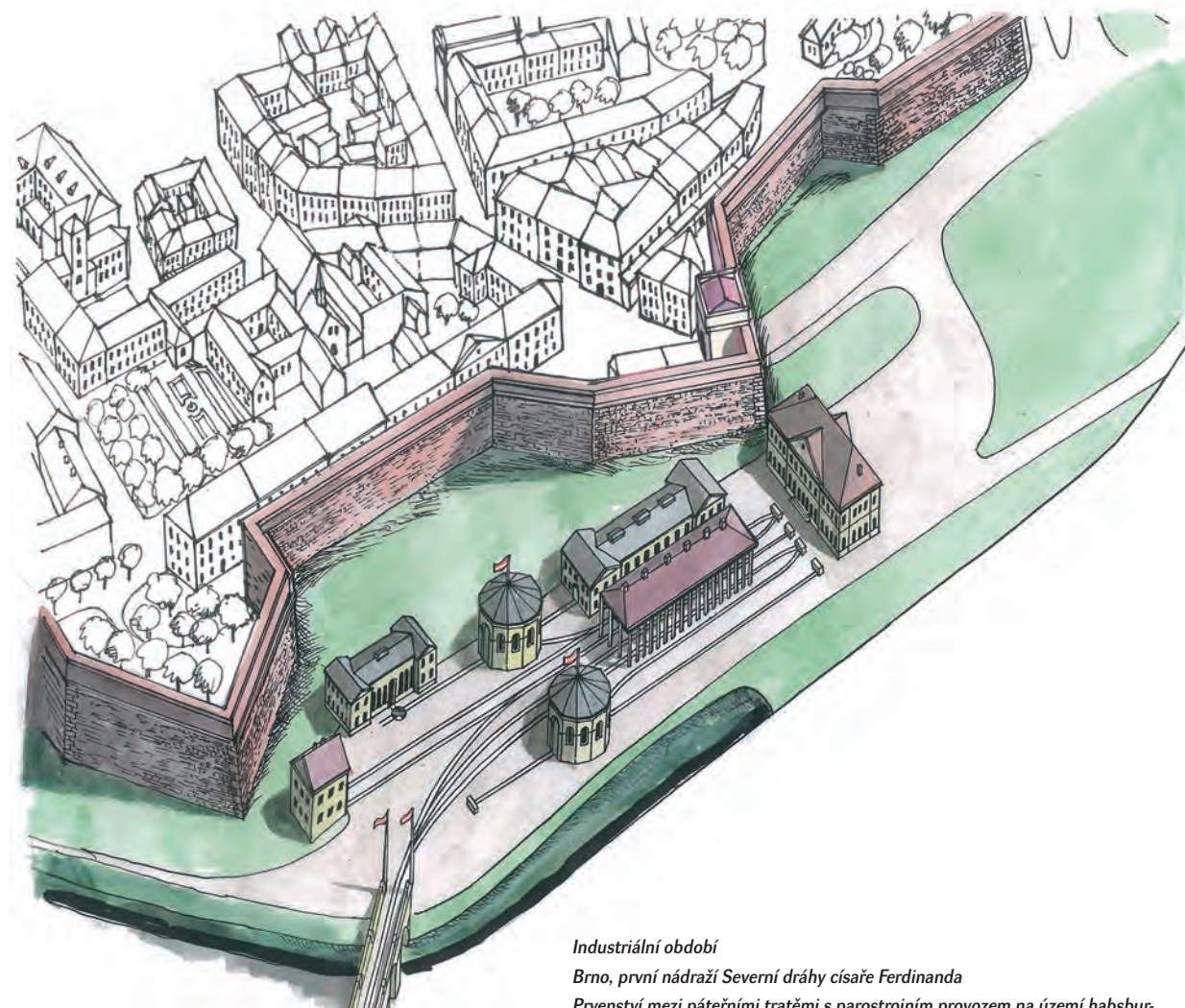

Industriální období

Manchester (Velká Británie), Liverpool Road railway station

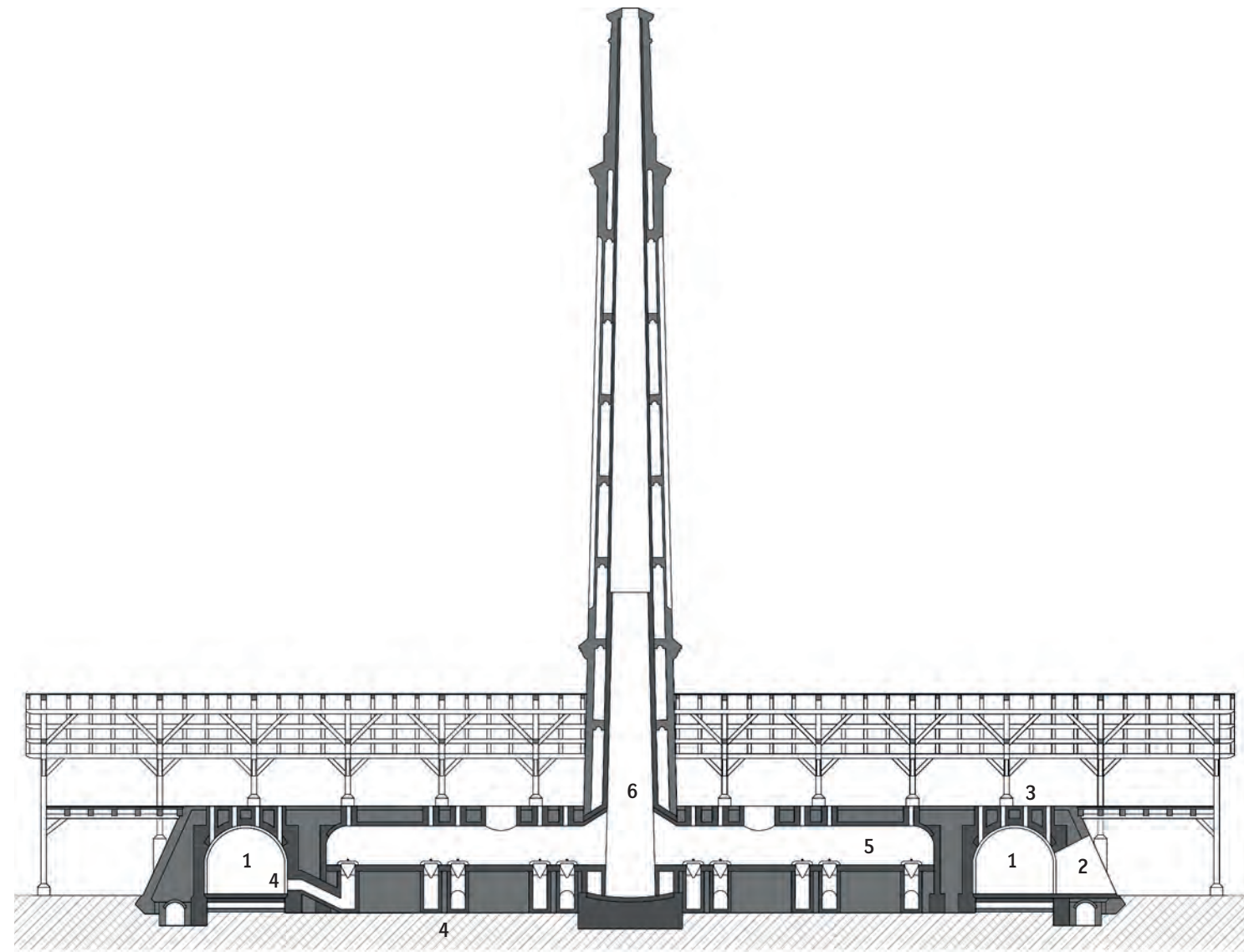
Industrializace je spojena také s rozvojem dopravních systémů, zejména parostrojní železniční dopravy. Železniční trať, vystavěná pro přepravu surové bavlny z liverpoolského přístavu k přádelnám v Manchesteru, se roku 1830 stala první železniční tratí s pravidelnou osobní dopravou. Koncová stanice Liverpool Road Station je dnes součástí muzea vědy a průmyslu (Museum of Science and Industry). Foto Michaela Ryšková a Miloš Matěj, 2008.

Industriální období

Brno, první nádraží Severní dráhy císaře Ferdinanda

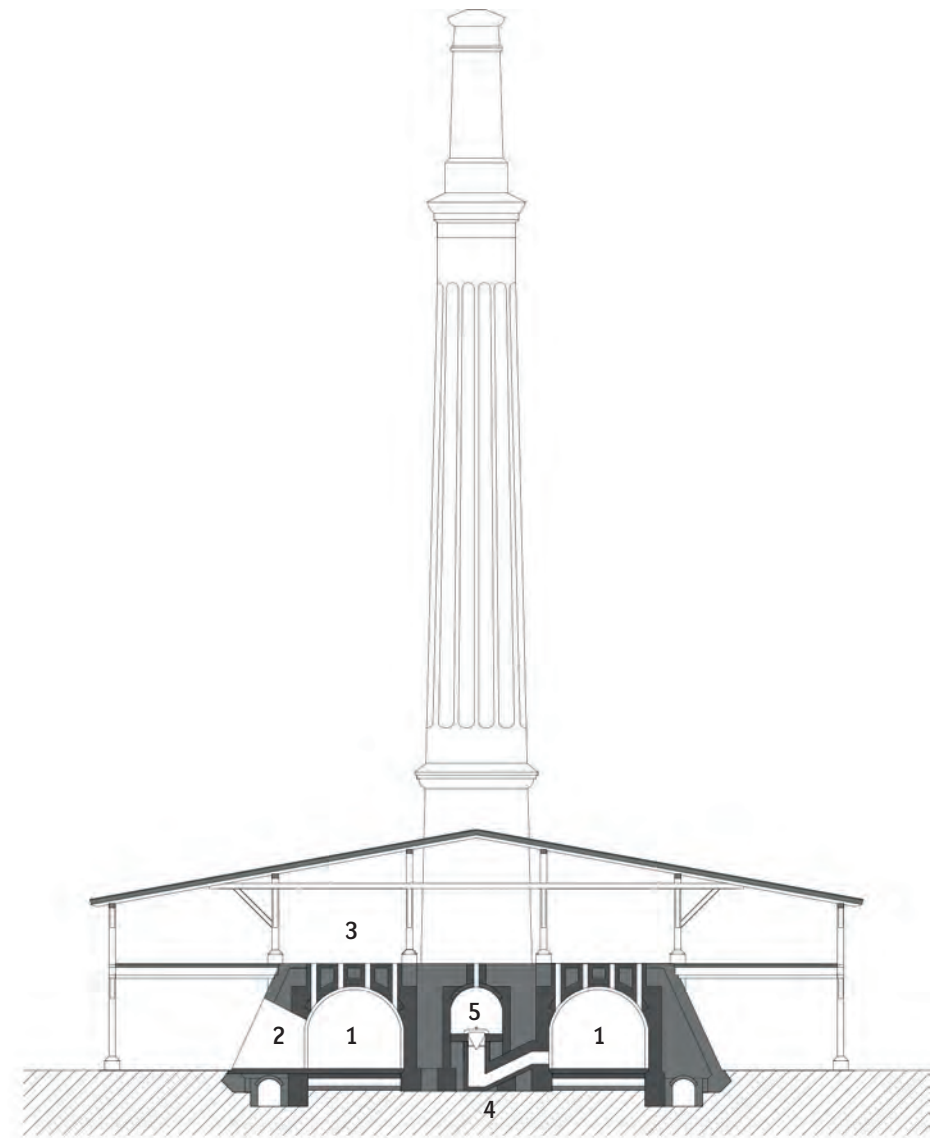
Prvenství mezi páteřními tratěmi s parostrojním provozem na území habsburské monarchie získala Severní dráha císaře Ferdinanda, vedoucí z Vídně na sever k solným dolům v Haliči. Její stavba byla započata roku 1837 a už 7. července 1839 byl zahájen pravidelný provoz na její odbočce do Brna. Pro rychle se rozvíjející průmyslové město představovala železnice významnou konkurenční výhodou. Kresba je rekonstrukcí prvního brněnského nádraží Severní dráhy císaře Ferdinanda z roku 1839. Vzor pro dvanáctiúhelné remízy s vnitřní točnou byl převzat z Anglie. Kresba Jaroslav Staněk.

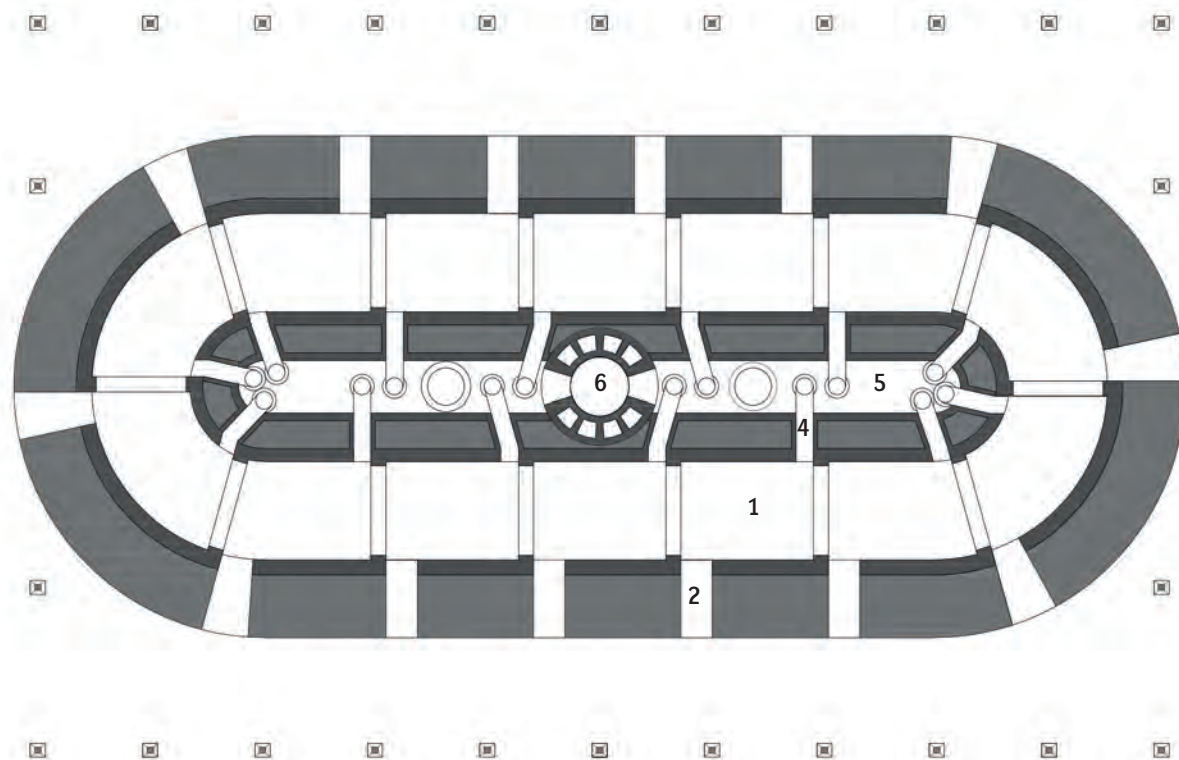
Industriální období

Hoffmannova kruhová pec

Vývoj jednotlivých odvětví je charakterizován vlastními přelomovými vynálezy. Ve stavebnictví představoval jeden z důležitých milníků vynález kruhové Hoffmannovy pece z roku 1858, který vedl k zprůmyslnění výroby pálených cihel. Hoffmannova pec umožnila kontinuální vypalování přesouváním ohně v kruhu po obvodu topeniště. Tak mohlo současně probíhat vlastní pálení, před ním se vsázka připravovala a za ním chladla a byla odebírána. Kruhový půdorys byl poměrně záhy nahrazen oválným. Podélný řez, příčný řez a půdorys čtřnásťkomorové pece. Legenda: 1 – vypalovací komora / topný kanál rozdělený na jednotlivé komory; 2 – manipulační otvor; 3 – otvory pro sypání paliva; 4 – kouřový odtah; 5 – kouřový kanál; 6 – komín. Měřítko 1 : 350. Schéma Radek Míšanec, 2016.

0 1 2 4 8 10 14 (metry)
MĚŘÍTKO 1:350

*Industriální období
Olomouc-Slavonín
Hoffmannova kruhová pec*

Příklad využití Hoffmannova systému představuje kruhová cihelna s osmnácti komorami v olomouckém Slavoníně. Po ukončení provozu byla využita pro zázemí tiskárny – topný kanál slouží ke skladování, dřevěná nástavba pro administrativní zázemí firmy. Foto Michaela Ryšková, 2015.

*Industriální období
Židlochovice, cukrovar*

Pro industrializaci zemědělských oblastí se hrálo v českých zemích klíčovou roli cukrovarnictví. Podstatné zlepšení cukrovarnické technologie přineslo zavedení Robertovy difuze, která významně zefektivnila získávání surové šťávy z řepných řízků. Poprvé byla použita v cukrovaru v Židlochovicích, zkušebně v kampani 1864/1865, rok na to v plném provozu. Foto Michaela Ryšková, 2017 (bývalá filtrační věž) a sbírka Mojmíra Leštinského (dobová pohlednice vydaná roku 1910).

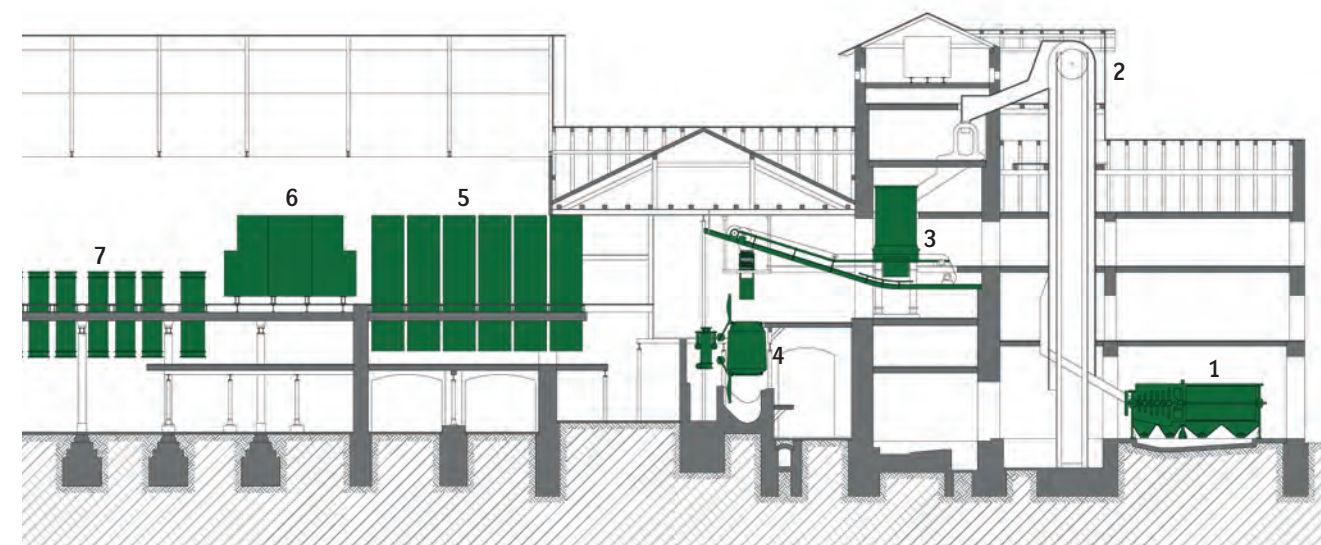
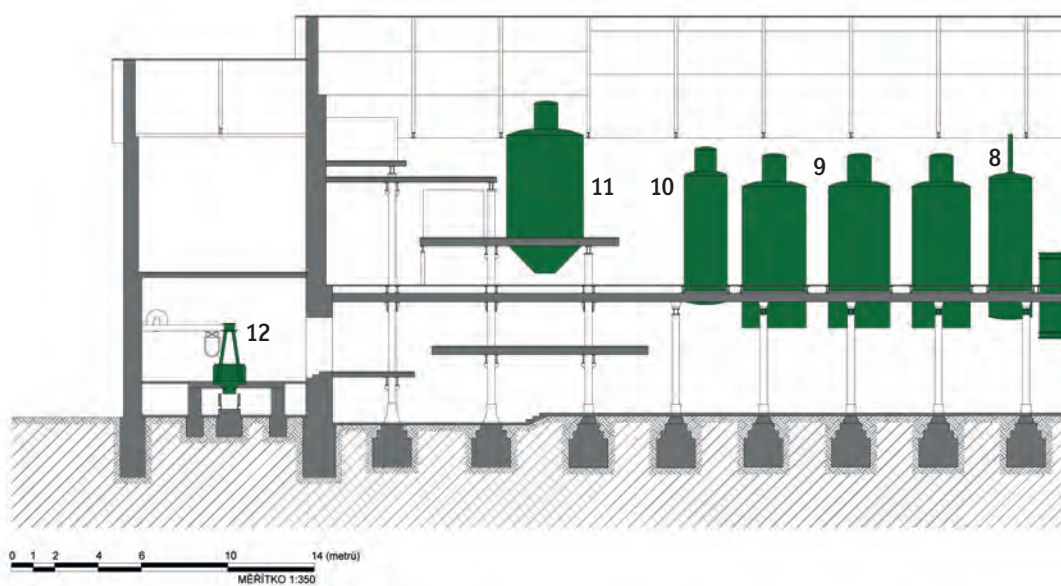
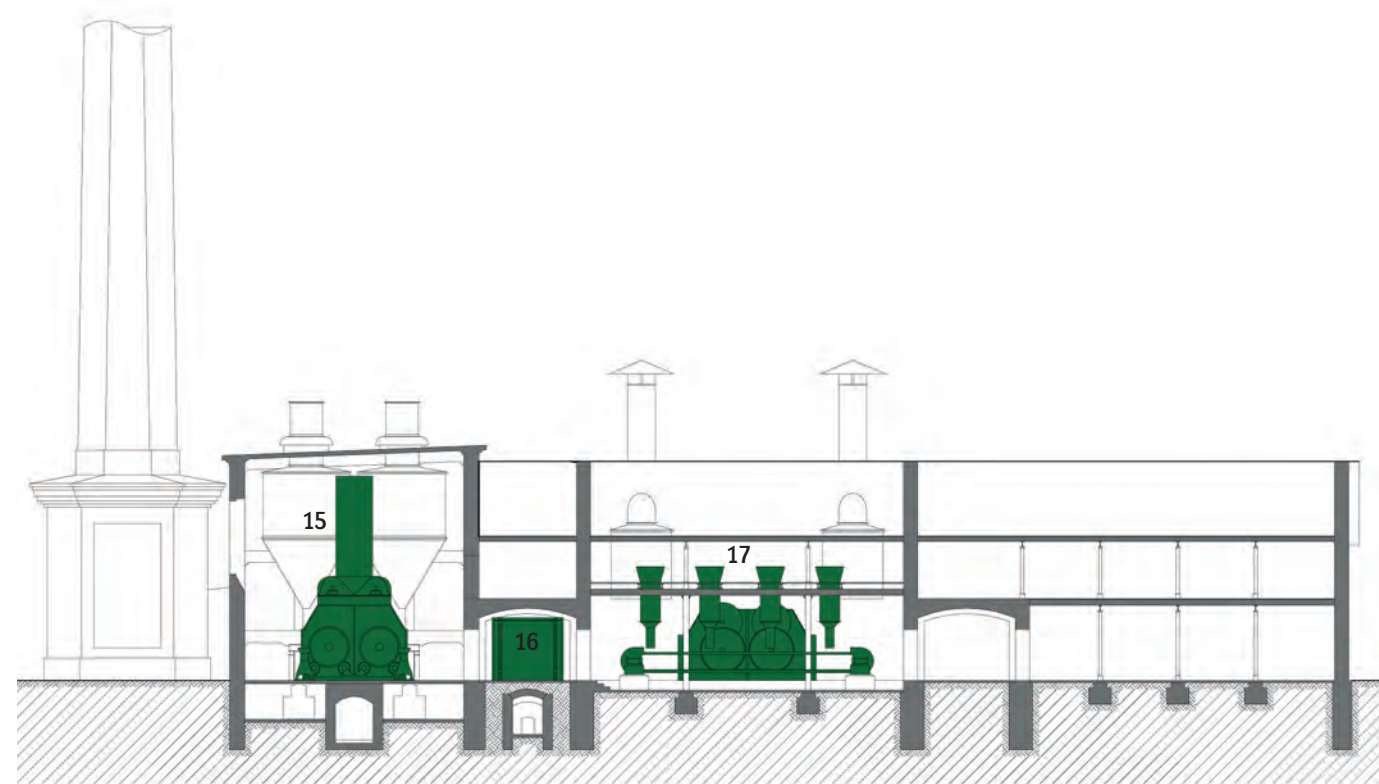
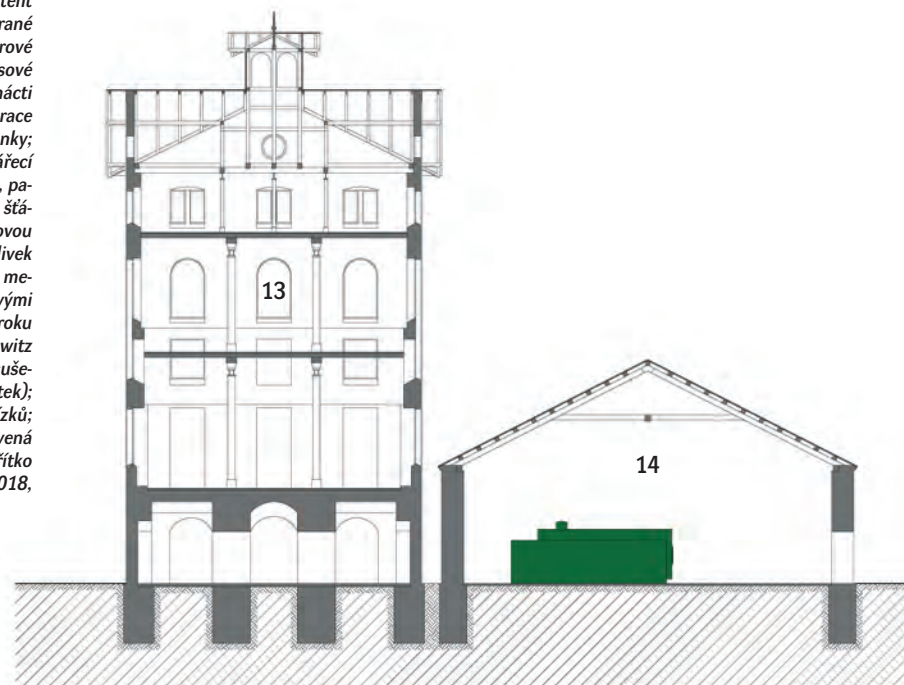

Industriální období

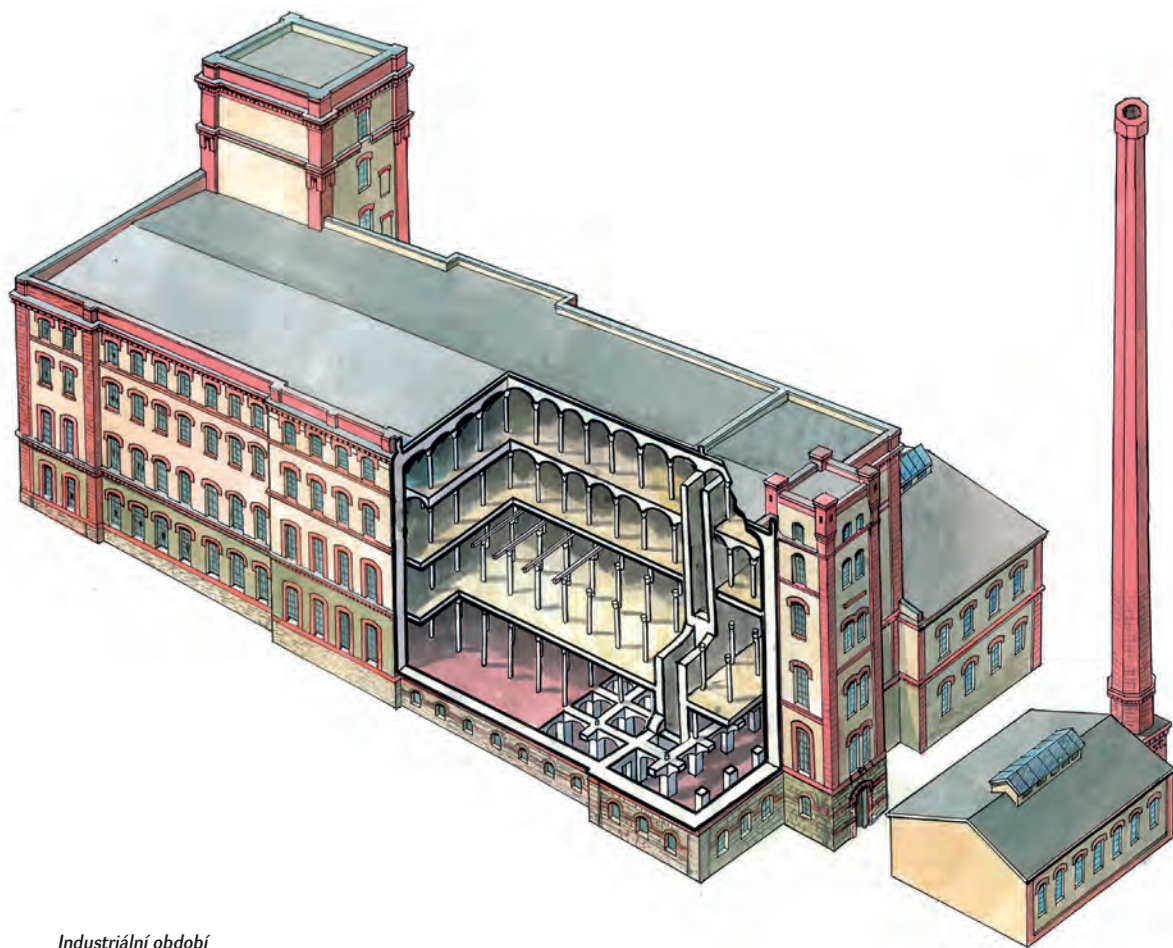
Židlochovice, cukrovar

Rekonstrukce provozu cukrovaru na počátku 20. století s baterií Robertových difuzerů.

Legenda: 1 – pračka cukrové řepy, patent Wiesner, Kolín nad Rýnem; 2 – výtah oprané cukrové řepy; 3 – zásobníky oprané cukrové řepy, rezačky na výrobu řepných řízků, pásové dopravníky řepných řízků; 4 – baterie patnácti varen – zařízení Robertovy difuze; 5 – saturace – šest nádob; 6 – saturace – tři tanky; 7 – zahříváče na lehkou šťávu; 8 – vyvářecí stanice; 9 – třítělesová odpařovací stanice, patent Vincík Turek; 10 – kondenzátor lehké šťávy; 11 – dva vakuové varostroje na cukrovou surovinu; 12 – pět Westonových odstředivek na surový cukr; 13 – filtrační věž, později melasárna; 14 – kotelná s dvanácti plamencovými kotli typu Lancashire; 15 – sušárna č. 2 z roku 1917 vybavená sušicím strojem Deelowitz na vylouhované řízky v difuzorech (po vysušení používané jako krmivo pro dobytek); 16 – topeniště pro sušárnu řízků; 17 – sušárna č. 1 z roku 1912 vybavená sušicím strojem Deelowitz. Měřítko 1 : 350. Schéma Radek Míšanec, 2018,

0 1 2 4 6 10 14 (metrů)
MĚŘÍTKO 1:350

Industriální období

Frýdek-Místek, přádelna bavlny Adolf Landsberger

Významným posunem v konstrukci výrobních staveb představovaly kovové skelety. Široké uplatnění našly mimo jiné u textilních etážovek, zejména u bavlněných přádelen vystavených vysokému riziku požáru. V českých zemích se tak stalo poprvé zřejmě v roce 1859 v Trutnově v přádelně Inu Johanna Faltise. Kresba zachycuje mladší přádelnu bavlny Adolfa Landsbergera ve Frýdku. Zobrazený stav byl výsledkem přestavby, ke které došlo po požáru roku 1894. Budova již nestojí, zbořena byla navzdory dlouhodobé snaze o památkovou ochranu v roce 2014. Kresba Jaroslav Staněk, 2013.

Industriální období

Brno, Sdružené továrny vlněného zboží

Od konce 19. století se v konstrukcích výrobních staveb začaly rychle a široce uplatňovat železobetonové skelety. V brněnském vlnářství se první stavbou tohoto druhu stala zřejmě mokrá úpravna firmy Sdružené továrny vlněného zboží na Špitálce 12 z roku 1904. Postupně byla rozšiřována a přestavována v průběhu 10. a 20. let 20. století. Foto Viktor Mácha, 2018.

02.04.03. Brownfields

Vzhledem k deklarované šíři záběru, která se týká všech terénních pozůstatků, objektů a technického zařízení od nejstarších dob po současnost, je v praktické rovině péče o průmyslové dědictví nutno soustředit pozornost na tu část fondu, která zůstávala pro svou velikost, složitost a obtížnou definovatelnost hodnot ryze specifického charakteru nepracována. Pozornost je nutno zaměřit na průzkum těžebních lokalit, komunikačních koridorů, energetických zdrojů a v současné době opuštěných výrobních areálů označovaných jako brownfields.

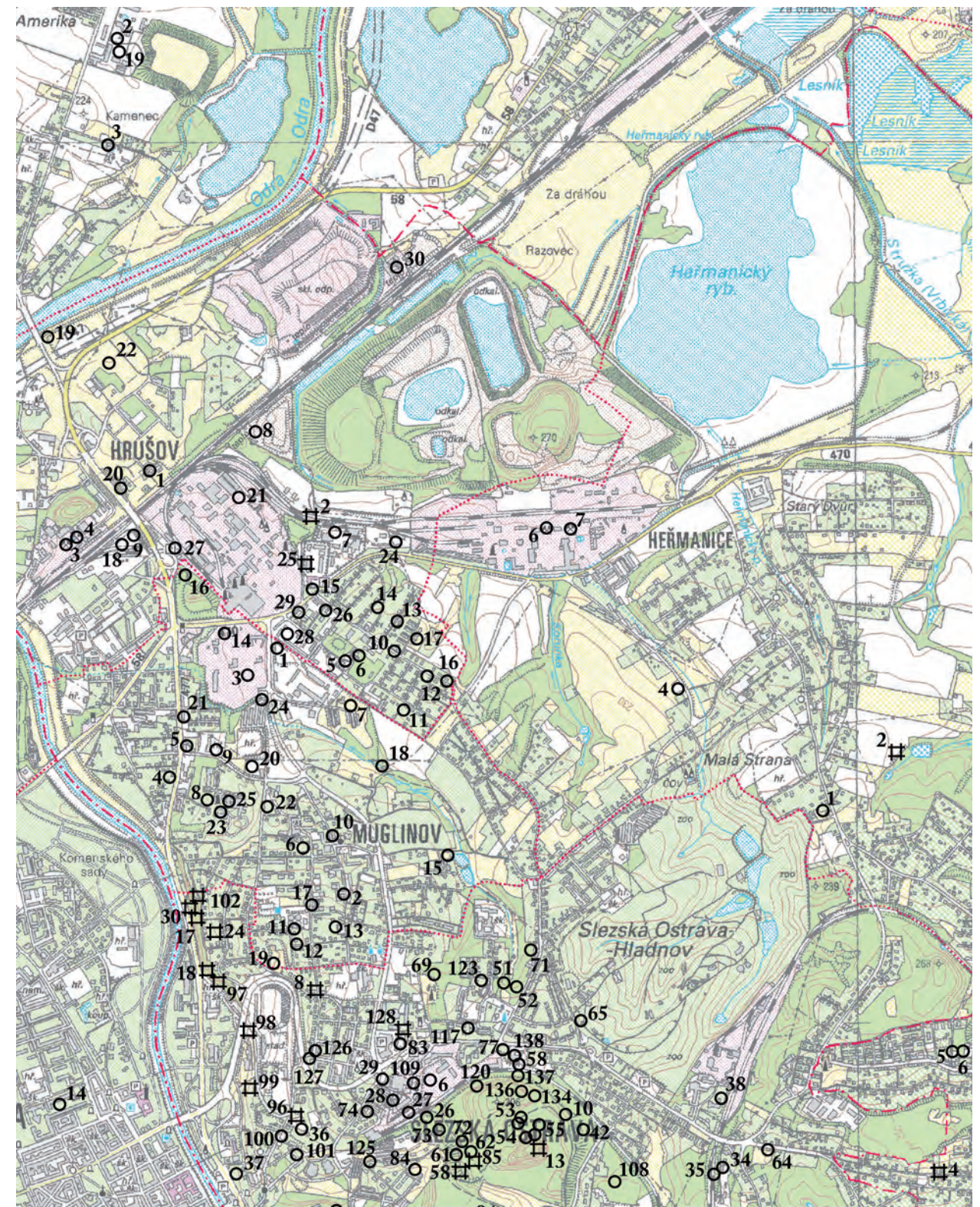
Z pohledu technických památek představuje brownfield koncentraci neprobádaného fondu průmyslového dědictví, obecně je však spíše negativně vnímaným pojmem. Proto je nutná vyčerpávající deskripce území, areálů a objektů, které mohou představovat pozitivní hodnotu samu o sobě (viz kapitola 03. Hodnotící kritéria), ale také informace popisující věcná rizika (například lokace úvodních důlních děl s rizikem výstupu metanu, zřícení nedostatečně zabezpečeného jámového stvolu, lokace koksoven a chemických provozů s rizikem znečištění podzemních vod). Pro další nakládání s jakýmkoliv územím by mělo být základem pojmenování konkrétních pozitivních a negativních hodnot prostřednictvím analýzy historického, typologického a technického vývoje.

Na protější straně

Brownfields

Ostravsko-karvinský kamenouhelný revír, katalog úvodních důlních děl

Pro vyhodnocení z pohledu památkové péče je nezbytná systematická dokumentace dochovaných objektů. S ní souvisí prostorová identifikace všech známých provozů, v tomto případě důlních děl, ve sledovaném území. Zákras úvodních důlních děl na území Slezské Ostravy do stávající mapy 1 : 25 000 je zároveň mapou potenciálních rizik. Dokumentace Jaroslav Klát, 2005–2009; mapa Květa Jordánová, 2008.

Ostrava-Michálkovice, důl Michal, soubor pístových kompresorů a turbokompresorů z 10.–40. let 20. století ve strojovně. Foto Viktor Mácha, 2018.

03. Hodnocení průmyslového dědictví

03.01. Tradiční hodnotící kategorie

Technické památky a průmyslové dědictví podléhají hodnocení tradičně pojatých umělecko-historických, architektonických a urbanistických kritérií, stejně jako nabývají hodnot, pokud jde o míru autenticity nebo historické souvislosti. Nicméně jejich hodnocení je založeno na širším hodnotovém spektru a na specifických hodnotících kritériích, z nichž jako první uvedme hodnotu typologickou, úplnost technického zařízení nebo stopy provozu. Výše uvedené tradiční kategorie – architektonická, urbanistická, umělecko-historická a hodnota stáří – mohou naopak nabývat v případě průmyslového dědictví nových významů. Příkladem může být hodnota urbanistická – nové měřtko a jinakost formy přisoudila těžním věžím, hutím, vápenkám i jiných výrobním provozům roli novodobých dominant, které sehrály zásadní roli v přetváření měst i krajiny v průběhu 19. století.

Památka může být hodnocena jako významná, přestože tradičně pojímané hodnoty nemusí být v celkové památkové hodnotě zastoupeny nebo se na ní podílejí pouze dílčím způsobem. Docházelo a dochází tak k situacím, kdy specifické významy nejsou rozpoznány a význam věci není doceněn, nebo byly hodnoty zničeny tím, že byly při rekonstrukci použity tradiční přístupy (umělecko-historické, architektonické) a technická podstata byla opomenuta, nebo dokonce zničena.

Tradiční hodnotící kategorie – naplnění tradičních památkových hodnot

Mohelnice, litinová kašna

Jednou z rovin dokumentace průmyslového dědictví je sledování produkce jednotlivých výrobců.

Kašna se sochou Hygie na mohelnickém náměstí, která byla součástí městského vodárenského systému, je produktem blanenských železáren.

Foto Michaela Ryšková, 2017.

Tradiční hodnotící kategorie – naplnění tradičních památkových hodnot

Kokory, pivovar

Barokní a renesanční areály pivovarů náleží k objektům z předindustriálního období. K výrobě piva jsou dosud využívány budovy renesančního pivovaru v Českém Krumlově z roku 1560 nebo barokní pivovar v Třeboni z let 1698–1712. Pověštinou však jejich funkce zanikla v souvislosti s vývojem pivovarské technologie a budovy jsou dále využívány k jiným účelům. Takovým příkladem je bývalý jezuitský pivovar v Kokorech, v němž se hodnoty barokní symetricky uspořádané architektury z 1. poloviny 18. století pojí s uměleckou (sochařskou) výzdobou hlavní brány, zpodobňující sv. Floriána se dvěma putti. Foto Michaela Ryšková, 2015.

Tradiční hodnotící kategorie – naplnění tradičních památkových hodnot

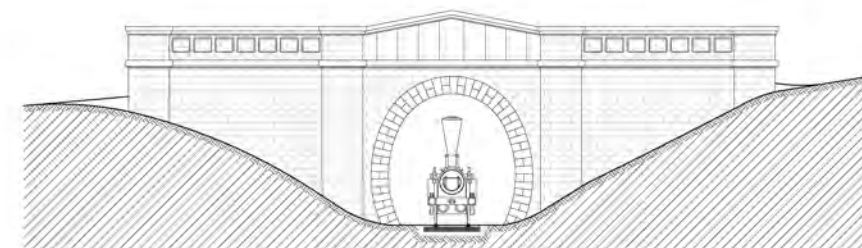
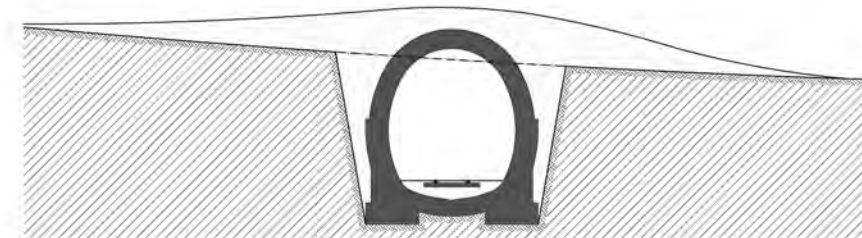
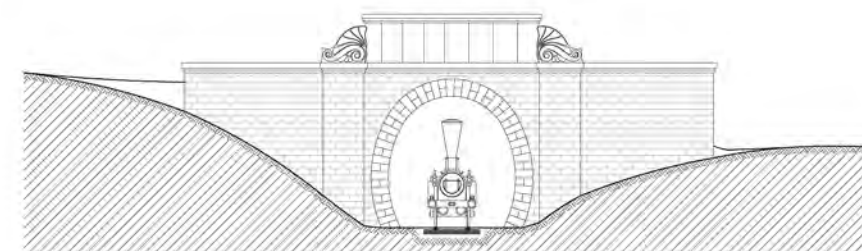
Louny, inundační most

Početnou skupinu památkově chráněných technických staveb představují mosty. Jedním z nich je most v Lounech. Pochází ze 16. století a jeho dnešní podoba je výsledkem empírové úpravy v letech 1814–1863. Jde o nejdelší zátopový most v České republice. Foto Eva Dvořáková, 2016 a sbírka Miloše Matěje.

Tradiční hodnotící
kategorie – naplnění
tradičních památkových
hodnot
Slavič, tunel
Architektonicky a umělecky
zpracované portály tunelu.
Foto Michaela Ryšková, 2006.

0 1 2 4 6 10 14 (metrů)
MĚŘÍTKO 1:350

Tradiční hodnotící kategorie – naplnění tradičních památkových hodnot
Slavič, tunel

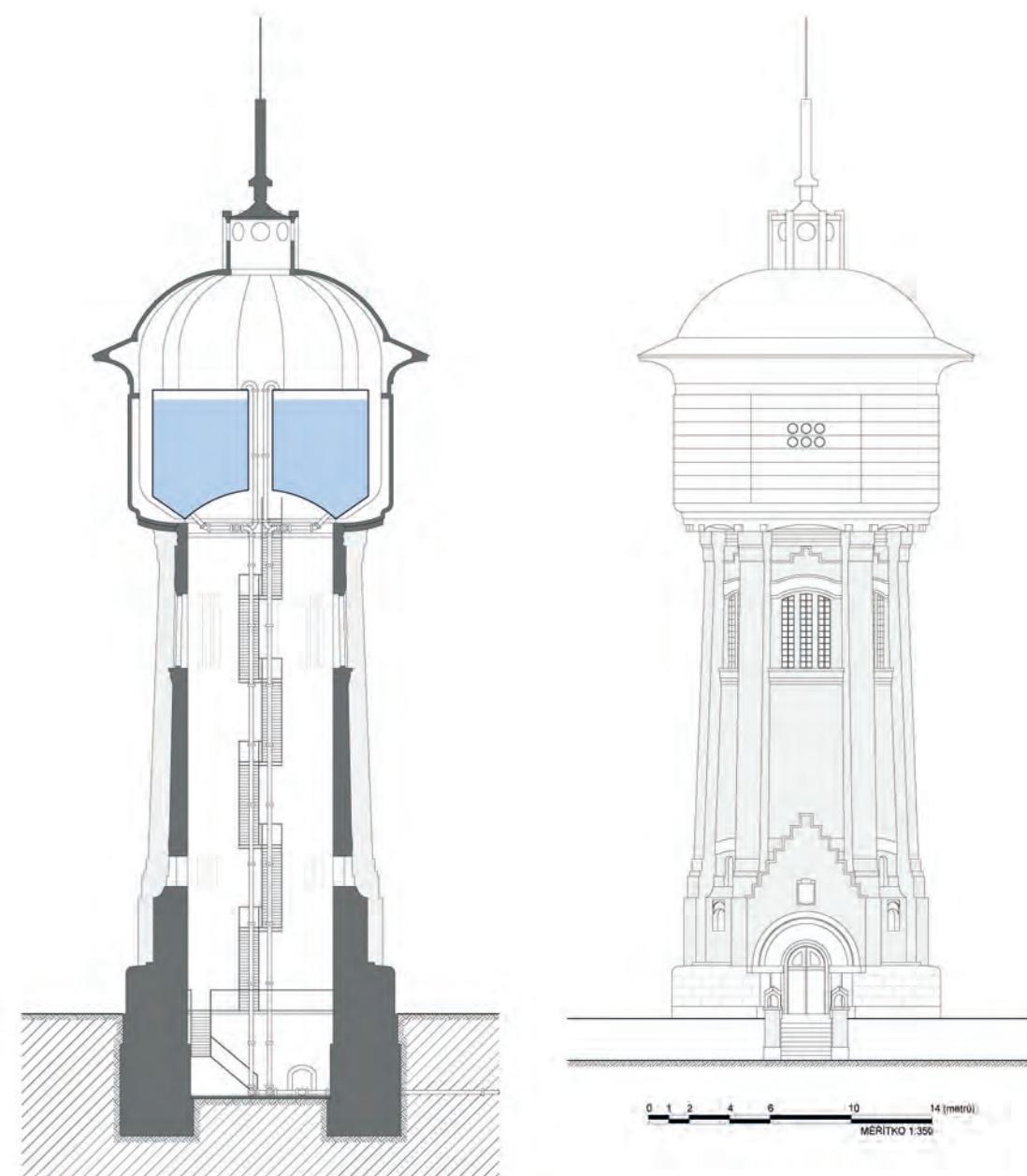
Jediný tunel na trati Severní dráhy císaře Ferdinanda byl vystavěn v roce 1846 v úseku Lipník nad Bečvou – Hranice na Moravě podle návrhu Karla Hummela. V obci Slavič byl původně projektován dvanáctimetrový zářez, jehož realizaci znemožnila nesoudržná zemina. Tunel dlouhý 240 m byl stavěn otevřeným způsobem jádrovou metodou. V provozu byl do roku 1895, kdy byla trať mírně odkloněna a vedena po nově zbudovaném náspu. Mezi tunely prvních páteřních tratí na našem území vyniká architektonickým ztvárněním portálů. Portály a příčný řez. Měřítko 1 : 350. Schéma Radek Míšanec, 2018.

Tradiční hodnotící kategorie – naplnění tradičních památkových hodnot

Praha-Michle, věžový vodojem Zelená liška

Secesní věžový vodojem o objemu 1 200 m³ byl vybudován v letech 1906–1907. Autorem stavební části je Karel Kress (jehož firma stavbu také realizovala), architektonického řešení arch. Jan Kotěra a technologie Vladimír Hráský. Přestože je vysoce hodnocen pro své architektonické kvality, je nezbytné jej posuzovat také jako součást systému vršovické vodárny. Její součástí byl dále podzemní vodojem, přečerpávací stanice a obytný dům v Michli a dvě zdrojové studně, strojovna, kotelna a druhý obytný dům v Bráníku. Provoz byl ukončen v 70. letech 20. století. Upravený projekt věžového vodojemu byl uplatněn také v Třeboni. Schéma Radek Míšanec, 2018, měřítko 1 : 350; foto Jaroslav Jásek, archiv PVK, obrazová sbírka.

Tradiční hodnotící kategorie – naplnění tradičních památkových hodnot

Smržovka, přádelna bavlny J. Priebsche dědicové

Architektonická hodnota je v případě řady továrních budov určující pro celkovou památkovou hodnotu. Snaha o výpravnost a reprezentaci našla vyjádření v užití bohatých architektonických forem například v případě přádelny bavlny firmy Priebsch, významné místní dominanty, pro niž se vžil označení Klášter. Foto Michaela Ryšková, 2015.

Tradiční hodnotící kategorie – naplnění tradičních památkových hodnot

Pardubice, Automatické mlýny Bratři Winternitzové

Podobný příklad výpravného architektonického řešení představují mlýny firmy Bratři Winternitzové. Monumentální areál na břehu řeky Chrudimky byl vystavěn ve dvou etapách podle projektu architekta Josefa Gočára. Nejprve byl vybudován vlastní mlýn a silo s atikami ve formě vlaštovčího ocasu. K rozšíření došlo ve 20. letech 20. století, kdy byla původní budova zvýšena, doplněna nástavbou vodojemu a postaveno nové silo propojené mostem se silo původním. Foto Michaela Ryšková, 2016.

Tradiční hodnotící kategorie – absence tradičních památkových hodnot

Mikulov (okres Teplice), důlní komplex Lehnschafter

Absenci tradičních památkových hodnot vykazují například důlní díla postrádající povrchové stavební objekty – vlastní důlní díla, projevy důlní činnosti (pinky, propadliny) nebo zbytky systémů sloužících k těžbě nebo úpravě vytěžených surovin (vodu zajišťující kanály, příkopy, nádrže apod.). Důlní komplex Lehnschafter, spojující systém čtyř štol, byl budován v 16.–19. století. Ačkoli je na povrchu reprezentován portálem, který sem byl ovšem přenesen až v 90. letech 20. století ze zaniklé štoly Karolina v Ohníči, jeho hodnoty jsou ukryty v podzemí. Částečně přístupné rozsáhlé důlní dílo má zachovány úseky z prvních fází budování s řadou pozoruhodných detailů, jakými jsou tesané značky vyznačující postup prací při ražbě štoly, letopočty (nejstarší z roku 1553), nebo zbytky výdřevy. Foto Ondřej Malina, 2014.

Tradiční hodnotící kategorie – absence tradičních památkových hodnot

Ostrava, halda Emma

Kuželový odval, vzniklý činností dolů Trojice, Emma a Lucie ve 2. polovině 19. a převážně v první polovině 20. století, je významnou pohledovou dominantou východního horizontu města a nadmořská výška 325,5 m jej řadí k nejvyšším bodům Ostravy. Jako jeden z nezaměnitelných symbolů báňské minulosti Ostravy se stal spolu se souborem budov dolu Trojice roku 1995 kulturní památkou. Foto Roman Polášek, 2018.

Tradiční hodnotící kategorie – absence tradičních památkových hodnot

Cromford (Velká Británie), Cromford Mill

Památka UNESCO Derwent Valley Mills zahrnuje řadu objektů spojených s textilní výrobou v údolí řeky Derwent a na Cromfordském kanálu: vlastní vodní dílo, přádelny bavlny (Cromford Mill, Masson Mills s textilním muzeem, Strutt's North Mill) a hedvábní (Silk Mill), na ně navázaná obec a městečka s dělníckými koloniemi z konce 18. století (Cromford, Darley Abbey, Belper) a další. Jednou z památek je soubor budov přádelny bavlny Cromford Mill, vybudované Richardem Arkwrightem v letech 1771–1791. Zachována je její nejstarší budova (na horním snímku) postrádající vlastnosti ceněné estetickými kritérii. Etážová stavba se silným zděným pláštěm odpovídá typu nejstarších textilních továrních budov. Její hodnoty leží jinde – jde o první úspěšně provozovanou přádelnu bavlny s vodním pohonem na světě, jeden ze zlomových momentů nástupu průmyslové revoluce. Foto Michaela Ryšková, 2011.

Tradiční hodnotící kategorie – absence tradičních památkových hodnot

Letovice, vodárna Severní státní dráhy

Budování Severní státní dráhy bylo zahájeno ve 40. letech 19. století. Šlo o jednu ze dvou páteřních železničních tratí strategického významu, budovaných na státní náklady k významným přístavům – k Terstu a Hamburku. Severní státní dráha navázala na již vznikající (soukromou) Severní dráhu císaře Ferdinanda v Brně a v Olomouci, odkud byla vedena na Prahu a dále pak na Podmokly (dnešní Děčín), kde se napojila na saskou železnici směřující k Drážďanům (později doplněna vlastním spojením Brno–Vídeň). Výstavba jednotlivých železničních stanic (stejně jako u starší Severní dráhy císaře Ferdinanda) byla v počátcích spojena výhradně s individuálními projekty. K prvním projektům predikujícím typizaci drážních staveb patřila patrová vodárna s přízemními postranními křídly, kterých bylo na trati vybudováno celkem čtrnáct. Dochovala se pouze letovická (ovšem s křídly nově vyzděnými). Foto Michaela Ryšková, 2016.

03.02. Specifické hodnotící kategorie

03.02.01. Hodnota historická (pozitivní, negativní)

Nezbytným předpokladem poznání historické hodnoty technických památek je deskripce formou promítnutí historických údajů (publikovaných i nepublikovaných pramenů) do situace v terénu, nebo naopak identifikace dochovaných pozůstatků (terénních zbytků, objektů, fragmentů technického zařízení) pomocí údajů a informací v historických pramenech a literatuře. Analýzou a odkrytím jejich (většinou již zaniklé) funkce lze potvrdit, nebo vyvrátit zažité údaje a případně dovést pro danou lokalitu pozitivní historickou hodnotu (spočívající v doložení určitého stupně technického vývoje nebo v jedinečnosti dochovaných fragmentů), nebo naplňující předpokládané negativní hodnoty (znečištění, riziko propadnutí terénu a podobně).

03.02.02. Hodnota typologická

Každé průmyslové odvětví, stejně jako těžba, doprava nebo skladování, má svou specifickou škálu typologické významnosti. Pro objektivní posouzení typologické hodnoty je nutno sestavit typologický vývoj daného oboru a určit sled zlomových momentů (uzlových bodů) vývoje konkrétní technologie. Do vytvořeného schématu je nutno zasadit všechny známé dochované příklady a zástupce dané technologie a oboru. Takto je možno získat přehled o četnosti zastoupení jednotlivých vývojových fází, informaci o unikátnosti, nebo naopak obecnosti jejich výskytu. Axel Föhl formuloval pro klasifikaci technických památek a průmyslového dědictví pět kritérií, mezi která (pokud jde o typologickou hodnotu) náleží kritérium typičnosti (historicky typický objekt), jedinečnosti (historicky jedinečný objekt) a počátek a konec vývojové řady.¹⁶⁾

Podle četnosti dochování můžeme rozlišit:

- unikát, tedy jediného (dochovaného) zástupce daného typu, jakými jsou například základní výrobní jednotky, technologické uzly nebo symboly určitého odvětví (například pro hornictví se jedná o úvodní důlní díla definovaná portálem štoly, nebo jámovou budovou a těžní věží, pro hutnictví železa o vysokou pec, případně ocelářské pece a související objekty oceláren, pro dopravu všeobecně o mosty a další typologické druhy v rámci jednotlivých druhů dopravy (letecká, lodní, silniční, železniční), pro vlastní železniční dopravu o výpravní budovy, remízy, stavědla, vodárny, strážní domky atd., pro leteckou dopravu o odbavovací haly, dispečerské věže, hangáry atd.,
- typického/charakteristického zástupce určitého typu, který je reprezentován jako jeden vybraný zástupce z většího počtu dochovaných příkladů. Kromě zachovalosti (autenticity) je nutno zohlednit technické parametry (kapacitu produkce, výkon, rozměry atd.), jejichž význam roste spolu s dosaženými parametry (ilustrující limity dané technologie a technického řešení).

Pro objektivní hodnocení je nezbytná široká znalost dochovaných dokladů, opírající se v ideálním případě o plošné a oborové průzkumy průmyslového dědictví, a to jak v rámci České republiky, tak v nadnárodním kontextu, a to zejména u liniových staveb nebo regionů se shodným hospodářským vývojem, kde jsou stávající hranice státoprávního uspořádání relativně novým prvem vzhledem k posuzovaným hodnotám (například Slezsko).

16) FÖHL, Axel. *Bauten der Industrie und Technik*. Bonn, rok vydání neuveden, s. 23–28.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Rajhrad, výpravní budova

Jednou ze tří prvních stanic Severní dráhy císaře Ferdinanda, zprovozněných slavnostně 7. července 1839, byl Rajhrad. Objekty navrhl hlavní architekt prvních fází výstavby trati Anton Jüngling. Typologickým unikátem je výpravní budova, která v počátcích provozu pojala také funkci lokomotivní výtopy, v níž byla smontována první lokomotiva Moravia. Vjezd do výtopy ve středním oblouku středového rizalitu byl později zazděn a točna před ním byla zrušena. Foto Alena Borovcová, 2012 a sbírka Mojžíra Leštinského.

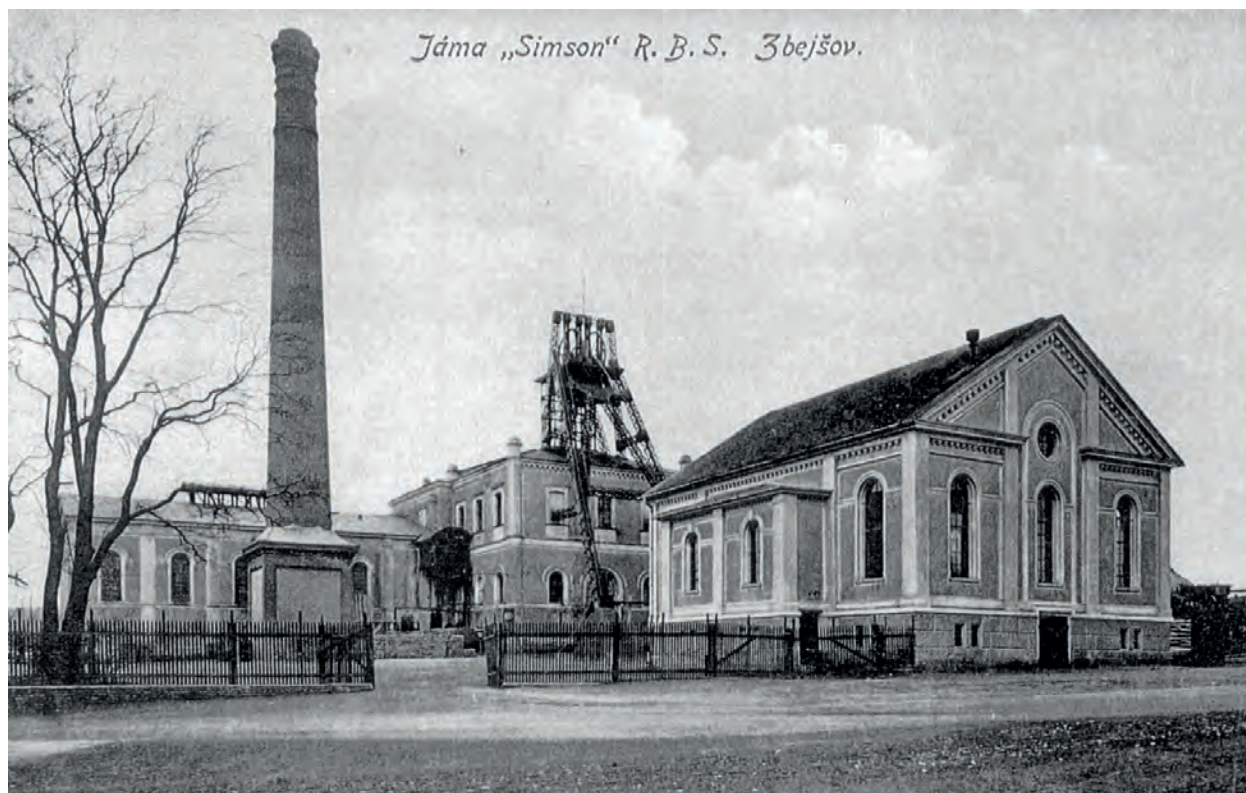

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Korně, Tomášková vápenka

Vápenka firmy Tomášek, budovaná postupně při vápencovém lomu v Korně, je unikátním souborem tří typů vápenických pecí. Nejstarší je jednoduchá šachtová pec na čtvercovém půdorysu s klenutou obslužnou chodbou. Mladší fázi reprezentuje jedna z původních dvou dvojitých šachtových pecí typu Pacold se dvěma cylindrickými šachtami (součástí areálu jsou i pozůstatky druhé, zřícené). Soubor doplňuje kamenná kruhová vápenka typu Kohout o dvanácti komorách z roku 1905, dochovaná bez zastřešení (z konstrukce nástavby jsou zachovány pouze betonové sloupky po obvodu pece). Foto Eva Dvořáková, 2016.

Jáma „Simson“ R. B. S. Zbejšov.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Zbýšov u Brna, těžní věž dolu Simson

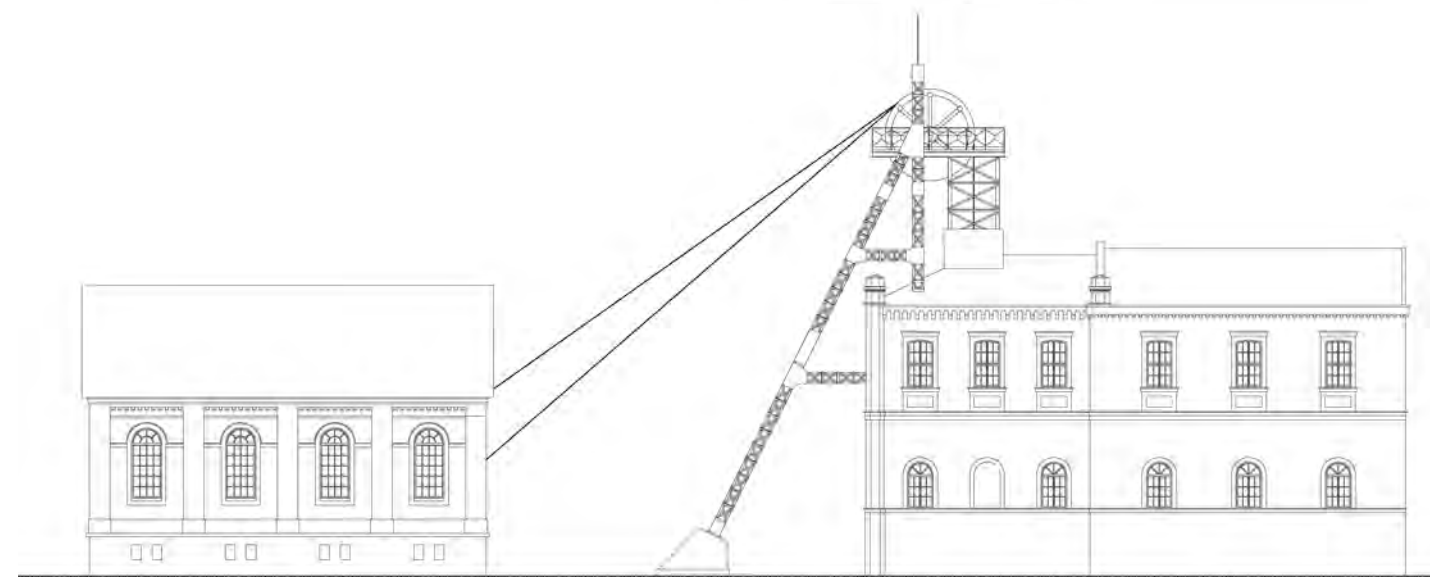
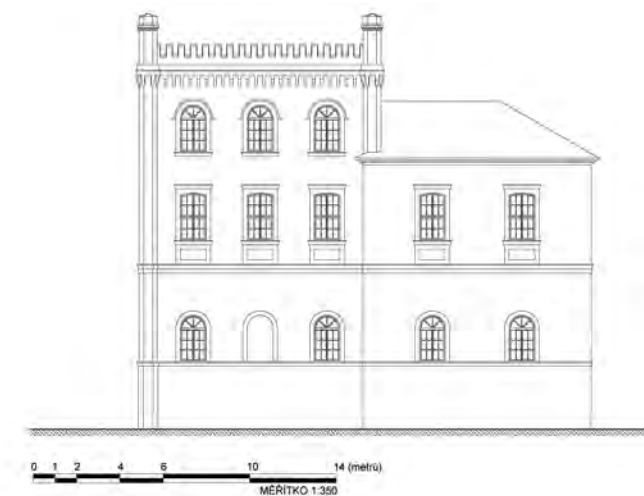
Foto archiv VSRO Oslavany (dobová pohlednice zachycující stav po přestavbě v roce 1902) a Miloš Matěj, 2012.

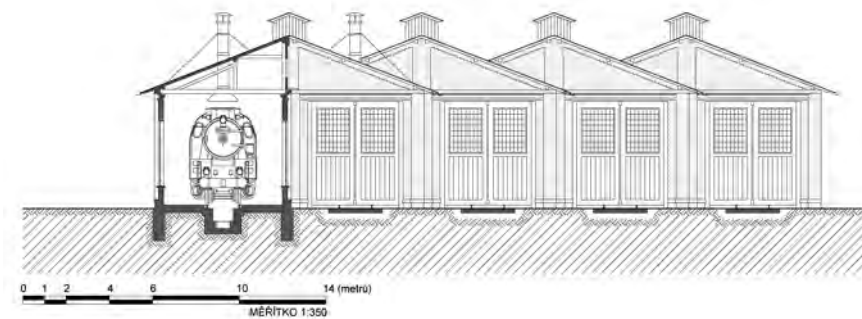

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Zbýšov u Brna, těžní věž dolu Simson

Původní těžní budova dolu z 50. let 19. století zahrnovala strojovnu a zděnou těžní věž typu Malakov s architektonickými motivy cimbuří a nárožních baštíček (horní schéma), které byly na území České republiky použity na uhelném dole pouze v případě Müllerova těžárstva ve Zbýšově a v Žacléři. V době modernizace po roce 1900 byla postavena nová strojovna, původní těžní věž byla snížena a do byla ní vložena pro naše území typologicky ojedinělá vzpěrová těžní věž anglického typu tzv. Thomsonův kozlík (dolní schéma). Měřítko 1 : 350. Schéma Radek Mišanec, 2018.

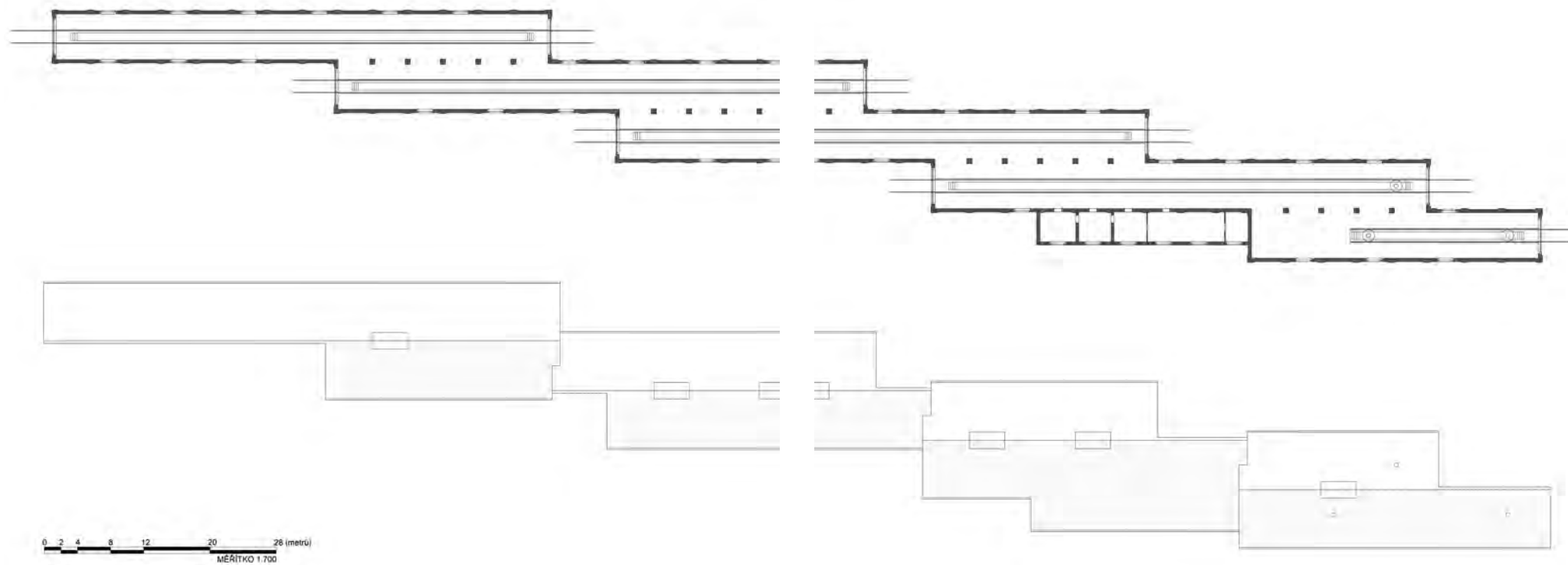

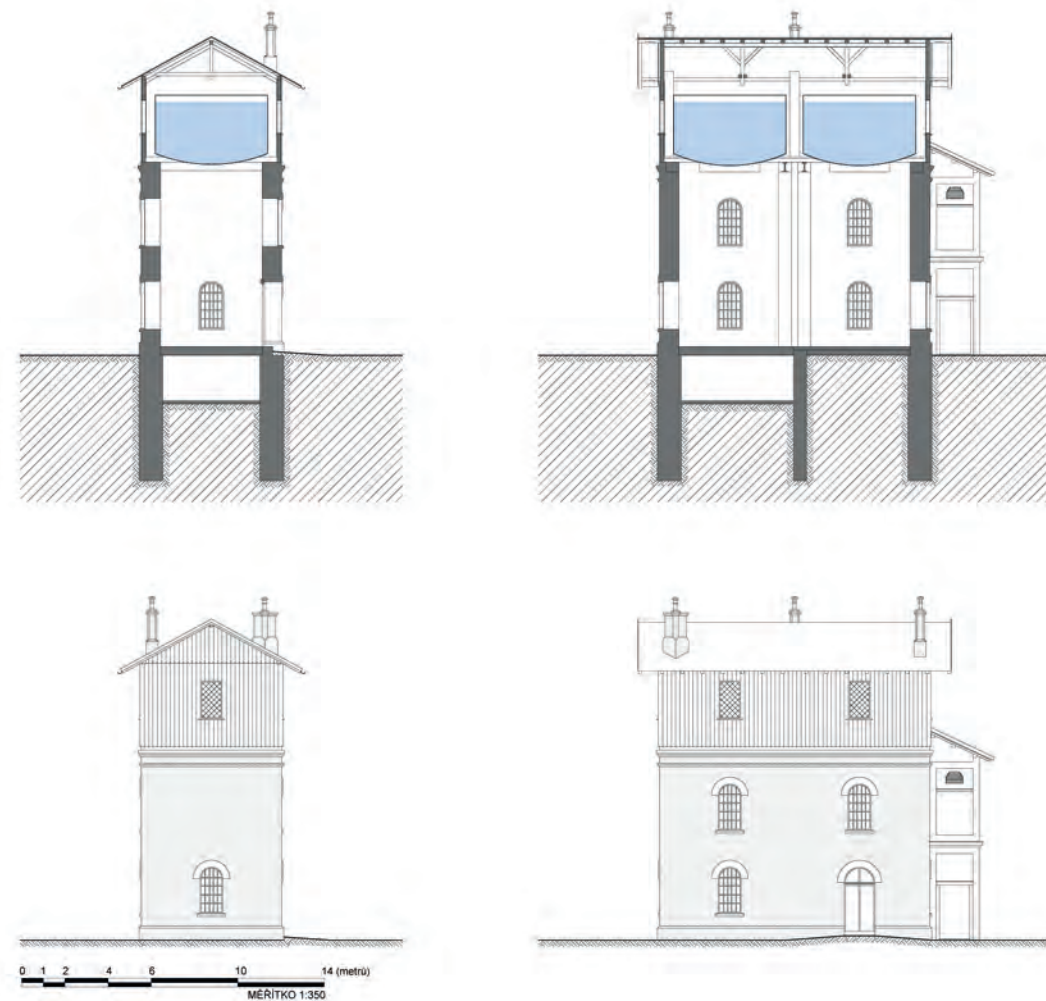

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Ostrava, lokomotivní výtopna Báňské dráhy

Typologicky unikátní stavba pilové remízy byla vystavěna v roce 1909 jako nové zázemí báňské dráhy Severní dráhy Ferdinandovy při kolejišti seřadovacího nádraží dnešní stanice Ostrava hlavní nádraží. Vedle tradičních obdélných a kruhových remíz (výtopen) jde o ojedinělý příklad stupňovitěho uspořádání jednotlivých stání, vycházející zřejmě z omezených prostorových možností. Schéma Radek Mišanec, 2018, měřítko 1 : 350; foto Alena Borovcová, 2012.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Skalice nad Svitavou, vodárna Severní státní dráhy

Zatímco nejstarší fáze budování Severní státní dráhy jsou spojeny s individuálními projekty, vývoj směřoval k typizaci a opakované realizaci osvědčených modelů. Vodárna ve stanici Skalice nad Svitavou je třípodlažní stavbou se dvěma kruhovými nádržemi, vystavěnou podle typizovaného projektu C. k. ředitelství pro tratě bývalé Společnosti státní dráhy z roku 1910. Měřítko 1 : 350. Schéma Radek Mišánek, 2018.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

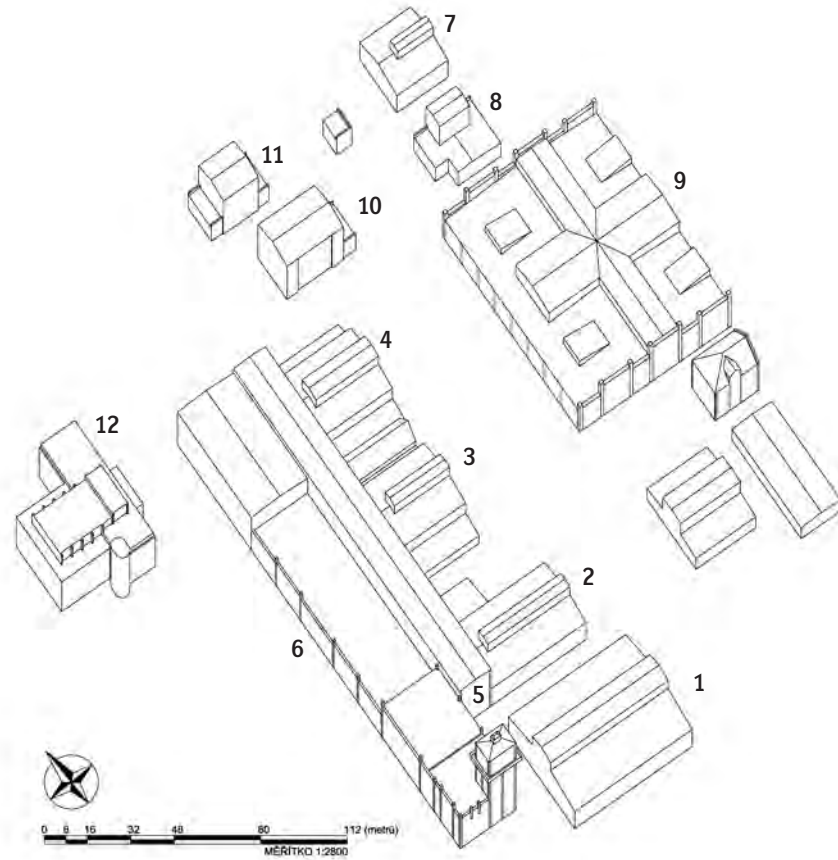
Brno, barevny Sdružených továren na vlněné zboží a továrny D. Hecht

Specifické nároky úpravárenských provozů vlnářských továren se promítly do stavebního řešení jejich budov. Vlhko, teplo, páry a výpary barvicích lázní byly odváděny otevřeným světlíkem v hřebeni střechy. Architekt Bruno Bauer, specialista na železobetonové konstrukce průmyslových staveb, implementoval tyto větrací systémy do monolitické konstrukce budov. Foto Viktor Mácha, 2018 (barevna firmy D. Hecht nahoře a barevna Sdružených továren na vlněné zboží dole) a Moravské zemské muzeum, fotoarchiv Historického oddělení, inv. č. K319, K915 (barevna Sdružených továren na vlněné zboží).

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Praha-Holešovice a Brno-Trnitá, ústřední jatka

Přestože zřízení městských jatek nebylo v 19. století novinkou, teprve rychlý růst měst spojený s rozvojem průmyslu vyvolal zvýšenou potřebu budování ústředních jatek, které by nahradily domácí a malé porážky. Podle uspořádání provozů se profilovaly dva typy velkokapacitních jatečních areálů. První, použitý při stavbě ústředních jatek v pražských Holešovicích, využíval samostatně stojících objektů a ulicového systému. Naproti tomu druhý soustředil jateční provozy do jedné nebo do více budov spojených krytými koridory, chodbami nebo průjezdy. Takto byla uspořádána například brněnská ústřední jatka.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Brno-Trnitá, ústřední jatka

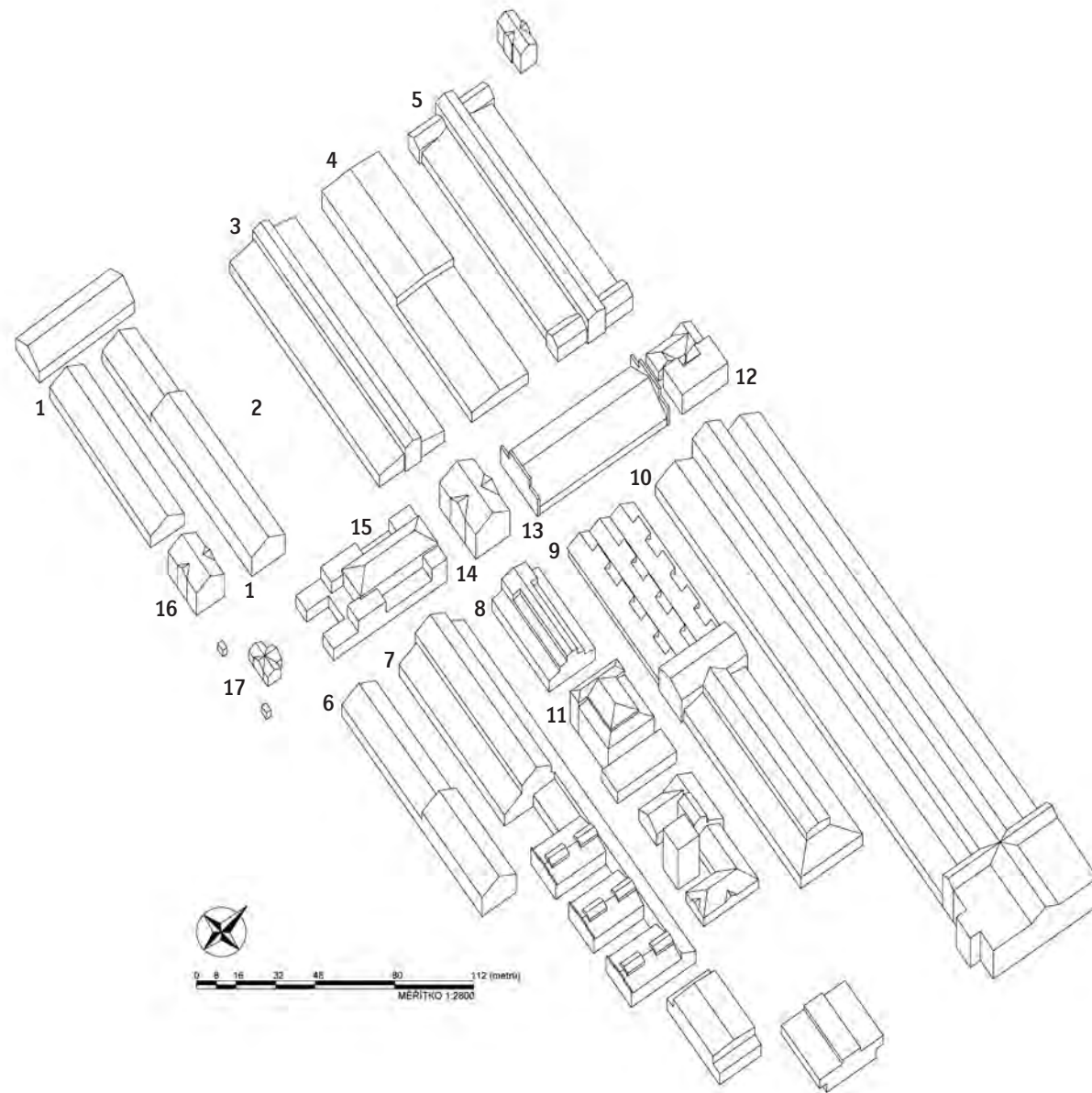
Axonometrie, současný stav. Legenda: 1 – chlévy; 2 – porážka hovězího dobytka; 3 – porážka drobného dobytka (ovcí); 4 – porážka vepřů; 5 – krytý koridor; 6 – chladírny, strojovna, kotelna, věžový vodojem; 7 – porážka koní; 8 – hospodářský objekt; 9 – dobytčí tržnice (mladší fáze); 10 – správní budova; 11 – obytný dům; 12 – masná burza (20. léta 20. století, arch. Bohuslav Fuchs). Měřítko 1 : 2 800. Schéma Radek Mišanec, 2018.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Brno-Trnitá, ústřední jatka

Celkový pohled od ulice Masné s chladírnami, kotelnou, strojovnou a věžovým vodojemem v popředí a hlavní komunikační koridor (dole). Foto Michaela Ryšková, 2009.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Praha-Holešovice, ústřední jatka

Axonometrie, současný stav. Legenda: 1 – chlévy hovězího dobytka; 2 – nekrytá stání; 3 – tržnice hovězího dobytka; 4 – nekrytá stání, chlévy; 5 – tržnice drobného dobytka; 6 – chlévy hovězího dobytka; 7 – porážka hovězího dobytka; 8 – porážka ovcí a telat; 9 – masná tržnice, chladárna; 10 – porážka vepřů; 11 – drážkárna, kotelna, komín, strojovna, věžový vodojem; 12 – policejní porážka; 13 – stání pro vozy; 14 – správní budova; 15 – burza a hostinec; 16 – obytný dům; 17 – hlavní vstup se sousošími po stranách a vrátnicí. Měřítko 1 : 2 800. Radek Míšanec, 2018.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická

Praha-Holešovice,
ústřední jatka

Chlévy a porážka hovězího dobytka, dole hlavní vstup s obytným domem a vrátnicí. Foto Michaela Ryšková, 2017.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – znak a symbol

Houthalen (Belgie) a Karviná, těžní věže zaniklých uhelných dolů

Zachování osamělých těžních věží představuje na území bývalého uhelného revíru zachování paměti místa a zároveň významných krajinných dominant. Foto Jana Kynclová, 2016 (Barbora, vlevo), Michaela Ryšková, 2009 (Houthalen, vpravo).

03.02.02.01. Znak a symbol

Řada technických a průmyslových objektů byla ve svém typologickém vývoji (nebo alespoň v některých jeho fázích) formována funkcí tak výrazně, že se charakteristické uspořádání provozů a budov, specifické konstrukce nebo typický detail staly znakem, usnadňujícím jejich rozpoznání. Konstrukce těžní věže je od konce 19. století zažitým symbolem hornictví, přestože představuje jen určitou historicky relativně krátkou fázi vývoje. Podobných symbolů je celá řada: komín symbolizuje průmysl obecně, obilná sila zemědělskou oblast, tzv. kohouty na komínech sladovnu, chladicí věže nebo sloupy vysokého napětí energetiku a podobně.

Symbolika byla ovšem využívána také opačně. Zažitý architektonický výraz nebo společné unifikované architektonické znaky měly symbolizovat nebo spíše demonstrovat příslušnost ke konkrétní společnosti, nebo (dokonce) státu – tedy vazbu k rakouské monarchii. Právě liniové stavby a velké společnosti je potřeba posuzovat v dobovém kontextu – ve středoevropském měřítku tak, jak byly provozně a ekonomicky zamýšleny.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – znak a symbol

Kladno, Vojtěšská huť, vápenky

Významnou obrazotvornou roli plní trojice šachtových vápenických pecí Vojtěšské huti. Stala se například součástí loga projektu Kladno – zápomo poukazující na hodnoty spojené s hornickou a průmyslovou minulostí Kladna. Foto Viktor Mácha, 2018.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – znak a symbol

Žatec, sladovna a pivovar Dreher a Olomouc-Holice, sladovna Heller & Husserl

Siluetu krytých hvozdových komínů je nezaměnitelným identifikačním znakem sladoven.

Foto Eva Dvořáková a Michaela Ryšková, 2018.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – znak a symbol

Hustopeče, obilné silo

Nezaměnitelnou součástí zemědělských oblastí se staly sýpky a obilní skladiště, nověji pak železobetonová obilní sila, složená ze skladovacích hlubinných provětrávaných buněk čtyřbokého, nebo nověji šestibokého a kruhového půdorysu, sdružených do baterií a společně zastřešených. Na území ČR jsou obilní sila doložena řadou příkladů, z nichž nejstarší pocházejí z 20. let 20. století (např. Znojmo-Starý Šaldorf, Kojetín). Vývoj (zejména poválečný) směřoval k typizovaným velkokapacitním železobetonovým obilním silům s buňkami kruhového nebo šestibokého půdorysu, z nichž největší – hustopečské – má celkovou délku více než 200 m a objem 93 000 t.

Foto Michaela Ryšková, 2018.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – znak a symbol

Lichoceves–Suchdol, úsek vedení velmi vysokého napětí

Téměř čtyři kilometry dlouhý úsek vedení velmi vysokého napětí mezi Lichocevsí a Suchdolem je pozůstatkem spojnice tepelné elektrárny v Ervěnicích s městem Prahou z let 1924–1926. Jde o ucelený soubor, zahrnující tři základní normalizované typy příhradových stožárů, používané na nejstarších vedeních velmi vysokého napětí v ČR, zachovaný v původním stavu (vyjma izolátorů). Foto Jiří Chmelenský, 2018.

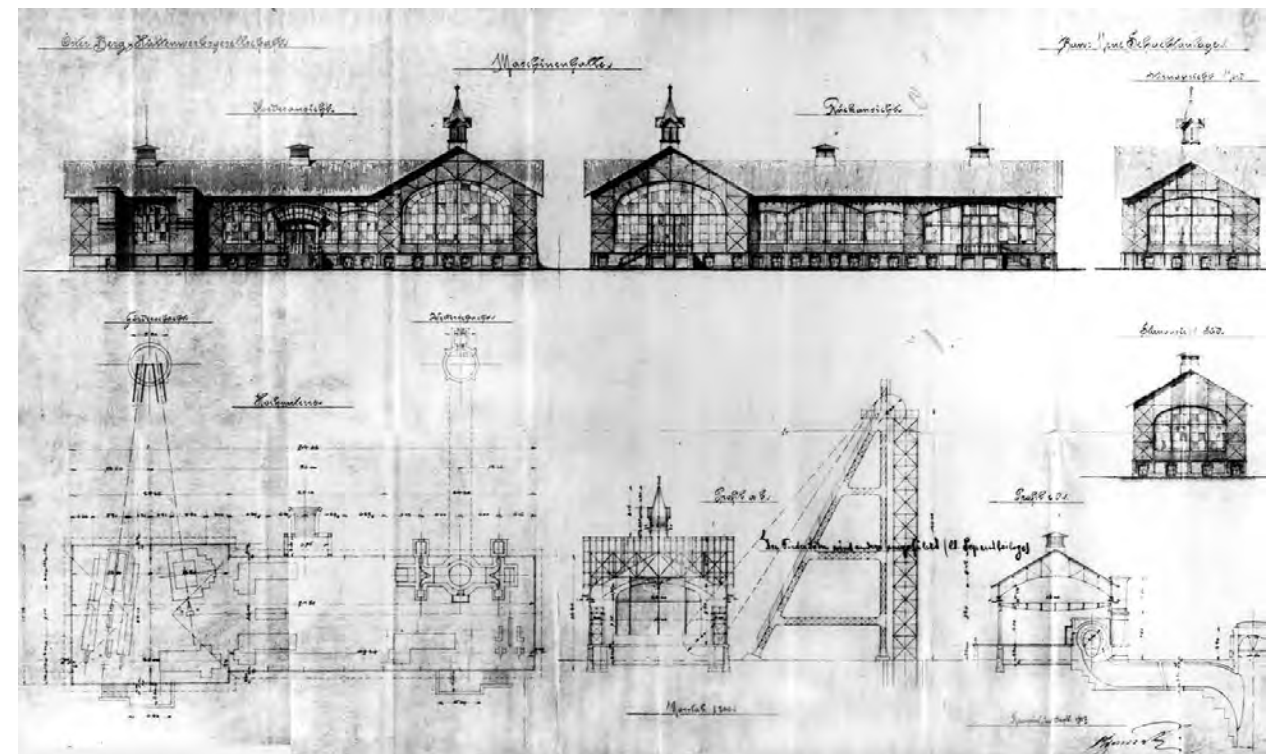
Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – znak a symbol

Ostrava, důl Hlubina, koksovna a vysoké pece Vítkovické železárny

Jednou ze základních hodnot národní kulturní památky je celkové panorama dolu Hlubina, koksovny a vysokých pecí Vítkovických železárny, které se stalo symbolem Ostravy. Je tvořeno těžní věží dolu Hlubina, trojicí vysokých pecí, ohřívací větrné vysoké pece č. VI, uhelnou věží koksovny, komíny a dopravními mosty. Původní obraz byl pozměněn demolicemi dopravních mostů (uprostřed) a nástavbou vysoké pece č. I (vpravo). Foto Miloš Matěj, 2006 a Michaela Ryšková, 2016.

03.02.02.02. Vzory, modely, moduly

Osvědčená technická nebo stavební řešení mohou převzít roli vzorového řešení, opakovaného v obdobných podmínkách, provozech. Může se jednat jednak o přebírání řešení publikovaných v dobové literatuře, o cílené uplatnění osvědčeného provozního, technického a architektonického řešení nebo o osvědčený modulový konstrukční systém.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – vzory, modely, moduly

Dortmund (Německo), důl Zoller 2/4 a Karviná-Důl, důl Barborův

Důl Zoller 2/4 v Dortmundu z roku 1903–1904 se v roce 1908 stal vzorem pro důl Barborův v Karvině. Mimo moderní technické řešení, soustřeďující povrchové stroje do jedné monumentální strojovny, sem byl přenesen i architektonický motiv eliptického okna akcentujícího hlavní vstup. Foto Miloš Matěj, 2005 (Zoller 2/4) a 2007 (Barborův). Zemský archiv v Opavě, fond BHS-BŘ, 1906–1945.

*Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – vzory, modely, moduly
Ostrava, doly Michal a Hermenegild*

Zřejmě jako vyjádření příslušnosti k jedné společnosti i jako demonstrace ekonomické a technické úrovně byl v Ostravě zopakován projekt architekta Františka Fialy na kompletní přestavbu povrchu dolu. Stalo se tak na jámě Michal v Michálkovicích a Hermenegild v Polské (dnes Slezské) Ostravě v letech 1912–1915. Důl Hermenegild (tehdy Zárubek) byl zbořen v 90. letech 20. století poté, co nezískal památkovou ochranu.

Důl Hermenegild/Zárubek, celkový pohled a nádvoří dolu s cechovnou (uprostřed), kotelnou (vlevo) a strojovnou (vpravo) v roce 1972. Foto Landek Park – Hornické muzeum, sbírka fotografií (dobová pohlednice) a archiv NPÚ, MCPD, Technické památky Ostrava, historický fond dolů OKR: vyhodnocení současného stavu, II. etapa, SÚRPMO, 1972.

*Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – vzory, modely, moduly
Ostrava, doly Michal a Hermenegild
Důl Michal, uliční průčelí správní budovy a celkový pohled na areál dolu.
Foto Michaela Rýšková, 2018 a Landek Park – Hornické muzeum, sbírka fotografií (dobová pohlednice).*

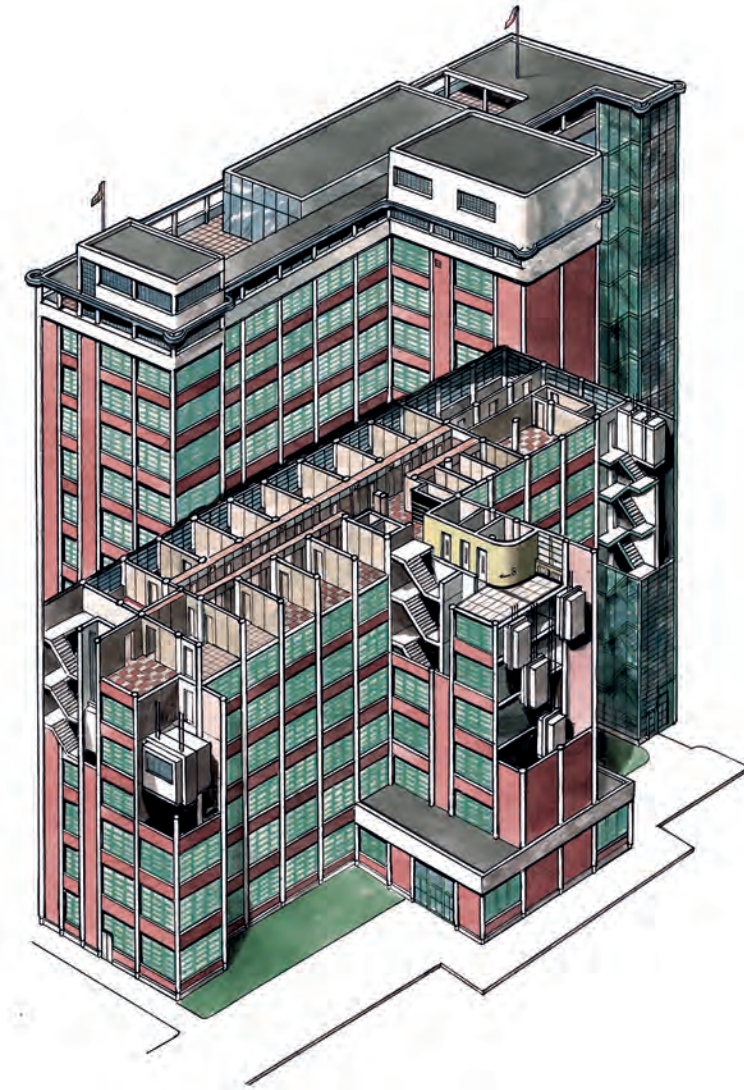

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – vzory, modely, moduly

Oslavany, důl Kukla a Pěsč (Maďarsko), doly Císař František Josef a důl hrabě Andrássy

Důl Kukla v Oslavanech, vybudovaný v letech 1911–1913, se stal vzorem pro výstavbu dolů v Pětikostelí (Pěsč), které jsou paradoxně uváděny jako jedny z prvních příkladů využití železobetonové konstrukce pro těžní věže. Foto Miloš Matěj, 2013 (důl Kukla nahoře, doly v Pěsči uprostřed a dole).

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – vzory, modely, moduly

Zlín, Baťovy závody

Modulový systém železobetonové konstrukce o rozměrech 6,15 × 6,15 × 6,15 m se stal závaznou stavební normou téměř všech baťovských výrobních podniků a jejich nezaměnitelným poznávacím znakem. Přenesen byl také na správní budovy i veřejné stavby, jejichž výstavbu financovaly Baťovy závody, a také na další tovární provozy budované prakticky po celém světě. Řez správní budovou č. 21. Kresba Jaroslav Staněk, 2016.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota typologická – vzory, modely, moduly

Zlín, centrum města s částí továrního areálu firmy Baťa a volnější zástavbou veřejných a obchodních budov, které rovněž převzaly konstrukční systém výrobních staveb. Legenda: 1 – tovární areál firmy Baťa; 2 – správní budova, č. 21; 3 – tržnice; 4 – obchodní dům; 5 – společenský dům, hotel; 6 – internáty pro zaměstnance; 7 – studijní ústavy; 8 – památník Tomáše Bati; 9 – budovy Univerzity Tomáše Bati, navržené arch. Evou Jiříčnou, vystavěné na místě Masarykových škol, zbořených pro havarijní stav betonové konstrukce. Kresba Jaroslav Staněk, 2016.

03.02.03. Hodnota technologického toku

Pro hodnocení průmyslového dědictví je nezbytná analýza technologických vazeb a toků.

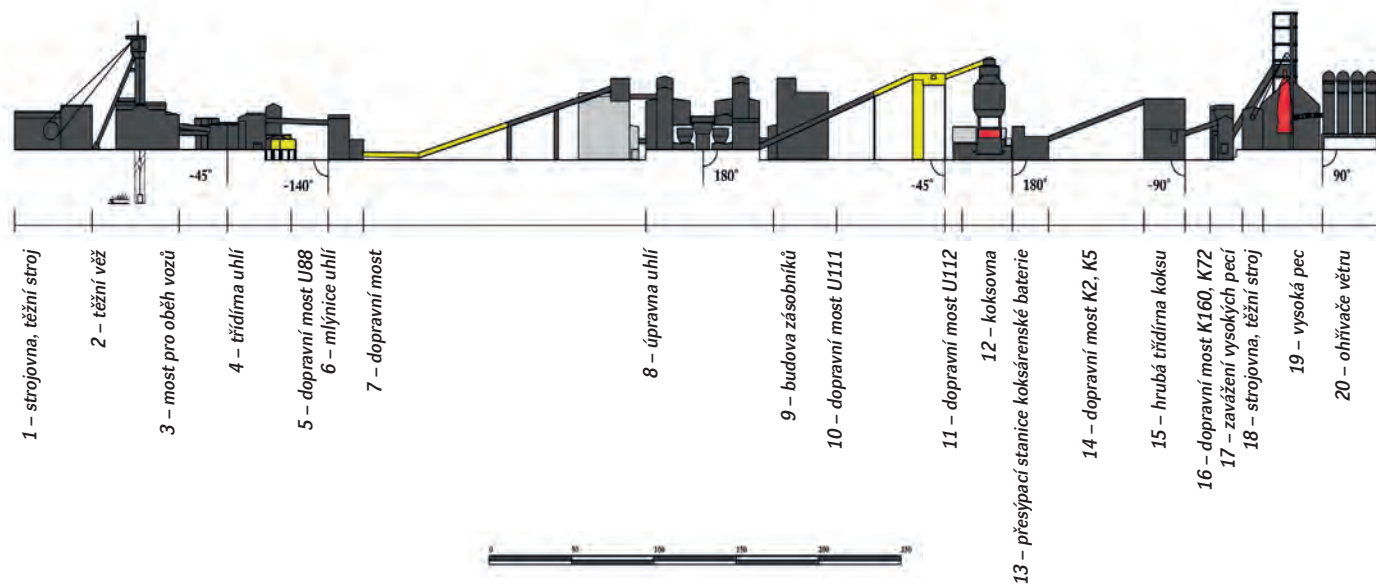
Technologický tok – od suroviny po finální výrobek – je tedy uceleným souborem vazeb a technického zařízení. Přestože jednotlivosti, které jej spoluvytvářejí, mohou samy o sobě vykazovat omezené, nebo dokonce žádné památkové hodnoty, v kontextu technologického toku se na ně přenáší hodnota celku. Naopak technologický tok jako celek by byl bez těchto jednotlivostí neúplný, ztratil by svou provozní logiku, funkčnost a část své hodnoty. Dílčí zařízení, které samo o sobě nemá památkovou hodnotu, ji může nabýt svým postavením v rámci technologického toku, a proto je nutno posuzovat technické zařízení v širším kontextu.

Nerozpoznání těchto vazeb může v praxi vést k tomu, že z logicky provázaného celku je zachována pouze výtvarně nejzajímavější nebo nejstarší část a technologicky podstatný „zbytek“ je odstraněn. Výsledný fragment se tak stává nečitelným torzem s dílčí vypovídací hodnotou, vytrženým z kontextu technologické návaznosti. Vzhledem k extrémní náročnosti a limitům případného nového využití však může být zachování technologického toku ve své celistvosti uplatněno pouze ve výjimečných případech.

V kontextu jednoho výrobního areálu je nezbytné rozpoznání klíčových objektů a technického zařízení, nepostradatelných a určujících pro jeho provoz. Kupříkladu hlubinný důl je charakterizován těžní věží s jámovou budovou a strojovnou (se strojním vybavením), které doplňuje třídírna, úpravna uhlí, případně ventilátorovna a kompresorovna. Textilní továrna s kompletním výrobním cyklem bude sestávat z přádelny, tkalcovny a úpravny. Cukrovarny dnes pojmají celý technologický tok, disponují zařízením pro praní řepy, řízkování, difuze, lisování, čištění, filtrací, odpařování, vaření, krystalizaci a odstředování. Provoz doplňuje vápenka. Dříve mnohdy pracovaly odděleně surovarny (od vstupu cukrové řepy po surový cukr) a rafinerie.

Mimo objekty a zařízení přímo související s produkcí (a technologií) je nezbytnou součástí energetické zázemí: kotel – parní stroj / parní turbína, vodní dílo – vodní kolo / vodní turbína a konečně rozvodna v případě elektrifikovaného provozu.¹⁷⁾

17) Oborovou typologií a technologickými celky a toky se budou zabývat výhledově samostatné metodiky jednotlivých odvětví.

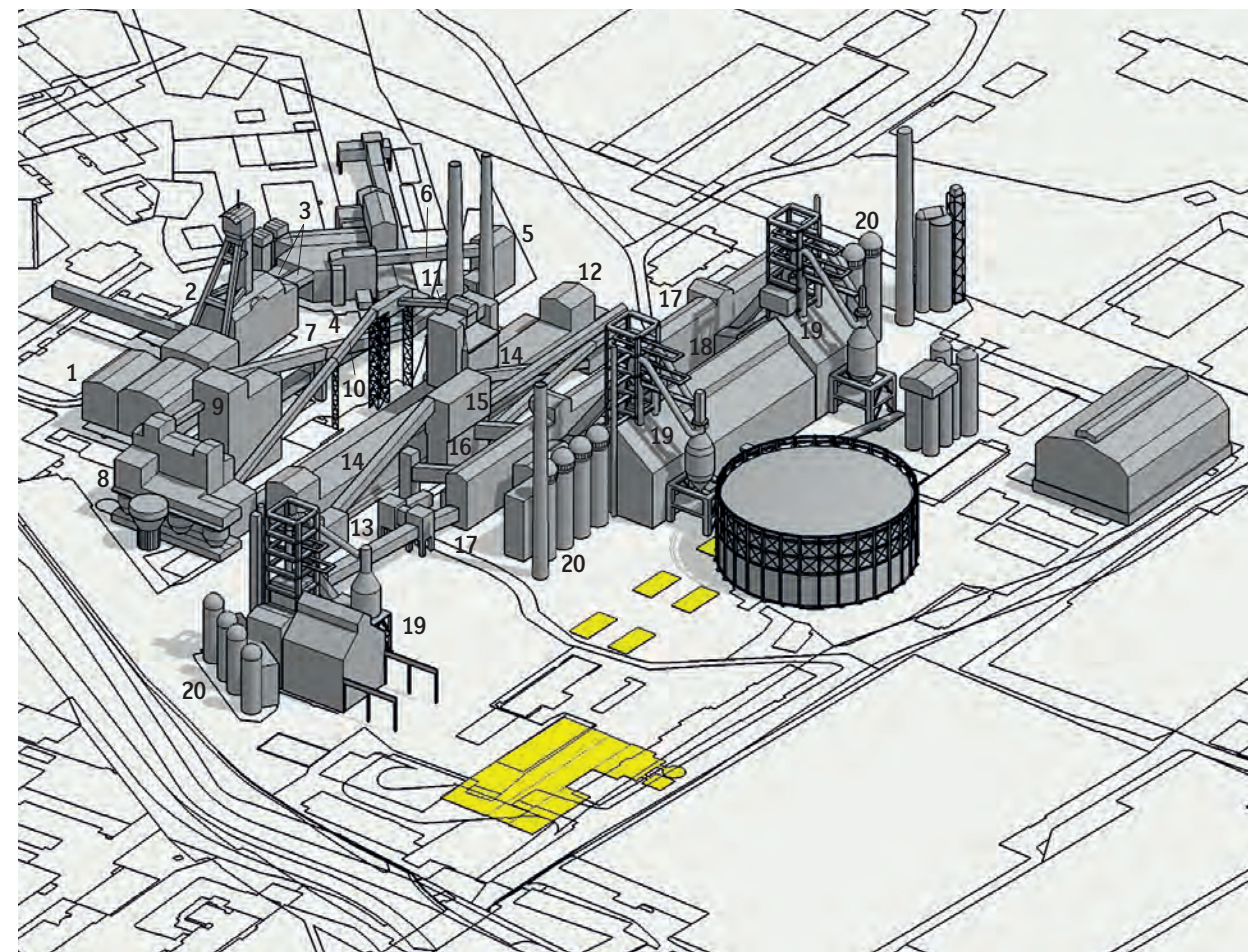

Specifické hodnotící kategorie – hodnota technologického toku

Ostrava, důl Hlubina, koksovna a vysoké pece Vítkovických železáren

V katastru obce Vítkovice a na vodním náhonu z řeky Ostravice byly roku 1928 olomouckým arcibiskupem Rudolfem založeny železárně se záměrem využít uhlí k tavbě železa na bázi koksu. Prvenství v rakouské monarchii jim patří v pudlování surového železa (1830) a využití koksu k tavbě železa (1836). Po založení dolu Hlubina v těsném sousedství vzniklo na poměrně malé ploše jedinečné spojení těžby uhlí, jeho koksování a produkce železa, které bylo v provozu do roku 1998. Hodnoty byly definovány následovně: kontinuita výroby, ucelenost technologického toku uhlí – koks – železo, technická a architektonická hodnota jednotlivostí spoluvytvářejících technologický tok, panorama (symbol města) a genius loci „ocelového města“. Díky nim byly jednotlivosti technologického toku prohlášeny kulturními památkami a celek posléze národní kulturní památkou. Zároveň se stal areál jedním z industriálních souborů Ostravy, vybraných k nominaci na zápis do Seznamu světového dědictví UNESCO.

Schéma zobrazuje uzly technologického toku (těžní věž, těžní stroj, třídírna, úpravna, zásobníky uhlí, koksovna – červeně pracovní prostor, třídírna koksu, zavážení vysokých pecí, vysoké pece – červeně pracovní prostor, dmychadla, plynojem) a vazby mezi nimi (technologické mosty, trubní vedení). Odstraněním některých mostů (označených žlutě) došlo ke ztrátě čitelnosti toku a újmě na jeho památkové hodnotě. Schéma Pavel Maren, 2015.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota technologického toku

Ostrava, důl Hlubina, koksovna a vysoké pece Vítkovických železáren, axonometrie. Legenda: 1 – strojovna, těžní stroj; 2 – těžní věž; 3 – most pro oběh vozů; 4 – třídírna uhlí; 5 – dopravní most U88; 6 – mlýnice uhlí; 7 – dopravní most; 8 – úpravna uhlí; 9 – budova zásobníků; 10 – dopravní most U111; 11 – dopravní most U112; 12 – koksovna; 13 – přesýpací stanice koksárenské baterie; 14 – dopravní most K2, K5; 15 – hrubá třídírna koksu; 16 – dopravní most K160, K72; 17 – zavážení vysokých pecí; 18 – strojovna, těžní stroj; 19 – vysoká pec; 20 – ohříváče větru. Schéma Pavel Maren, 2018.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota systémových a technologických vazeb
Narvik–Kiruna–Luleå (Norsko, Švédsko), systémové vazby, produkční řetězce
Kiruna (Švédsko), rudný důl, foto Miloš Matěj, 2018.

03.02.04. Hodnota systémových a technologických vazeb

Vzhledem k tomu, že výroba nemohla existovat izolovaně, vytržená z dobového geografického a sociálního kontextu, je deskripce systémových a technologických vazeb jedním z důležitých kritérií hodnocení. Jejich základem je vazba mezi surovinovými zdroji, jejich dopravou, výrobou, expedicí výrobků do místa spotřeby a institucemi zajišťujícími sociální stabilitu (stravování, bydlení, vzdělání, zdravotní péči, sociální zajištění). Ve složitějších případech (zejména v průmyslových aglomeracích) se jedná o kooperaci navazujících výrobních operací a oborů, spojenou s historicky vzniklými a daným geografickým podmínkám odpovídajícími dopravními systémy a institucemi zajišťujícími sociální stabilitu. Příkladem může být ostravsko-karvinská aglomerace, jejíž palivovou i surovinovou základnu představuje vytěžené uhlí, dále využívané k výrobě koksu, železa a energie nebo zpracovávané v chemickém průmyslu.

Uvedené významné systémové a technologické vazby jsou reprezentovány zástupci jednotlivých oborů (důl, koksovna, vysoká pec, plynovna, elektrárna, železniční stavědlo, dělnické kolonie...) a uzlových bodů technologických toků (technické zařízení, objekty a terénní pozůstatky demonstrující jednotlivé výrobní operace). S nimi spojená historická zkušenost je nositelem pozitivní hodnoty, přestože subjektivní vnímání může být zcela opačné, spojené se zátěží, jakou představuje hluk, kouř, prach, vizuálně vnímaná ošklivost, sociální problémy, nebo dokonce nehody a katastrofy. Charakteristikou systémových a technologických vazeb (včetně jejich pozitivní hodnoty) může být například kvantifikace produkce v určitých vývojových fázích, dobové inovace, vynálezy, místní tradice nebo celková výjimečnost.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota systémových a technologických vazeb

Narvik–Kiruna–Luleå (Norsko, Švédsko),
systémové vazby, produkční řetězce

Příkladem systémové vazby a produkčního řetězce byla a je výroba surového železa ve vysokých pecích, které byly zakládány zpravidla na ložisku koksovateľného uhlí. Kvalitní železná ruda byla naopak dovážena, často za velmi komplikovaných podmínek. Pro dopravu kvalitní švédské rudy těžené v okolí Kiruny a Gällivare, kterou odebírala většina významných evropských železáren včetně vítkovických, byla vybudována tzv. polární dráha do nejbližších námořních přístavů. Nejprve byl v 80. letech 19. století vybudován úsek železniční trati z Kiruny přes Gällivare do švédského přístavu Luleå, který však zamrzal. V roce 1902 byl dokončen náročný horský úsek železniční trati, tzv. ofotská dráha z Kiruny do norského přístavu Narviku, který byl vybudován za účelem překládky rudy ze železnice a který díky golfskému proudu nezamrzal a umožňoval celoroční provoz. Strategický význam se projevil v roce 1940, kdy se stal přístav dějištěm prvních velkých námořních a pozemních bojů 2. světové války mezi německými na jedné a norskými, anglickými a polskými pozemními a námořními jednotkami na druhé straně. Pro dopravu rudy se na celém úseku tzv. polární dráhy používaly charakteristické trojosé vagony, které jsou na několika místech podél trati instalovány jako symbolické památníky. V Narviku je v bývalém ředitelství dráhy umístěno Muzeum severu s expozicí věnovanou stavbě polární železnice a stavebnímu a technickému vývoji přístavu. Foto Miloš Matěj (rudný důl v Kiruně – na protější straně, výpravní budova Vassijaure na trati Kiruna–Narvik a přístav v Narviku), 2018.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota systémových a technologických vazeb

Praha-Vinohrady, Transgas

Otázka památkových hodnot souboru budov bývalého Ústředního dispečinku tranzitního plynovodu, Federálního ministerstva paliv a energetiky a Světové odborové federace, vystavěného podle projektu Václava Aulického, Jiřího Eisenacha, Ivo Loose a Jindřicha Malátka v letech 1972–1978 (známé pod souhrnným označením Transgas) byla opakovaně posuzována. O složitosti problematiky svědčí i nejednoznačný názor v rámci NPÚ. „Komise pro ochranu památkového fondu vzniklého ve 2. polovině 20. století“ při generálním ředitelství NPÚ doporučila prohlášení budov za kulturní památky a opřela svůj názor o hodnoty urbanistické, architektonické, hodnotu technického a konstrukčního řešení („levitující hmotný kvádr dispečinku, podepřený díky důmyslné konstrukci Juraje Kozáka pouze ve čtyřech bodech z důvodu ochrany výpočetní techniky proti vibracím od vlakové soupravy v železničních tunelech, nacházejících se pod objektem“) a hodnotu stáří a autenticity. Z pohledu průmyslového dědictví jde v případě centrálního dispečinku také o objekt významný z hlediska systémových vazeb a po stránce technické ve využití dobových nejmodernějších poznatků. Stavba souvisela s budováním tranzitního plynovodu ze Sovětského svazu do země západní Evropy. Vznikla jako součást energetického systému, který svým měřítkem i významem přesáhl hranice tehdejší republiky a tomuto významu odpovídala stavba hlavního řídicího centra vybaveného nejmodernější výpočetní technikou. Její specifické nároky se promítly do konstrukce stavby, která byla (i přes absenci původního vybavení) otiskem původní funkce. Foto Michaela Ryšková, 2017.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota systémových a technologických vazeb

Ostrava, průmyslová aglomerace

Nález černého uhlí a počátky systematické těžby na území dnešní Ostravy spadají do poloviny 18. století, velkého rozvoje dosáhla v 19. a 20. století. Celkem bylo v Ostravě a jejich dnešních městských částech založeno přibližně 350 štol a jam. V roce 1928 byly založeny v katastru vesnice Vítkovice železářny. Při jejich založení se počítalo s využitím železa pro stavbu železnice – tzv. Severní dráhy Ferdinandovy, vedené z Vídně na sever k solným dolům v Haliči, na kterou byla Ostrava napojena roku 1847. Dráha tak podnítila další rozvoj – odebírala od železáren kolejnice a soukolí a zajistila dopravu uhlí z ostravsko-karvinského revíru k odběratelům. Na těžbu uhlí navázaly další koksovny, elektrárny a chemický průmysl. Prudce rostoucí počet obyvatel a potřeba stabilizace nových pracovních sil si vyžádaly výstavbu nových bytů, zejména v poslední čtvrtině 19. století. Hornické osady, budované v blízkosti důlních závodů, tvoří dodnes podstatnou část zástavby některých městských částí. Největšího růstu dosáhly Vítkovice. Díky konceptu ředitele železáren Paula Kuppelwiesera zde bylo v rozmezí let 1870–1914 vybudováno na zeleně louce město – Nové Vítkovice. Bylo založeno náměstí, kolem kterého byly soustředěny důležité budovy (kostel s věží, sloužící zároveň jako vodárenská, radnice, závodní hotel a nové obytné celky), další byly budovány podél nově založených ulic, a to včetně nemocnice, škol, školky, jeslí, sirotčince i domova pro seniory, ale také obchodů, tržnice, tělocvičny, plaveckého a krytého bazénu. Významné prvky této struktury jsou památkově chráněny: areály bývalých kamenouhelných dolů (včetně třinácti těžních věží jako symbolů a urbanistických dominant), soubor dolu Hlubina, koksovny a vysokých pecí Vítkovických železáren (tzv. DOV – Dolní oblast Vítkovice), technická zařízení v navazujících hutních provozech, průmyslové město Nové Vítkovice, remíza Báňské dráhy (pro napojení jednotlivých dolů na železniční tratě) a konečně výpravní budovy Ostrava-Svinov (vybudovaná Severní dráhou císaře Ferdinanda), Ostrava-Vítkovice a Ostrava-střed. Na snímku Vítkovice, vysoké pece a válcovna, dobová pohlednice, sbírka Miloše Matěje.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota systémových a technologických vazeb

Ostrava, průmyslová aglomerace

Jedním z památkově chráněných důlních areálů na území Ostravy (a zároveň jedna z památek na Indikativním seznamu pro nominaci na zařazení na Seznam světového dědictví UNESCO) je větrná jáma Vrbice v Ostravě-Hrušové, založená společností Kamenouhelné doly C. k. priv. Severní dráhy císaře Ferdinanda. Objekt jámové budovy a ventilátorovny pohledově orientovaný k hlavní trati byl projektován v roce 1911. Foto Michaela Ryškové, 2012.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota systémových a technologických vazeb

Ostrava, průmyslová aglomerace

Nádraží Ostrava-Vítkovice

Vítkovické nádraží bylo vystavěno jako součást tzv. Polanecké spojky, která měla propojením trati v ose východ–západ doplnit železniční systém aglomerace, poskytnout alternativní spojení v případě záplav (kterými bylo ohroženo hlavní nádraží a Ostrava-Svinov) a urychlit tranzitní dopravu směrem na Slovensko. Výpravní budova vítkovického nádraží byla vybudována v 60. letech 20. století a po stránce architektonické náleží k nejhodnotnějším stavbám tzv. bruselského stylu v ČR. Foto Roman Polášek, 2018.

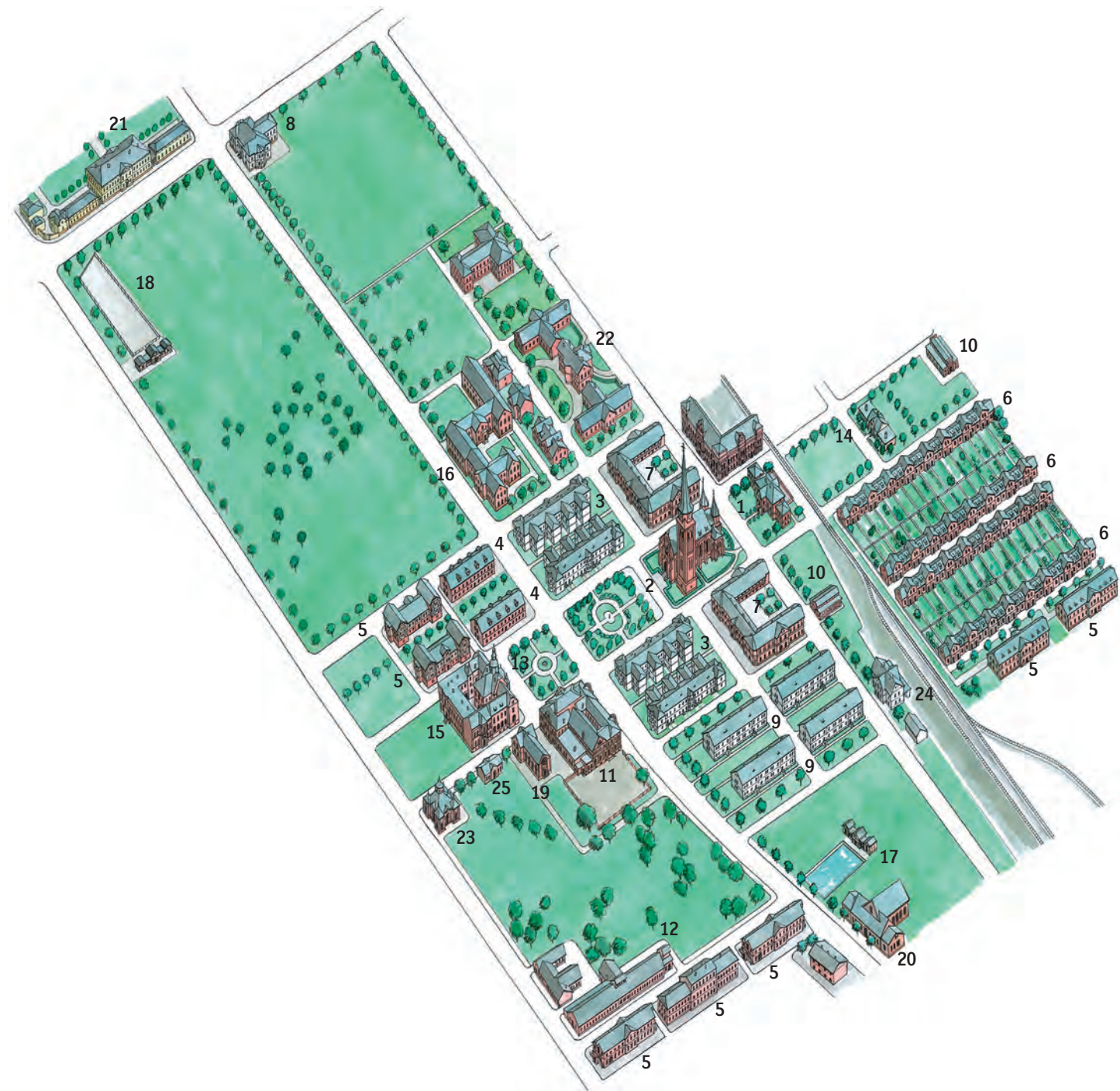

Památkovou ochranu získal soubor parních bucharů a lisů ve staré kovárně Vítkovických železáren.

Na snímku parní buchar 1,7 t z roku 1902 od vídeňské firmy Wulkan a parohydraulický lis 800 t vyrobený v Sheffieldu firmou Davy Brothers v roce 1908. Foto Miloš Matěj, 2014.

Poutnická stolice válcovací trati Velký Mannesmann v rourovně, náležející původně k Vítkovickým železárnám. Foto Miloš Matěj, 2014.

Ostrava, průmyslová aglomerace

Nové Vítkovice, kresebná rekonstrukce stavu v roce 1901. Legenda: 1 – fara; 2 – kostel sv. Pavla a vodárenská věž; 3 – Anglická kolonie; 4 – I-bloky (I-domy); 5 – kasárna; 6 – Štítová kolonie; 7 – U-bloky (domy); 8 – úřednická vila (Anglická kolonie); 9 – Westend (kolonie); 10 – tržnice; 11 – závodní hotel; 12 – závodní jídelna; 13 – radnice; 14 – jesle; 15 – Německá měšťanská škola / Střední zdravotnická škola; 16 – Závodní dívčí škola / I. německá obecná škola dívčí; 17 – plovárna; 18 – kluziště; 19 – tělocvična; 20 – závodní lázně; 21 – zámček; 22 – závodní nemocnice; 23 – výstavní pavilon; 24 – výpravní budova železniční stanice; 25 – tramvajová zastávka. Kresba Jaroslav Staněk, Miloš Matěj, 2015.

Ostrava, průmyslová aglomerace

Průmyslové město Nové Vítkovice bylo jako zázemí rozvíjejících se Vítkovických železáren budováno od 70. let 19. století. Jednotlivé stavby jsou památkově chráněny a celé území je součástí městské památkové zóny. Na snímku nahoře kostelní a vodárenská věž (1882), kostel sv. Pavla (1883–1886) a jeden z pavlačových U-domů (1883–1884), dole dvůr jednoho z U-domů a štítová kolonie sestávající z 32 dvojdomů (1883–1885). Foto Michaela Ryšková, 2018.

03.02.05. Hodnota technická

Podstata průmyslového dědictví a technických památek je vázána k technickému zařízení. Vzhledem k tomu, že objekty a areály jsou dnes v mnoha případech jen prázdnou schránkou, do které je otisknuta původní technologie, je dochované zařízení, spojené s její původní funkční náplní, „samo o sobě“ nositelem významné památkové hodnoty. Ta je násobena v případě, že:

1. technické zařízení reprezentuje celkový postup výroby nebo „řetězí“ navazující technologie do technologického toku,
2. technické zařízení je zachováno včetně vazby ke zdroji energie nezbytné k jeho provozu (vodní náhon, vodní kolo, vodní turbína, parní stroj nebo jiná energetická centrála),
3. technické zařízení je dochováno ve stavu schopném provozu, tedy ve stavu umožňujícím demonstraci jeho funkce.

Udržení provozuschopnosti nebo obnovení funkce stroje a zařízení, jakkoli je žádoucí, může být v kolizi s autenticitou jeho hmotné podstaty. Vždy je tedy nutno zvážit, nakolik vyžaduje demonstrativní provoz rozsáhlé úpravy a náhradu původních částí za nové. Je nezbytné volit mezi zachováním všech originálních a zakonzervovaných prvků na úkor funkčnosti stroje nebo zařízení (v případech, že jde o zařízení, které je unikátní, nemající analogii) a mezi jeho uvedením do provozu při respektování původního technického řešení (a při maximálním možném zachování původních prvků).

Specifickou oblast představují zařízení v provozu, jehož funkce zůstává zachována (a k ostatním hodnotám přistupuje autenticita funkce), dochází ale k modernizaci technologií vyžadující zásahy do stavební podstaty nebo odstranění památkově hodnotného zařízení. Žádoucí je nalezení kompromisu mezi ochranou památkových hodnot a požadavky provozu, vyplývajícími z technologického vývoje odboru nebo platných norem, což v praxi znamená nalezení odpovědí na dvě základní otázky:

1. jak naložit se zařízením, které ztratilo svou funkci (a bude nahrazeno novější/efektivnější nebo jinou technologií),
2. jak se vyrovnat s požadavky na modernizaci (podmíněnou výměnou částí zařízení, zásahem do původní konstrukce nebo uspořádání apod.).

V případě první otázky je odpověď poměrně jasně definovatelná a představuje ji v první řadě zachování na místě provozu (in-situ), přemístění na jiné chráněné místo v původním prostředí nebo (jako poslední možnost) převoz celku nebo klíčových částí zařízení do muzejních sbírek a záchranných depozitářů. V případě druhém představuje její zodpovězení posouzení každého jednotlivého zařízení a zásahu do něj.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota technická

Veselí nad Moravou, vodní elektrárna

Jednou z vodních elektráren disponujících dosud vybavením z počátku 20. století je elektrárna hraběte B. Chorynského ve Veselí nad Moravou.

V roce 1915 byla starší elektrárna přestavěna na střídavý elektrický proud a vybavena vertikální vodní turbínou o výkonu 132 kW, která poháněla třífázový generátor AEG o výkonu 175 kW pro napětí 6 000 V.

Foto Miloš Matěj, 2014.

*Specifické hodnotící kategorie – hodnota technická
Telford (Velká Británie), Bilsts Hill Victorian Town
Spojení provozu parního kotle a parního stroje v ko-
telně a strojově malé těžní jámy nabízí návštěvníkům
nejen informaci o funkci, ale také charakteristický pach
uhelného kouře a spáleného oleje, sálající teplo, sykot
a hvízdání unikající páry, jež doprovázejí vratný pohyb
válce parního stroje. Foto Michaela Ryšková, 2011.*

*Specifické hodnotící kategorie – hodnota technická
Kopřivnice, Slovenská strela*

Restaurátorský záměr obnovy a zprovoznění železničního motorového vozu M290.001 Slovenská strela vycházel z historické plánové i dobové obrazové dokumentace.

Pro stanovení metody zásahu bylo nutno formulovat:

- a) otázku budoucího využití vozu (jako stacionární sbírkový předmět, nebo jako provozuschopný exponát),*
- b) otázku volby mezi konzervací stavu, který je výsledkem druhotných úprav ze 60. let 20. století (kdy byla polovina vozu zbavena původního vybavení, aby mohl vzniknout výstavní prostor), nebo obnovení původní podoby vozu.*

V tomto případě byla dána přednost autenticitě funkce a uvedení do provozuschopného stavu (při maximálním možném respektování jak původního technického řešení, tak jednotlivých prvků) a obnovení výtvarného konceptu (protože druhotné zásahy nepřesáhly a ani nedosáhly kvality původního řešení). Demontované díly vozu, které nebude možné použít, budou důkladně zdokumentovány a uloženy. Chybějící materiály a prvky, které byly při posledních úpravách odstraněny, budou doplněny (korkové podlahy, tapety, výplety, čalounění). Křesla, stolký, světla a drobné doplňky budou vyrobeny jako kopie. Barevnost bude vycházet ze statigrafické analýzy. Foto Michaela Ryšková, 2016 (stav před obnovou).

03.02.06. Hodnota autenticity, hodnověrnosti

Diskuzi o obecných principech autenticity památky je možno přenést také na oblast průmyslového dědictví, ať už jde o autenticitu hmoty, formy, funkce, autenticitu místa a prostředí, autenticitu urbanistickou nebo autenticitu tradičního a výrobního postupu.¹⁸⁾

Teoreticky je nejvyšším stupněm autenticity (hodnověrnosti) zachování staveb a technického zařízení v původním nezměněném stavu, naopak nejnižší stupeň je reprezentován fragmentem, nebo dokonce pouze historickou informací (fyzicky nedoloženou). V praxi pak můžeme autenticitu vztahovat k různým fázím vývoje daného objektu (areálu), z nichž každá může být z hlediska původnosti hodnocena různě. Odlišně bude v praxi postupováno v případě, kdy je hodnota přiznána původní formě, narušené degradujícími úpravami, a tehdy, je-li výsledný stav vnímán jako sled kvalitativně hodnotných proměn a úprav, dokládajících například technický vývoj daného oboru nebo technologie.

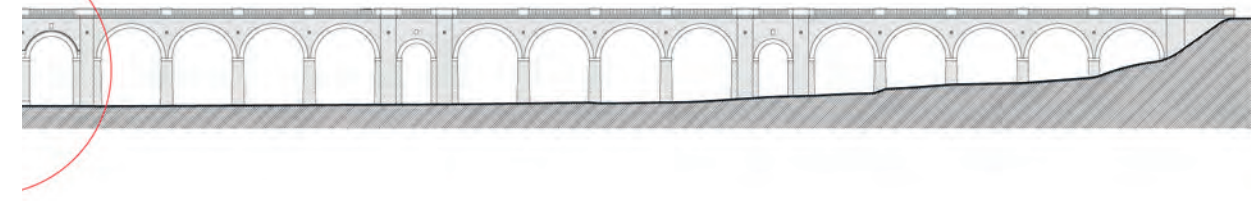
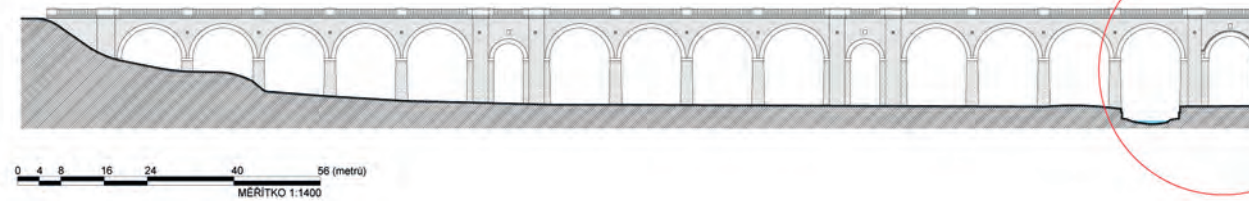
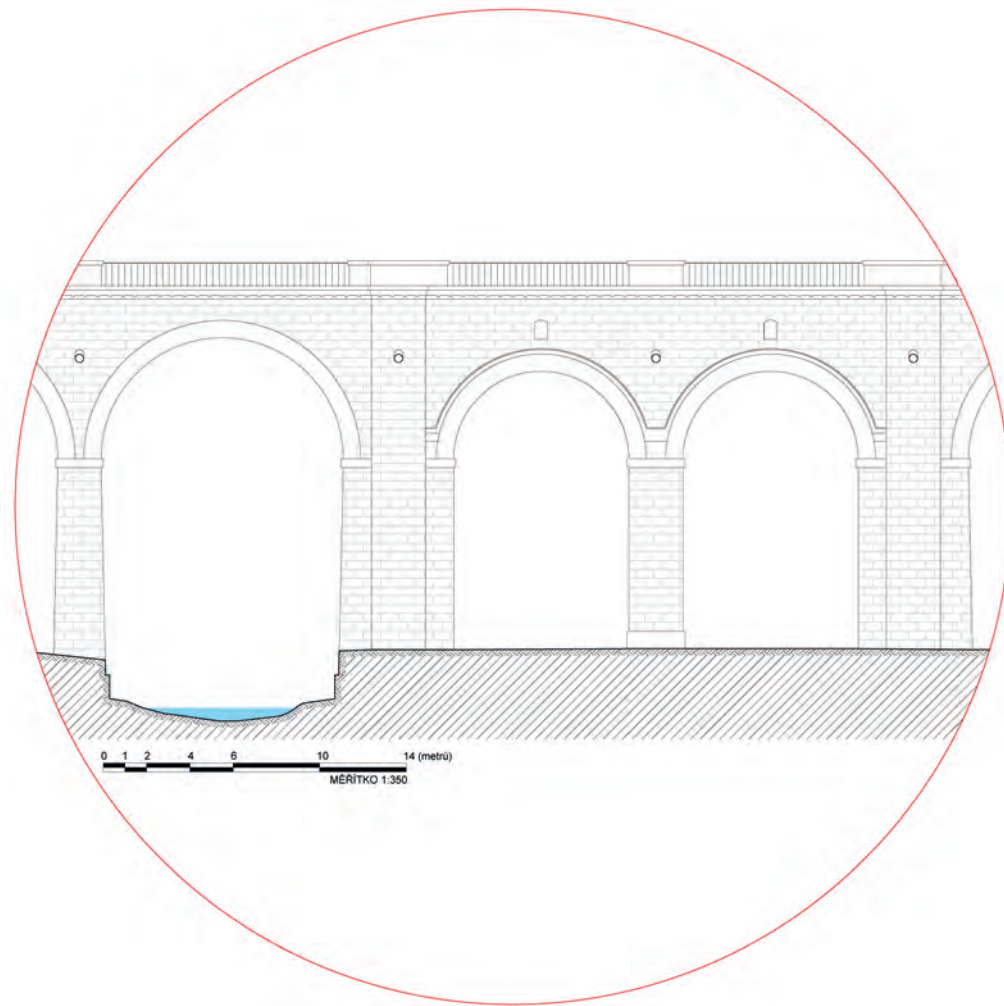
Při zvažovaném zásahu a stanovení památkové koncepce obnovy je nutno precizně formulovat jak míru a charakter autenticity památky, tvořenou jednou nebo více proměnnými, tak budoucí využití, jež s sebou nese nutné zásahy a rizika. Specifický problém průmyslového dědictví představuje ztráta původní funkce, a to nejen u jednoúčelových staveb, často nespojitelných s novou náplní. Konverze, tedy změna funkce objektu při částečném nebo úplném zachování jeho hmotné podstaty, přináší v případě staveb víceúčelových, snadněji adaptovatelných k novému využití, podstatné zásahy. Zejména v případech, kde se významně odděluje nové využití od původního (výrobního, skladového) určení, mohou být požadavky na úpravy objektu radikální, spojené se zásahy do dispozic nebo konstrukčních systémů. V takovém případě je nutno posoudit kvalitu nového zásahu, který je odůvodnitelný jen tehdy, přináší-li novou hodnotnou vrstvu ve vývoji památky. Na druhou stranu nová funkce a nové využití staveb by neměly být přijaty, pokud vedou k nahrazení původní hmoty i formy utilitárním řešením, spojeným s nevratnou likvidací autenticity a k přímé degradaci památkových hodnot.

*Specifické hodnotící kategorie – hodnota autenticity
Tourcoing (Francie), první užití železobetonové
konstrukce Hennebique*

První užití železobetonu v nosné konstrukci etážové budovy textilní továrny ve francouzském Tourcoing v roce 1895 představovalo jeden z milníků ve vývoji konstrukcí továrních budov. Jejím autorem byl François Hennebique, který nechal svůj systém patentovat o tři roky dříve. Přestože byla budova stržena, část její obvodové zdi zůstala zachována jako oplocení areálu. I v torzálním stavu si fragment autentické konstrukce zachovává část svých hodnot a je významným dokladem konstrukčního „prototypu“. Foto Michaela Ryšková, 2013.

18) ŠTULC, Josef. Autenticita památky a problém její rekonstrukce (několik poznámek k věčně aktuálnímu tématu památkové péče). *Zprávy památkové péče*, 2001, č. 8, s. 242–247.

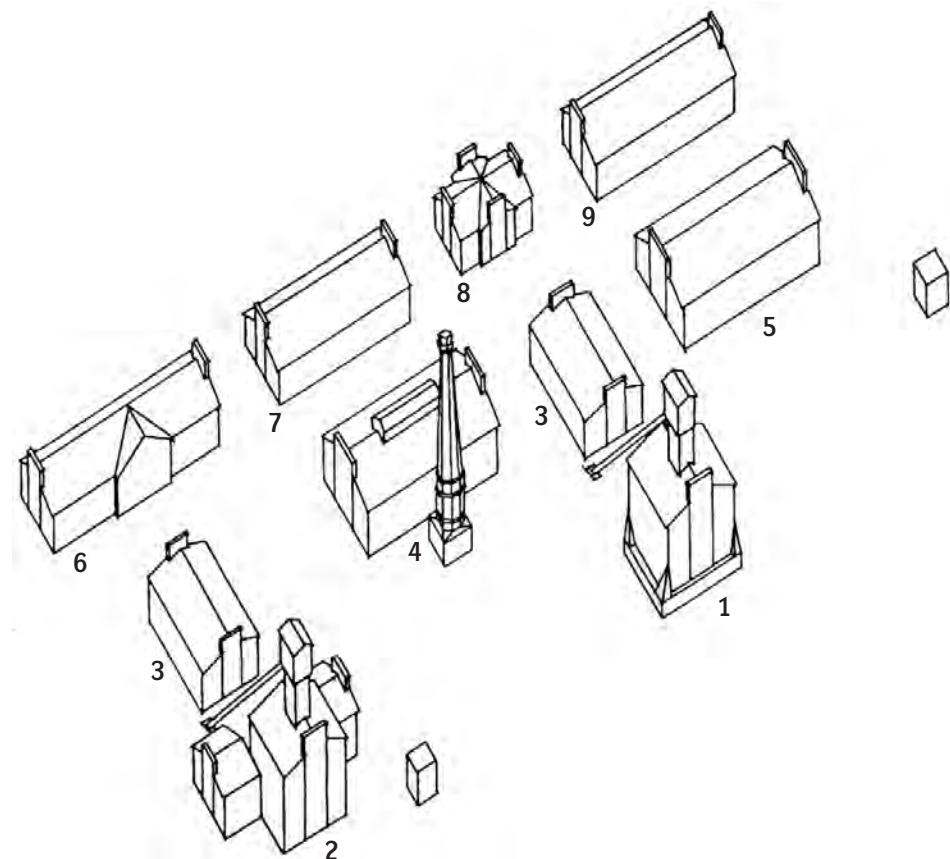

Specifické hodnotící kategorie – hodnota autenticity

Hranice, železniční viadukt

Jeden z prvních železničních viaduktů postavený mezi léty 1845–1847. Jeho význam spočívá ve vzájemné kombinaci hodnot historických, parametrických a v původnosti (autenticitě). Tři rovnoběžné mosty byly stavěny postupně: nejprve cihlový most pro první kolej, poté kamenný most v roce 1873 a třetí dvoukolejný v letech 1910–1918. Starší viadukt v Brně z roku 1839 je skryt pod valem náspu mezi řekou Svratkou a hlavním nádražím v Brně a delší viadukt v nedaleké Jezernici byl na úrovni kleneb snesen a znovu postaven odlišnou technologií tak, aby vyhovoval parametrům dopravního koridoru. První viadukt v Hranicích, který je využíván pouze jako odstavná kolej, je zachován ve své původní podobě. Schéma Radek Míšanec, 2018, měřítko 1 : 350, 1 : 1 400. Foto Alena Borovcová, 2007.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota autenticity

Ostrava-Kunčičky, důl Alexandr

Společnost Severní dráhy císaře Ferdinanda získala nebo vybuodovala řadu uhelných dolů, jejichž produkce saturovala parní provoz železnice. Na zelené louce založila společnost v závěru 19. století důl Alexandr, pohledově orientovaný k jednomu z odbočných křídel své trati, k Frýdlantské dráze. Historizující architektura přetavila barokní principy do průmyslového prostředí. Čestný dvůr, vymezený po stranách těžními věžemi, uzavírá uprostřed kotelna a osu celé kompozice tvoří komín – symbol síly, energie i triumfující průmyslové éry. Další stavební vývoj potlačil výpravnost konceptu mimo jiné výměnou jedné z těžních věží a obou strojoven a degradujícími úpravami dalších budov. V letech 1993–1994 byl provoz ukončen. Využitelné budovy areálu byly rozprodány a jejich necitlivé úpravy dovršily celkovou devastaci. Areál jako celek přesto získal v roce 2001 památkovou ochranu. Přestože stav některých budov je stále tristní, dochází k postupné obnově areálu s důrazem na rehabilitaci formy ve smyslu původního urbanistického i architektonického konceptu (včetně obnovy nedochovaného členění fasád). Tři z objektů upravila a využívá Charita sv. Alexandra pro provoz chráněných dílen a bydlení. Proběhla obnova obou těžních věží a jámových budov, jež má ve správě státní podnik Diamo. Vzhledem k chybějící původní stavební dokumentaci byla kompozice fasád, včetně jednotlivých prvků, odvozována z dobových fotografií a pohlednic.

Axonometrie. Legenda: 1 – těžní věž a jámová budova č. 1; 2 – těžní věž a jámová budova větrné jámy č. 2; 3 – strojovny těžních strojů; 4 – kotelna, komín; 5 – kompresorovna; 6 – koupelny; 7 – cechovna, lampovna; 8 – správní budova; 9 – kočárovna. Kresba Miloš Matěj.

Na protější straně: celkový pohled a těžní věž a jámová budova větrné jámy před a po obnově. Foto Roman Polášek (letecký pohled a těžní věž a jámová budova po obnově, 2018) a Jana Kynclová (před obnovou, 2015).

Specifické hodnotící kategorie – hodnota autenticity

Olešnice, modrotisková manufaktura Danzinger

Jeden ze specifických postupů úpravy lněného a (od 19. století též) bavlněného plátna představoval modrotisk – forma negativního tisku, která spočívá přenesení vzoru z dřevěných nebo kovových šablon na látku speciální směsí na bázi kaolinu a arabské gumy, zvanou rezerva. Po jejím zaschnutí se látka opakovaně barví ve studené indigové lázni a po dosažení tmavě modrého odstínu podkladu se rezerva vypere. Modrotisk byl v Čechách i na Moravě široce rozšířen a stal se neodmyslitelnou součástí horáckého nebo valašského kroje. S rozvojem tovární úpravy tkanin a strojového tisku většina modrotiskových dílen zanikla, poslední byly uzavřeny v 50. letech 20. století. Zachovány zůstaly dvě – ve Strážnici a v Olešnici. K technické hodnotě vybavení dílny se pojí také hodnota autenticity tradičního výrobního postupu. Ten se stal také předmětem společné nominace pěti středoevropských zemí na zápis na Seznam nemotného kulturního dědictví UNESCO, podané v roce 2017. Foto rodinný archiv (Josef Danzinger při nanášení rezervy a barvení, 70. léta 20. století) a Michaela Ryšková, 2018 (Jiří Danzinger při nanášení rezervy a vybavení dílny – formy, barvicí kád' z poloviny 19. století, kalandr pro mandlování hotového zboží).

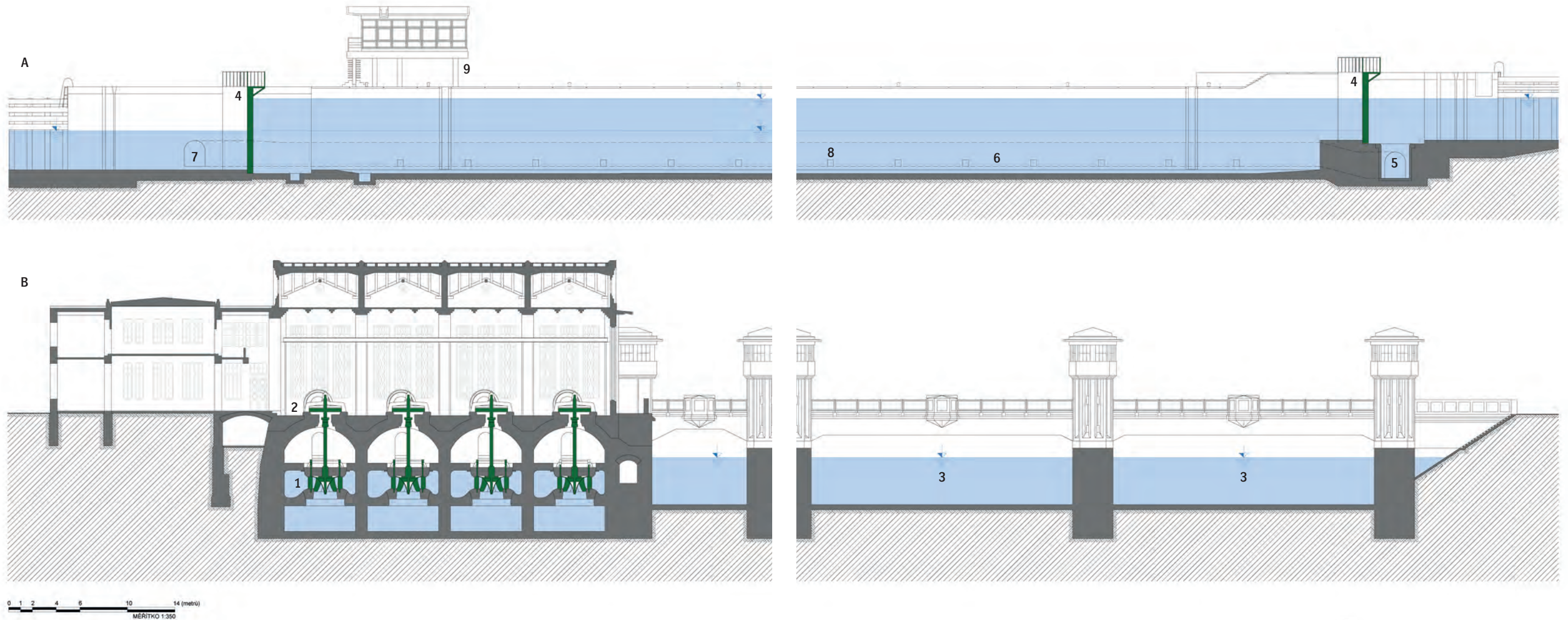

Specifické hodnotící kategorie – hodnota autenticity

Poděbrady, zdymadlo a vodní elektrárna

Vodní elektrárna s vodním dílem, vybudovaná v Poděbradech v letech 1914–1923, je z hlediska památkových hodnot mimořádně cenná, protože reprezentuje minimálně tři hodnotové systémy (roviny). Je nositelem hodnoty technické (zařízení firmy František Křížik a Jos. Prokopa synové, Pardubice), architektonické (dílo architekta Antonína Engela) a hodnoty autenticity, která se opírá o zachování architektonického a technického díla ve své celistvosti. Foto Viktor Mácha, 2018.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota autenticity

Poděbrady, vodní elektrárna

Podélné řezy vodním dílem a elektrárnou. Legenda: A – podélný řez plavební komorou; B – podélný řez turbínovou halou vodní elektrárny a podélný pohled jezových polí; 1 – čtyři Francisovy turbíny vyrobené firmou J. Prokop a synové; 2 – čtyři elektrické generátory střídavého proudu o výkonu 250 kW, vyrobené v závodech Františka Křižíka o celkovém instalovaném maximálním výkonu 1 MW; 3 – dvě jezová pole; 4 – dvoje vodotěsná vzpěrná vrata v ohlaviích plavební komory ovládána hydraulickými válci; 5 – vtok do obtokového kanálu s hydraulickým uzávěrem; 6 – obtokové kanály pro plnění a vyprazdňování plavební komory; 7 – výtok z obtokového kanálu s hydraulickým uzávěrem; 8 – propojovací kanálky mezi plavební komorou a obtokovým kanálem; 9 – velín provozu plavební komory. Měřítko 1 : 350. Schéma Radek Míšanec, 2018.

03.02.06.01. Autenticita posledního pracovního dne

Další specifický metodologický přístup, který se objevuje v souvislosti se zachováním technických památek a který můžeme přímo vztáhnout k otázkám autenticity, představuje teorie posledního pracovního dne.¹⁹⁾ Jak již bylo řečeno, autenticita nemusí být chápána jen jako bezprostřední stav po vzniku sledovaného díla, ale jako výsledek vývoje, vlivu prostředí a činnosti lidí.

Jestliže hodnotíme z hlediska autenticity stavební vývoj objektu, je nutno posuzovat celý kontext jeho vývoje. Je potřeba zvážit, zda jednotlivé stavební etapy mají charakter „záměrných uměleckých proměn a doplňků“, a pak jim samozřejmě nelze upřít jejich výtvarné hodnoty a formální autenticitu. V případě památek technických je nutno charakteristiku doplnit o „záměrné technické změny a zlepšení“. Jejich výsledkem je pak sled samostatných stavů autenticity, které jsou charakterizovány plněním určité funkce v rámci původně daného provozního a architektonického řešení.

V plynutí času je konečným stavem, který můžeme považovat za autentický, právě poslední pracovní den, protože v tomto okamžiku přestala věc plnit svou funkci, pro kterou byla určena. V případě, že budeme památkovou ochranou prodlužovat její další existenci, pak je nutno zvažovat zachování všech stop, které dokládají funkčnost provozu, ale také (a v neméně míře) hovoří o lidech, kteří zde pracovali. Stopy jejich přítomnosti mohou nabývat celé škály podob: drobné známky opotřebení provázející každodenní život, prošlapané schody, ohlazená zábradlí, ohmataná křídla dveří, nápisy a obrázky na zdech a zaprášených oknech.

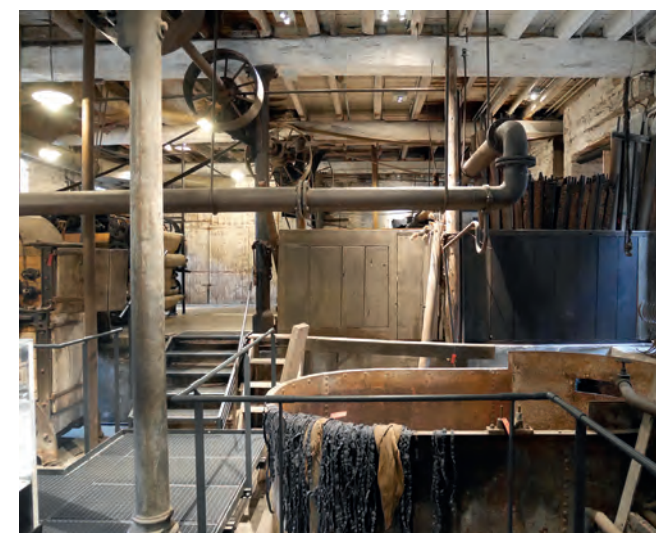
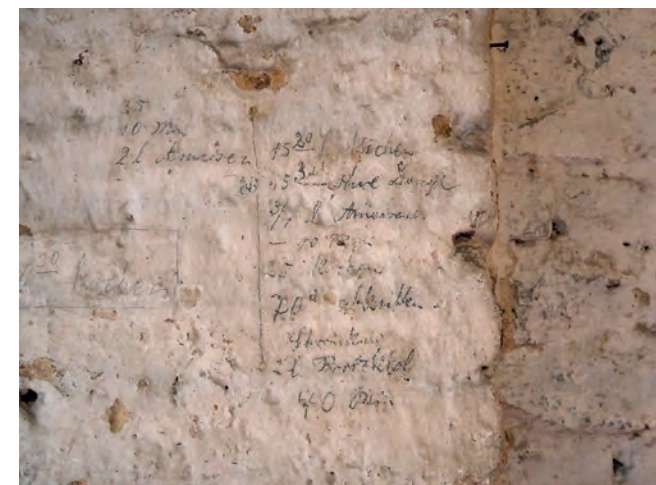
Disponujeme-li celou řadou samostatných stavů autenticity, je otázkou koncepce památkového zásahu, který z těchto stavů je nadřazeným stavem autentičnosti a který je nutno respektovat jako cílový stav případné památkové obnovy. Vždy je však potřeba kromě technické stránky a výtvarného řešení respektovat stopy lidí, bez kterých by jakákoli technická a průmyslová památka nemohla sloužit svému původnímu účelu.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota autenticity, autenticita posledního pracovního dne
Euskirchen (Německo), LVR-Industriemuseum – Tuchfabrik Müller.
Mykací stroj.

19) NOVOTNÝ, Vladimír. O autentičnosti památek. *Památky a příroda*, 1969, roč. 29, č.1, s. 1–12; ŠTULC, Josef. Autenticita památky a problém její rekonstrukce. *Zprávy památkové péče*. 2001, roč. 61, č. 8, s. 242–247 – rozlišuje autenticitu hmoty, formy, prostředí a způsobu zhotovení; ŠTULC, Josef. K ožívání puristických metod při sanaci a komplexní obnově stavebních památek. *Památky a příroda*. 1984, roč. 44, č. IX, s. 124–142.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota autenticity, autenticita posledního pracovního dne
Euskirchen (Německo), LVR-Industriemuseum – Tuchfabrik Müller
Budova papírny z počátku 19. století byla v roce 1894 využita pro výrobu vlněného zboží. Když v roce 1961 v důsledku krize vlnašské výroby její provoz skončil, nevzdal se majitel naděje na obnovení výroby. V roce 1988 byla továrna s kompletním zařízením odkoupena správou spolkové země Porýní. Roku 2000 bylo otevřeno muzeum, postavené na principu posledního pracovního dne. Na plně funkčním zařízení je demonstrován kompletní výrobní cyklus vlnašské továrny, a to na strojích z konce 19. a počátku 20. století.
Foto Michaela Ryškové, 2016.

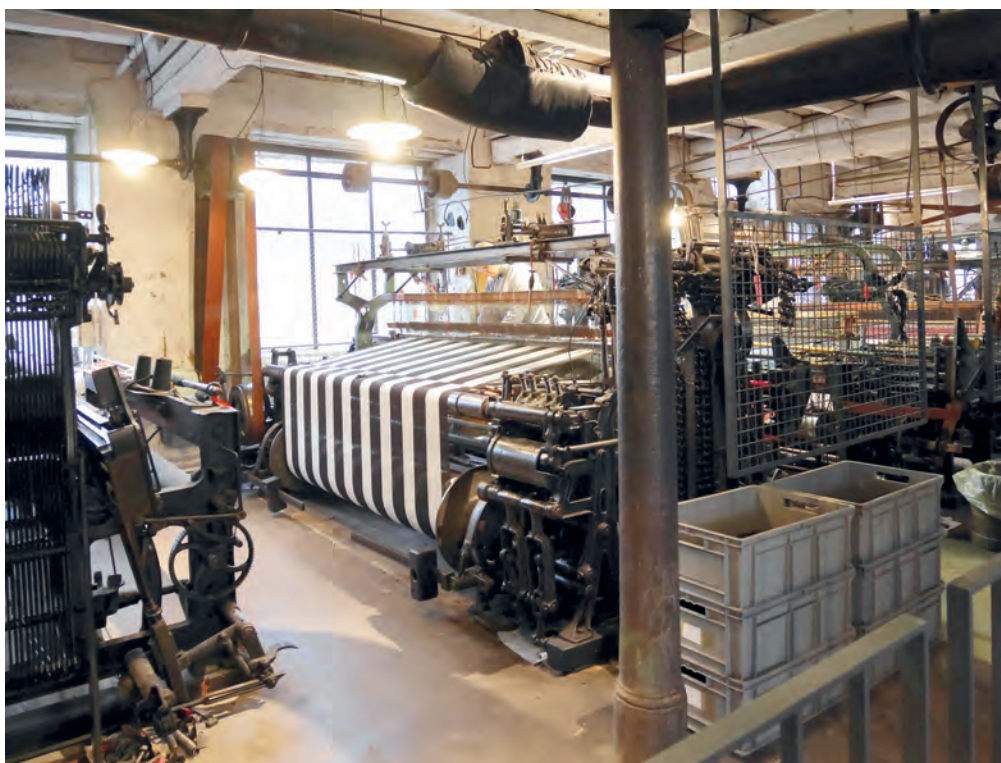

Specifické hodnotící kategorie – hodnota autenticity, autenticita posledního pracovního dne

Euskirchen (Německo), LVR-Industriemuseum – Tuchfabrik Müller

Selfaktory a mechanické listové tkalcovské stavy.

Specifické hodnotící kategorie – hodnota autenticity, autenticita posledního pracovního dne

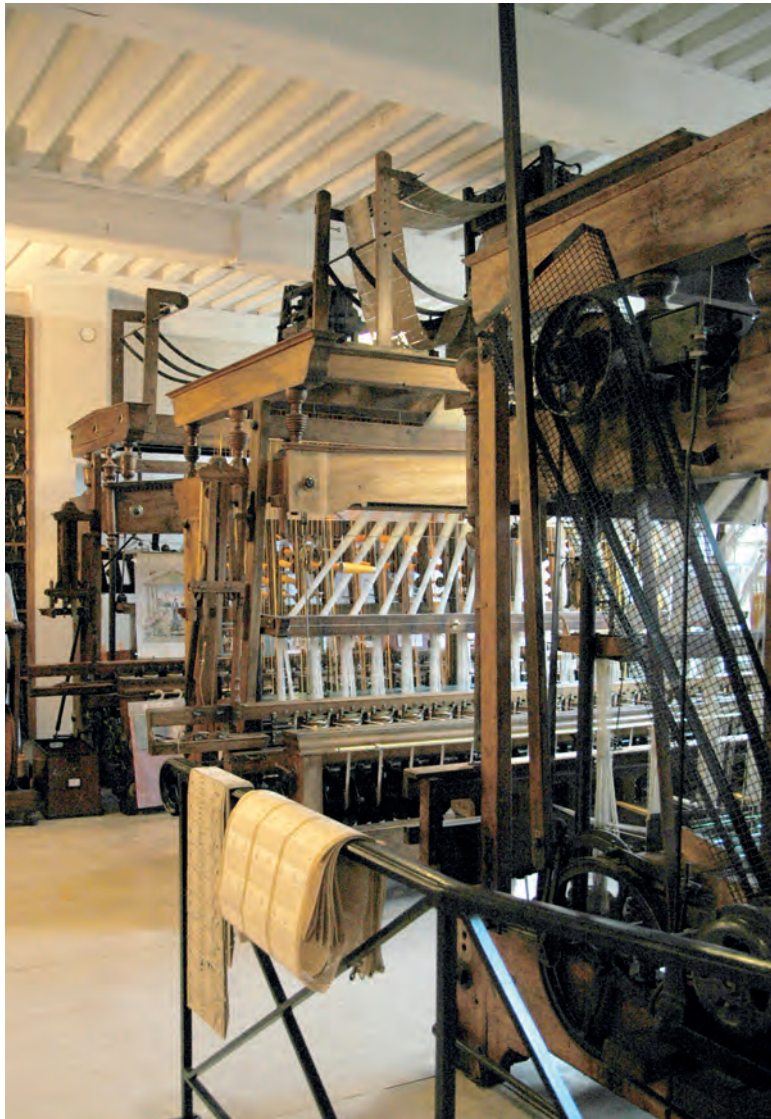
Ostrava-Michálkovice, důl Michal

Důl Michal reprezentuje širší hodnotovou strukturu. Jde o doklad počátků elektrifikace průmyslových provozů, reprezentativní architekturu dokládající významné ekonomické a společenské postavení důlní společnosti, autenticky dochované technické zařízení, objekty a areál jako celek. Zároveň jde o příklad koncepce zachování podle teorie posledního pracovního dne.

Důl, založený roku 1843, získal dnešní podobu roku 1915, kdy byla dokončena celková přestavba povrchu, projektovaná architektem Františkem Fialou. Jak jednotlivé objekty, tak soubor povrchových strojů, pocházející převážně z 10. a 20. let 20. století, pak sloužily až do roku 1993. V době zastavení provozu se počítalo s muzejním využitím a díky tomu zůstal povrch dolu v podstatě zakonzervován. Od roku 2000 je ve správné NPÚ a přístupný veřejnosti. Prohlídková trasa vede návštěvníka cestou horníků nastupujících na směnu. Rozšířena je o strojovnu, dispečink a kotelnu s druhotně instalovaným parním strojem. Cílem památkové péče bylo od počátku uchování původního, syrového prostředí se stopami každodenní rutiny života a práce v kamenouhelném dole. Všechny tyto stopy zůstávají chráněny – prošlapané schody, ohmataná zábradlí, léty opryskané nátěry a omítky, zatmění oken strojovny z doby 2. světové války. Patina stárí a provozu, cíleně a výběrově zachovaná v prostorách přístupných veřejnosti, však musí být jasně odlišitelná, kontrastující s pravidelnou údržbou a celkovou čistotou prostředí. Jasně odlišení nových expozičních prvků je pak nezbytné pro hodnověrnost celého konceptu. Opotřebené povrchy je nutno zabezpečit před další degradací fixací a pravidelnou konzervací. Přístup k nutně obnově je možno ilustrovat na příkladu těžní věže, jejíž obnova proběhla v letech 2011–2012. Konstrukce vystavená povětrnostním vlivům byla kompletně otryskána, poškozené části vyspraveny a znovu natřeny. Obnoveny byly degradované betonové základové patky věže. Odlišně bylo přístupováno u té části konstrukce, která je chráněna jámovou budovou. Konstrukce byly pouze očistěny a vyspraveny, stejně jako vnitřní schodiště a patky sloupů, nebyly však plošně natřeny. Autentický ráz vnitřních prostor jámové budovy tak byl zachován. Foto Michaela Ryšková, 2011–2018.

03.02.07. Hodnota atmosféry místa

Důležitou součástí zachování podstaty technické památky je zachování specifické atmosféry. Ta může být potlačena nebo případně zcela setřena přehnanou snahou o upravenost a novost, likvidací patiny stáří, drobných detailů, fragmentů původních prvků nebo změnou charakteru povrchů. Nové prvky a materiály je nutno zvažovat pečlivě, vždy s ohledem na to, aby nový prvek nebo úprava nenarušily celkový dojem, aby byly „vidět“ až na druhý pohled.

*Specifické hodnotící kategorie –
hodnota atmosféry místa*

*Lyon (Francie), L'atelier municipal de passementerie –
Soierie Vivante*

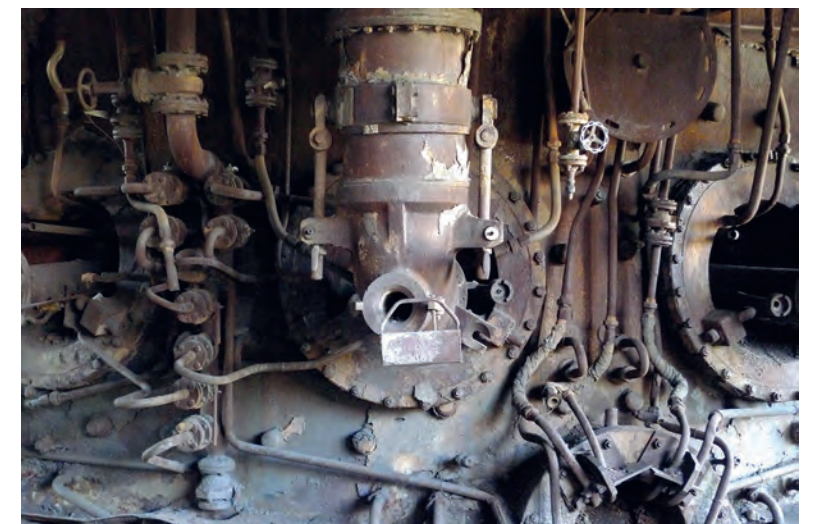
Tradice lyonského hedvábnictví byla spojena s řadou větších i menších dílen a manufaktur. Dnes na ni mimo textilního muzea, které shromažďuje ve svých sbírkách doklady místní produkce, odkazuje několik činných dílen (ateliérů), městské muzeum a také dílna na ulici Rue Richan. Paní Letourneau Croix, která se v dílně roku 1912 narodila a spojila s ní celý svůj život, ji odkázala roku 1993 nadaci Soierie Vivante. Dochované vybavení dílny, na němž je návštěvníkům demonstrována výroba hedvábných prýmků, se spojuje s lidským příběhem a místní hedvábní tradice i všední rozměr každodenního života zde ožívá ve videonahrávkách zachycujících vyprávění paní Croix. Foto Michaela Ryšková, 2007.

*Specifické hodnotící kategorie –
hodnota atmosféry místa*

*Ostrava, důl Hlubina,
koksovna a vysoké pece Vítkovice*

Jednou ze základních hodnot národní kulturní památky je jedinečné prostředí, genius loci a atmosféra místa. Ty spoluvytváří sevřenost prostoru, složitost, zahuštěnost, zdánlivá chaotičnost, bizarnost a syrovost industriálního prostředí, kontrast velkých staveb a objektů a drobných přístaveb, doplňků a úprav, které do monumentality celku vnášejí drobné lidské měřítko a umocňují jeho působení. Postupné očišťování od těchto nánosů a zkrášlování prostředí vede k obrušování syrovosti, která je důležitým faktorem genia loci.

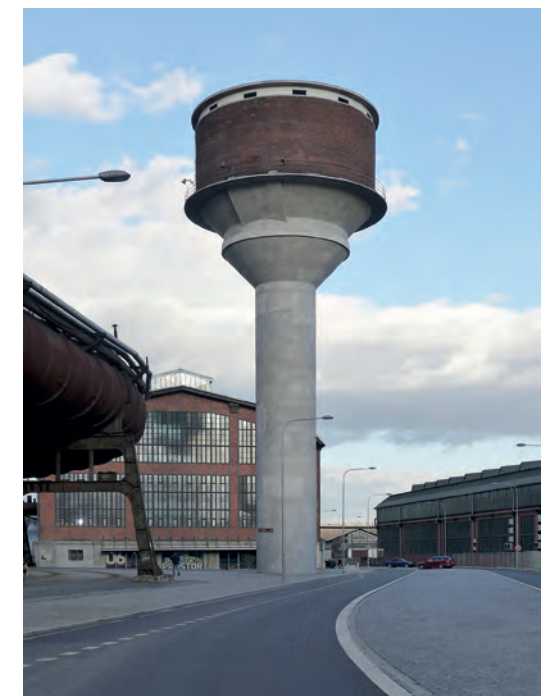
*Foto Michaela Ryšková, 2011–2012
(pohled na důl Hlubina a koksovnu z vysoké pece č. 1 a nístěj vysoké pece č. 1).*

Ostrava, důl Hlubina,
koksovna a vysoké pece
Vítkovice

Fotografie na protější straně zachycují objekty a prostředí před konverzí – ústřednu č. VI s plynovými dmychadly, dopravní mosty a vysokou pec č. 1. Fotografie na pravé straně dokumentují nový stav, provázený jistou ztrátou původní atmosféry a industriální syrovosti. Do celkového pohledu vstupuje jako nová dominanta upravená a zvýšená budova dispečinku vysoké pece č. 1, transformovaná v informační centrum. Čitelnost vysoké pece č. 1 znesnadňuje nástavba. Foto Michaela Ryškové, 2011–2016, Miloš Matěj, 2007 (dmychadla).

Dubí, důl František Josef I. / Prago, strojovna. Foto Viktor Mácha, 2016.

04. Evidence, dokumentace jako nástroje výběru a památkové ochrany

04.01. Formování povědomí o průmyslovém dědictví a jeho systematické průzkumy

Pravděpodobně jako první formuloval metodické zásady poznání technických památek v českých zemích ve 20. letech 20. století papírenský historik František Zuman, podle kterého české země, bohaté na suroviny a hybnou sílu, umožnily rozvoj technické práce a vynikly v mnoha oborech (surovinová produkce, dějiny staveb, bavlnářství, vlněné zboží, lnářství, papírnictví, výroba porcelánu, chemický průmysl, cukerní rafinerie, strojírenství, pivovarnictví...). Podle něj je retrospektiva technické práce velká a zajímavá a četná muzea sbírají technické památky jako doprovod dějin živností. „*Na památky movité větších rozměrů (ku př. větší stroje a celá zařízení továren), a na památky nemovité (budovy) bylo však dosud velice zapomínáno, ač právě tyto zanikají valem.*“²⁰⁾ Nástroj k zachování a záchraně viděl František Zuman v soupisu technických památek. Vypracoval dotazník a myšlenku soupisu prosazoval v rámci Masarykovy akademie práce a Technického muzea. Následovala výzva k soupisu (inventarizaci) vydaná v *Technickém obzoru* v roce 1923, podporovaná ministerstvem školství a osvěty. Nicméně správně usuzoval, že „... nepostačí všeobecná výzva ku práci; tuto práci nutno řádně organizovati a to v první řadě zřízením sboru techniků a historiků na způsob komise vydávající od r. 1895 při České akademii pro vědy, slovesnost a umění, *Soupis památek historických a uměleckých*“.²¹⁾ Prvním krokem měla být inventarizace provedená dotazníky, excerpcování literatury v rozsahu co nejširším a na základě opatřeného přehledu a inventarizace měly následovat soupisné práce popisné a publikační, které se měly provádět podle oborů, na rozdíl od soupisů památek uměleckých, které se provádí podle teritorií. Apel byl kladen na rychlé zpracování inventarizace a soupisu jako nezbytného základu pro budoucí ochranu, jakmile bude přijat zákon na ochranu památek. Bohužel jeho metodické zásady inventarizace, soupisů a hodnocení celých zařízení továren a budov podle oborů se podařilo do dnešní doby naplnit pouze omezeně v některých průmyslových odvětvích a vybraných lokalitách.

Otázky významu, zachování a ochrany průmyslového dědictví a širší povědomí o něm se v kontextu tehdejšího Československa začaly formovat v 70. a 80. letech 20. století. Zřejmě první pokusy o systematickou dokumentaci a hodnocení byly ale podniknuty už o něco dříve – v 60. letech 20. století ve Státním ústavu pro rekonstrukci památkových měst a objektů pod vedením prof. Miroslava Bašeho. Tyto průzkumy ostravské aglomerace, zaměřené na doly, koksovny, hutě i dělnické kolonie, a jejich vyhodnocení se však s ohledem na politické poměry nepodařilo promítnout do památkové ochrany.²²⁾

Pro otevření veřejné diskuze však bylo (podobně jako v řadě jiných zemí)²³⁾ třeba ztrát. Ve druhé polovině 80. let 20. století zmizely dvě ikonické stavby – novorenesanční výpravní budova nádraží v pražském Těšnově z let 1872–1875, jejíž význam koncové stanice Rakouské severozápadní dráhy byl vyjádřen odpovídající výpravností architektonických forem, a monumentální funkcionalistická budova mokré úpravy koksovny Karolina v Ostravě, situovaná v bezprostřední blízkosti jádra Moravské Ostravy.

20) ZUMAN, František. Technické památky. *Národní listy*, č. 289, 19. října 1924, Vzdělávací příloha Národních listů.

21) Tamtéž.

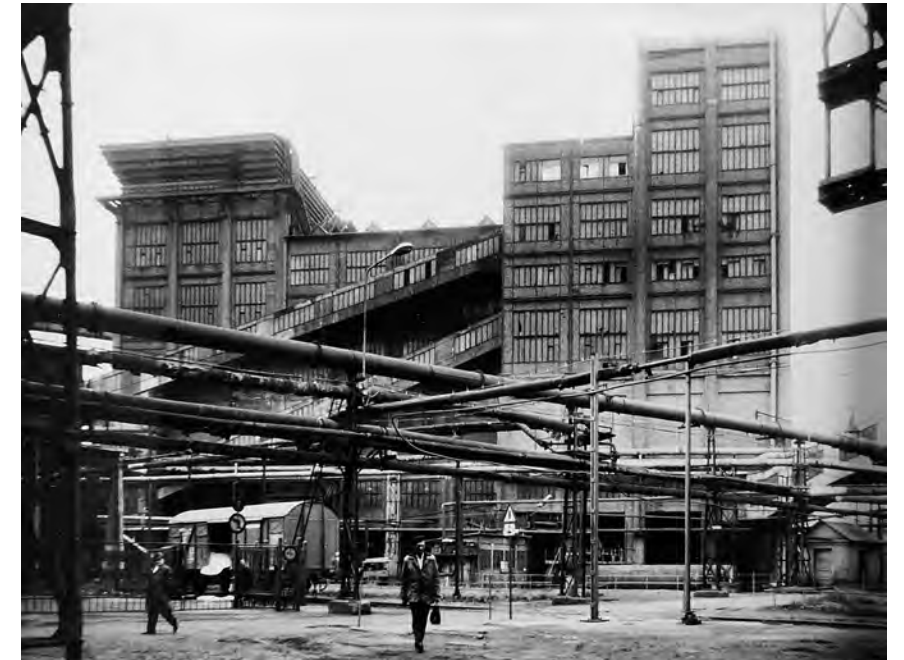
22) MATĚJ, Miloš. Péče o technické a průmyslové památky. *Zprávy památkové péče*, roč. 68, 2008, č. 5, s. 415–419.

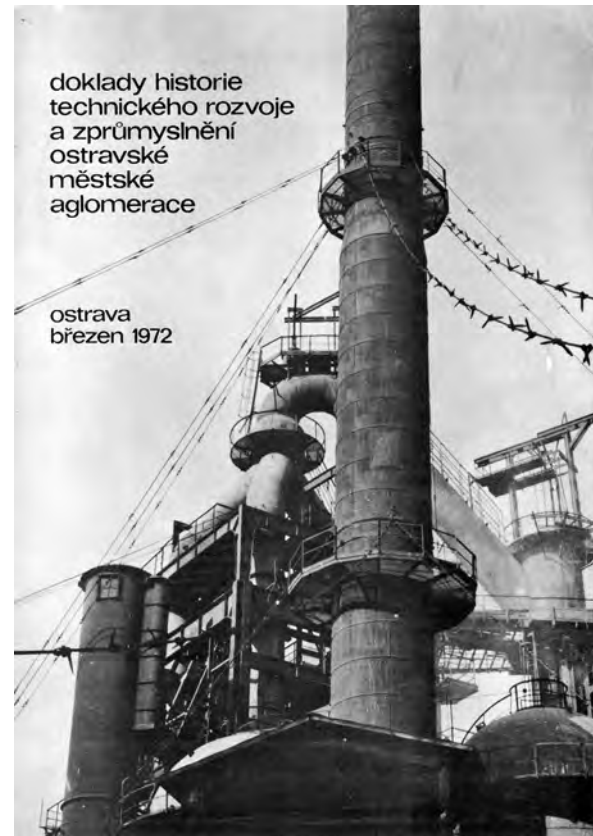
23) Ve Velké Británii sehrála podobnou roli demolice londýnské železniční stanice Euston Arch z roku 1837 na počátku 60. let 20. století, v Německu hrozící, ale nakonec odvrácená demolice strojovny dolu Zollern 2/4 v Dortmundu. – viz FÖHL, Axel. Záchrana průmyslové minulosti – zkušenosti z Německa. In *Průmyslové dědictví. Industrial Heritage*. Sborník příspěvků k mezinárodního bienále Industriální stopy. Praha 2008, s. 32–41.

Praha, výpravní budova železniční stanice Praha-Těšnov
Snímek z 40. let 20. století. NPÚ, generální ředitelství, archiv fotografií, č. negativu N155401.

Ostrava, uhelné prádlo koksovny Karolina
Fotografie v době provozu a před demolicí
na konci 80. let 20. století. Foto archiv
NPÚ, MCPD, Technické památky Ostrava,
historický fond dolů OKR: vyhodnocení
současného stavu, II. etapa, SÚRPMO,
1972 (z doby provozu) a Miloš Matěj,
konec 80. let 20. století.

doklady historie
technického rozvoje
a zprůmyslnění
ostravské
městské
aglomerace

ostrava
březen 1972

Ostravsko-karvinská aglomerace, průzkumy SÚRPMO, 70. léta 20. století

Předmětem prvotního průzkumu ostravsko-karvinské aglomerace (a zřejmě i průmyslového dědictví v Československu vůbec) byly doly, koksovny, hutě i dělnické kolonie. Titulní strana průvodního listu a ukázky vyhodnocení na příkladu dolu Hermenešild a kolonie Zvěřina (na protější straně). Archiv NPU, MCPD, Technické památky Ostrava, historický fond dolů OKR: vyhodnocení současného stavu, II. etapa, SÚRPMO, 1972; dtto, kolonie ostravské aglomerace.

Odborné diskuze o jejich hodnotách i otázkách ochrany, jichž se účastnili zástupci odborné veřejnosti z vysokých škol, památkové péče, muzeí, vedly ke vzniku Sekce ochrany průmyslového dědictví při Národním technickém muzeu. Pod vedením prof. Emila Hlaváčka sdružovala odborníky řady specializací a významně přispěla k formulování základních principů hodnocení i možností zachování průmyslového dědictví u nás na konci 80. let 20. století.

Vývojem v otázkách hodnocení a ochrany průmyslového dědictví procházela i památková péče. Dosud tvořily součást památkového fondu drobné stavby technického charakteru (mostky, kašny), objekty související s tradičním hospodářským nebo předindustriální výrobní objekty (mlýny, budovy železářských hutí apod.), zatímco větší objekty průmyslu nebo infrastruktury byly chráněny pouze sporadicky a především s ohledem na jejich hodnoty souznející s tradičními kategoriemi památkové péče (Malostranská vodárenská věž, objekty spojené s provozem koněspřežné železnice z Českých Budějovic do Lince, energetická ústředna č. IV v Ostravě-Vítkovicích, vodárna v pražském Podolí, Winternitzovy automatické mlýny v Pardubicích, Schwarzenberský plavební kanál aj.).

Nové tendence ve využití objektů a zařízení v jejich původním prostředí místo svozových aranžovaných expozic se začaly uplatňovat také v muzejnictví. Technické muzeum v Brně připojilo ke svým objektům renesanční mlýn ve Slupi a areál dřevouhelné vysoké pece ve Staré Huti u Adamova. Zejména zásluhou Jiřího Mertvy se programy spojené s prezentací této památky rozšířily o pokusné tavby železné rudy, rekonstruující historické technologické postupy ve světle nového oboru industriální archeologie.

Pro památkovou péči se zlomovým okamžikem v přístupu k průmyslovému dědictví stala 90. léta 20. století, kdy musela reagovat na měnící se společenské a hospodářské poměry pro roce 1989. Státem řízený útlum těžby i na postupný zánik některých odvětví otevřel otázky památkových hodnot i možností zachování objektů, strojů i rozsáhlých areálů. Byly započaty inventarizace průmyslového dědictví významných průmyslových center a podle jednotlivých oborů s cílem

hermenešild d 5

1. Šachta Hermenešild byla založena v roce 1845 na jižním okraji železných Ostrav; vodní jáma byla založena v roce 1858; dřevěná název šachty je Zárubek.
2. Areál šachty je situován při levém břehu řeky Lašiny, cca 500 m před jejími vyústěním do Ostravice; areál je obklopen dvěma haldami (tabulovou a tabulovou), vypaná popelavou šachtolem, a taranová haldy při severní straně, vypaná koksovou Trojicí (přeměňována na odkalovací nádrže. Obě sbírající haldy částečně reaktivovány (agorá, smíšená vegetace, traviny). Na jihu stávala kolonie šachty.
3. V letech 1911-1914 proběhla rekonstrukce šachty, která na sebe soustředila těžbu ze sousedních (zrušených) jam Vilém a Jakub. V době rekonstrukce jáma patřila společnosti Severní dráhy Ferdinandovy. Další přestavby proběhly ve druhé dekádě tohoto století. Leo Fiedl, šéf celek šachty v zásadě zůstal zachován od uvedených rekonstrukcí. Nejcenějšími objekty po architektonické stránce jsou objekty správní budovy, lampovny a koupelny, budova třídní věže, dále některé pomocné objekty (20).
5. Objekty : značení dle hlavní legendy (objekt 15-stolárna, objekt 20-patrné skladiště).
6. Architektonický detail : štíty (správní budova-10, koupelny a lampárna-11,12; členění ploch a jejich struktura.
7. Strojní vybavení: v budově třídícího stroje jeden z třídících strojů elektrický Siemens-Schuckert a motory na stejnosměrný proud z roku 1912; Karlův tachograf; v kompresorovně (5) márníš proda Siemens-Schuckert z r. 1912; starý kompresor z roku 1921 (pátový), sl. polna Siemens-Schuckert;
8. V zásadě Leo Fiedl, šéf je uspokojivě dochován stav po přestavbě v roce 1911-1914; další přestavby a hlavní dostavby zjednotily představa o původním areálu. Strojní vybavení většinou vymačeno, původní desontováno. Dominantou je třídící věž a objekt třídní věže. Dle návrhu SÚP bude objekt zastíněn haldou z jižní strany a vymezen tak na úzký pruh území mezi okrajem haldy a řekou Lučinou.

14 snímků

zvěřina k 21

1. Zvěřinova kolonie býv. jámy Josef (Josefův díl) ve Slezské Ostravě (poslední nazývaný P. Singer) budována od roku 1860. K roku 1900 stálo 15 domů se 68 byty. K roku 1929 bylo v kolonii 35 domů, později dostavěno ještě 5 domů. Jáma II. stávala na sev. okraji kolonie.
2. Při severním okraji malá haldy (tabulová), vypaná do roku 1930 (osa), při JV okraji větší haldy (Jan Maria), rovněž tabulová, třídilová- obě vhodné pro zachování. Zbytek obvodu volný, místy navazující na soukromou zástavbu. Na vých. straně býv. jáma Prunčička (výdavná), zrušená.
3. Objekty původně uspořádány ve třech řadách + volnější řada na severním okraji- na obvodu areálu jámy (situace z roku 1914); řady objektů byly odděleny ulicemi. Celá kolonie stojí na mírně východním svahu ke abstraktní komunikaci, protínající k jihu (Zvěřinská). V ukončení dvou s ulice stojí rovněž obytné objekty. V severní části kolonie stál špitál (špitální ulice) a kanceláře přilehlé jámy. Při ulici Špitální (jižní část) stojí 3 objekty, postavené po Lavr. válce.
4. Zvěřinova kolonie je jednou z nejstarších: zachování životní prostředí, které svědčí o obudobě, ale nebyla kolektivizována; je zachována v původním stavu (většina objektů). V kolonii žije řada starousedlíků, kteří mohou poskytnout řadu informací o vývoji kolonie a její historii.
6. Objekty : 1: původní konfirma, přestavěna na bytovnu (střední chodba, jednotlivé světláky po obou stranách). Dnes soukromá, (přízemní obj.) 2: přízemní, 4 bytový se dvěma vchody, byt 1P+K, apol. přednáš. Vstup na půdu a do sklepa zvenčí. Voda zavazena jen individuálně. Některé domky diagonálně upraveny na menší počet bytů. Objekt 2- zachována pouze polovina domu. 3: domy úřednické z roku 1921, přízemní; dům úřednický, patrový, se stejné doby. 4: dům závodního; hostinec oca z roku 1906; 6 bývalé kanceláře jámy, později byt lékaře, dnes byt. 7: přechodná ubytování pracovníků jámy Michálka (reálné sdíle). 8: bývalá kádnárna, dnes byty. 9: přízemní omítaný domek; 10: bývalá sezenice, 11: bývalá pekárna a učárna, dnes garáž; 12: garáž, 3 obchod.
8. Dle SÚP je kolonie zahrnuta do zeleného pásma reaktivace okolních hald; dle místní informace má být zbytek haldy dorovnan haldou do roku 1990. Kolonie je tedy předurčena ke snížení. Typ domu 2 je jedním z nejstarších, které dosud existují; doporučujeme zachovat; optimální by bylo zachovat dosud existující celek. Opět je nutno- jako u jiných doporučených celků- zvážit širší vztahy a možnosti zachování historických dokumentů v kontextu a dalších (Michálka a pod)

2 snímky

Adamov, Stará huť u Adamova, pokusná tavba železné rudy

Snímky zachycují průběh rekonstrukce – vyhřívání pecí (nahore) a tavbu. Po ukončení vyhřívání jsou pece uzavřeny dyznovým štítkem (na snímku před pravou pecí). Otvorem ve štítku je do pece zasunuta dyzna – tryska, kterou je do pece během tavby po několik hodin dmýchán vzduch. Zároveň probíhá vsázka dřevěného uhlí a železné rudy. Tavba končí vyložením dyznového štítku a vyjmutím železné houby, která je ihned dále zpracovávána. Foto TMB, Martin Barák, 2018.

objektivního výběru nejdůležitějších dokladů a jejich památkové ochrany – nejprve jednotlivých uhelných revírů na území České republiky, koksárenství a hutnictví ostravsko-karvinské aglomerace, páteřních železničních tratí (Severní dráhy císaře Ferdinanda a Severní státní dráhy), textilního průmyslu Moravy a Slezska a dalších – ale také dělnických kolonií. Výzkumy byly vedeny též plošně s cílem dokumentovat průmyslové dědictví republiky po jednotlivých regionech. Mimo ně se pozornost soustředila na výjimečné jednotlivosti, z nichž uvedme alespoň čistírnu odpadních vod v Praze-Bubenči, nebo důl Mayrau ve Vinařicích u Kladna.²⁴⁾

Dlouhodobě se průmyslovým dědictvím zabývají také vysoké školy architektonického zaměření, přičemž průzkumy, studentské práce a projekty byly při VUT v Brně spojeny s působením prof. Heleny Zemánkové a při ČVUT v Praze s působením prof. Emila Hlaváčka a prof. Tomáše Šenbergera.²⁵⁾ Zasluhou Benjamina Fragnera zde také vzniklo v roce 2002 Výzkumné centrum průmyslového dědictví. Rozhodujícím v jeho přístupu je pohled architektonický – věnuje se především průmyslovým stavbám, jejich typologii, možnostem nového využití a konverzím.²⁶⁾

04.02. Metodika průzkumu památkové péče

Hodnocení a výběr objektů a zařízení k památkové ochraně jsou odvozeny od jejich objektivního hodnocení. Jejich celková památková hodnota je vždy souborem dílčích hodnot, závisí na míře autenticity i jejich pozici v typologickém vývoji konkrétního oboru, v širokém rozpětí od unikátu (ojedinělého řešení, prototypu, zástupce slepé vývojové větve apod.) až po objekty a technická zařízení zcela běžná, z hlediska památkové péče nevýznamná. Právě pro posouzení typologické významnosti věci je základním předpokladem dostatečná možnost srovnání – znalost její pozice ve vývojové řadě a znalost četnosti jejího zastoupení (v lokalitě, regionu, širším kontextu).

04.02.01. Plošný průzkum

Základem skutečné představy o dochovaném fondu průmyslového dědictví je vyčerpávající plošný průzkum. Ten by měl zaznamenat nejen jednotlivé objekty a areály (funkční, nefunkční, zachované v ucelené podobě i v torzu), ale také jejich vazby a vztahy formované zdroji surovin (těžba), zdroji energie (vodní toky a náhony určující pro první fázi industrializace, zdroje uhlí, elektrifikace) a dopravní vazby.

04.02.01.01. Základní dokumentace

Výsledkem průzkumu by mělo být vytvoření záznamu v registru. Jejich prostřednictvím jsou evidovány údaje o vymezeném území na základě rešerší literatury, terénních a archivních průzkumů. Získané informace ve formě výpisků z literatury, údajů z druhé ruky („prý tam něco bylo“), vlastních poznatků z terénního výzkumu a „fotografického zápisníku“ by měly být tříděny podle katastrálních území. Podchyceny by měly být pokud možno všechny základní technologické jednotky, charakteristické pro dané odvětví, jež se v dané oblasti rozvinulo a formovalo jeho vývoj. Vznikne tak určitá suma informací, která jednak bude sloužit k prvotnímu hodnocení (tedy výběru lokalit, objektů a areálů s památkovým potenciálem, které budou podrobně zpracovány v následujícím stupni dokumentace) a jednak poskytnout informace obořovému výzkumu pro vytvoření typologického vývoje jednotlivých oborů (viz oborový výzkum).

24) MATĚJ, Miloš. Péče o technické a průmyslové památky. *Zprávy památkové péče*, roč. 68, 2008, č. 5, s. 415–419.

25) HLAVÁČEK, Emil. *Architektura pohybu a proměn*. Praha 1985; ZEMÁNKOVÁ, Helena. Tvořit ve vytvořeném. *Nové funkční využívání uvolněných objektů*. Brno 2003; *Databáze průmyslového dědictví Moravy* [on-line]. Dostupné z <http://www.fa.vutbr.cz/home/zemankova/>.

26) Výzkumné centrum průmyslového dědictví je řešitelem výzkumných projektů, jejichž výsledky jsou prezentovány knižně (v systematické řadě Industriální topografie) a postupně i na internetových stránkách ve webovém projektu shodného jména. Pořádá také bienále Industriální stopy. Výběr z publikací je uveden v závěrečném přehledu literatury.

Tatenice, železniční tunel
Tunel na trase olomoucko-pražské dráhy, opuštěný po napřímení trati mezi Zábřehem na Moravě a Krasíkovem, byl fotograficky dokumentován v souvislosti s průzkumem Severní státní dráhy. Foto Michaela Ryškova, 2016.

04.02.01.02. Katalogová dokumentace

Významné lokality, objekty a areály s památkovým potenciálem jsou dále podrobně zpracovány. Záznam (dle aktuální praxe vložený do památkového katalogu) by měl obsahovat komplexní údaje: základní identifikační údaje, charakteristiku širších vztahů (lokace v terénu, vazba na technologické systémy, dopravní infrastrukturu, přírodní zdroje apod.), popis technologie, analytický popis stavebního fondu odvozený od vývoje technologie, základní dataci a autorství, fotografickou dokumentaci (stávající i archivní), hodnocení památkové péče a doporučení/nedoporučení památkové ochrany.

04.02.01.03. Návrhy na památkovou ochranu

Nejvyšší stupeň dokumentace představují vlastní návrhy památkové ochrany. Poznatky a závěry katalogové dokumentace lze v případě průmyslového dědictví vybraného k návrhu památkové ochrany prohloubit pomocí operativních nebo stavebněhistorických průzkumů, respektive pomocí jejich modifikace rozšířené o systémové a technologické vazby a dokumentaci technického zařízení.

04.02.02. Oborový průzkum

Tematicky zaměřené průzkumy nejvýznamnějších průmyslových odvětví a oborů výroby, dopravy nebo skladování by měly mimo vlastní deskripce aglomerací, specifických oblastí a systémově propojených celků vést k definování jejich typologického vývoje, tzv. oborových typologií.²⁷⁾ Na jeho základě může být zpětně provedeno vyhodnocení konkrétních lokalit, objektů a technického zařízení. Praxe ukázala, že je potřeba jednotlivé oborové výzkumy řešit s ohledem na systémové vazby, jakými jsou dopravní cesty nebo návaznost jednotlivých oborů.

V současné době pracuje památková péče s rozdělením oborů do devíti oblastí:

- doprava – areály, objekty a zařízení sloužící dopravě letecké, silniční, vodní, železniční a spojům,
- energetika – areály, objekty a zařízení určené k produkci energie, jejímu soustředění, přenosu a transformaci,
- hornictví – areály, objekty a zařízení určené k těžbě nerostných surovin,
- hutnictví (včetně strojírenství) – areály, objekty a zařízení určené k tavbě, zušlechťování a dalšímu zpracování kovů a skla, návazně pak opracování kovů a výrobě strojů,
- potravinářství – areály, objekty a zařízení k výrobě potravin, nápojů a jejich skladování,
- textilní výroba – areály, objekty a zařízení určené k zpracování textilních surovin, k výrobě a úpravě přize, textilií, oděvů a klobouků,
- věda, technika, ostatní – areály, objekty a zařízení sloužící pozorování a měření přírodních jevů a mimo jednotlivá průmyslová odvětví,
- vodohospodářství – areály, objekty a zařízení určené k regulaci vodních toků, k jímání, kumulaci, úpravě a čištění vody a vodní díla energetických a výrobních zařízení,
- zpracovatelsví – areály, objekty a zařízení ke zpracování přírodních surovin (tj. vápence, dřeva, ropy, hlíny, kůží atd.), chemický průmysl.

Mezioborové vazby postihuje termín „služba pro odvětví“, například:

- objekty a zařízení dodávající energii průmyslovým závodům (vodní kola, kotle, turbíny, kotelny, komíny, strojovny parních strojů apod.) jsou součástí v odvětví „energetika“ a „službou pro odvětví“ se váží k odvětví, kterému energii dodávaly,
- vodní díla (vzdouvací vodní díla, jezy, náhony) dodávající vodu k pohonu zařízení, jsou zaříděna ve „vodohospodářství“ a prostřednictvím „služby pro odvětví“ přiřazena k objektům a areálům, pro které vznikla nebo jim sloužila (mlýny, elektrárny apod.),
- vodní díla související s dopravou (plavební komory, kanály apod.) jsou součástí „vodohospodářství“ a služebná „doprava“.

Uvedené kategorie doplňují objekty univerzální (správní budovy, sklady, dílny apod.), nebo objekty sociální infrastruktury (dělnické kolonie, obytné domy, tržnice, školy apod.).

04.02.03. Mezioborový výzkum

Za součást průmyslového dědictví je nutno považovat také jeho reflexi v umění, přibližující atmosféru pracovního prostředí a sociálních problémů. Literární, výtvarná a filmová umělecká díla přinášejí prostřednictvím umělecké zkratky velmi výstižnou charakteristikou doby, způsobu života a pracovních podmínek. Život lidí, jejich osudy a stopy, které zde zanechali, jsou nedílnou součástí průmyslového dědictví a mají stejný význam jako památka samotná. Bez jejich umu, práce i osobních příběhů by vzniknout ani nemohla.

27) URBÁNEK, Radim, Vodní mlýny a posuzování jejich hodnoty. *Zprávy památkové péče*, roč. 70, 2010, č. 1, s. 23–30; MATĚJ Miloš – KLÁT Jaroslav – KORBELÁŘOVÁ Irena. *Kulturní památky ostravsko-karvinského revíru*. Ostrava 2009; BOROVCOVÁ, Alena. *Kulturní dědictví Severní dráhy císaře Ferdinanda*. Ostrava 2012; MATĚJ, Miloš – KORBELÁŘOVÁ, Irena – TEJZR, Ludvík. *Kulturní dědictví Vítkovických železáren*. Ostrava 2014; RYŠKOVÁ, Michaela – MERTOŮVÁ, Petra. *Kulturní dědictví brněnského vlnářského průmyslu*. Ostrava 2014; BOROVCOVÁ, Alena. *Kulturní dědictví Severní státní dráhy*. Ostrava 2016. MATĚJ, Miloš a kol. *Kulturní dědictví kladenské průmyslové aglomerace*. Ostrava 2017.

Kovanec, věžový vodojem.
Foto Viktor Mácha, 2018.

05. Památková ochrana (institucionalizace výběru formou památkové ochrany)

05.01. Památková ochrana na národní úrovni

Ochranu průmyslového dědictví jako součásti kulturního dědictví České republiky definuje v současné době zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Zakládá rámec pro ochranu jednotlivostí a souborů (kulturní památky, národní kulturní památky), stejně jako pro ochranu památkově hodnotných územních celků (památkové rezervace, památkové zóny).

Specifika průmyslového dědictví, jakými jsou technická podstata, často též fyzická velikost objektů a areálů nebo otázky nového využití při zachování památkové podstaty, vedou k potřebě přesně strukturovat při návrhu na památkovou ochranu skladbu hodnot a požadavky na jejich ochranu a případně kombinovat formy ochrany – památkové a muzejní.

05.01.01. Kulturní památka

Pojem „technická památka“ je obecně zažitý a používaný, nejde však o termín kodifikovaný platným památkovým zákonem. Zatímco předchozí (a zároveň první československý) zákon o kulturních památkách č. 22 z roku 1958²⁸⁾ vymezoval pojem památky (ve smyslu památky chráněné zákonem) jako „... kulturní statek, který je dokladem historického vývoje společnosti, jejího umění, techniky, vědy a jiných oborů lidské práce a života, nebo jest jí dochované historické prostředí sídlištních celků a architektonických souborů, anebo věc, která má vztah k významným osobám a událostem dějin a kultury“, stávající zákon z roku 1987 upravuje definici následujícím způsobem: „Za kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje ministerstvo kultury České republiky ... nemovitě a movitě věci, popřípadě jejich soubory, a) které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické, b) které mají přímý vztah k významným osobnostem a historickým událostem.“²⁹⁾ Oproti předchozímu zákonu vymezuje dvě specifické situace, týkající se vztahu celku a jeho části, jež významně zasahují také do oblasti průmyslového dědictví. Lze tedy za „... kulturní památku samostatně prohlásit stavbu, která není samostatnou věcí, nebo soubor staveb...“ a také „... soubor věcí nebo staveb, i když některé nevykazují znaky kulturní památky...“. Tato definice umožňuje chránit celek (areál), ale i samostatně část většího celku (část stavby, stavební srostlice), případně zahrnout do souboru i méně hodnotné části, jsou-li pro celek podstatné (například pro ucelenost technologického toku, urbanistické struktury, panoramatu).

Zákon č. 20/1987 Sb. zakládá také možnost podat návrh na prohlášení za kulturní památku a iniciovat řízení o památkové ochraně nejen odborným institucím a výkonným orgánům památkové péče.

Kulturní památky, národní kulturní památky, ale i plošně vymezená ochrana v památkových rezervacích a zónách nebo ochranných pásmech jsou zapisovány do Ústředního seznamu kulturních památek (nemovitých i movitých) jako nástroje evidence chráněných statků. Vedením seznamu je pověřen Národní památkový ústav (a činí tak na základě rozhodnutí ministerstva kultury o prohlášení věci za kulturní památku), zatímco před nástupem platnosti stávajícího

28) Zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, Část druhá, Oddíl 1 – Ochrana památek a péče o ně, § 2 – Předmět ochrany památek, Pojem památky.

29) Zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, Část první – Základní ustanovení, § 2 – Kulturní památky.

památkového zákona byly zapisováním do seznamu pověřeny krajské národní výbory a ty také (ve spolupráci s okresními národními výbory) prováděly první soupisy nemovitých a movitých památek, tedy i památek z oblasti průmyslového dědictví. Na prvotním výběru se výrazně podepsala nedostatečná metodická základna (s akcentací hodnot architektonických) i omezená znalost širšího kontextu. Do seznamu byly zapisovány převážně památky nemovité, případně včetně movitého zařízení (movité samostatně pouze tehdy, pokud nebyly v osobním vlastnictví, nebo nebyly součástí muzejních a galerijních sbírek). Z nemovitých byly zastoupeny zejména drobnější technické a výrobní stavby – mlýny, mostky apod., sporadicky pak zástupci průmyslového dědictví a větší celky.³⁰⁾

Na poli památkové péče je tedy průmyslové dědictví vnímáno jako součást široce pojatého a zastřešujícího kulturního dědictví. Pojem technická památka je spíše volným označením pro segment památkového fondu, jehož vznik a užívání byly spojeny s výrobou (a těžbou), dopravou nebo skladováním. Početnou část památkového fondu představují objekty na pomezí výroby a etnografie. Drobné mostky jako součást venkovské krajiny, stejně jako budovy sýpek, mlýnů, sušáren zemědělských produktů, vinných sklepů a dalších hospodářských staveb posunují výrazně poměrové zastoupení jednotlivých oborů ve prospěch staveb potravinářských a dopravních. Volněji jsou vnímány jako technické památky také stavby mimo vymezený pojem průmyslového dědictví – stavby vojenské (například opevnění, kasárna, jízďárny) nebo stavby související se sociální infrastrukturou a zajištěním potřeb města (kašny, lázně, hasičské zbrojnice apod.), které povětšinou získaly památkovou ochranu pro své hodnoty architektonické a umělecké.

Z fondu nemovitých a movitých kulturních památek (dále KP) je možno vyčlenit více než 2 500 objektů nebo souborů určených původně k výrobě, dopravě nebo skladování, z toho však pouze část splňuje kritéria pro definici průmyslového dědictví.

05.01.02. Národní kulturní památka

„Kulturní památky, které tvoří nejvýznamnější součást kulturního bohatství národa, prohlašuje vláda České republiky nařízením za národní kulturní památky a stanoví podmínky jejich ochrany.“³¹⁾ Památky navrhuje k prohlášení za národní kulturní památky Ministerstvo kultury ČR.

V konvolutu 304 národních kulturních památek (dále NKP) jsou zastoupeny také jednotlivosti i soubory z oblasti technických staveb a průmyslového dědictví. Jejich výběr nebyl zatím veden jednotnou koncepcí, vedle památek národní (a případně nadnárodní) úrovně jsou ve výběru také objekty regionálního významu.

Jako první technická stavba se stal národní kulturní památkou Karlův most v Praze v roce 1962, status získaly později také kamenný most v Písku, považovaný za nejstarší most v republice, dále poslední velký řetězový most, přenesený ze svého původního místa v Podolsku do Stádlece, a most v Bechyni unikátní železobetonové konstrukce z let 1926–1928. Doprava je dále zastoupena českou částí koněspřežní železnice České Budějovice–Linec (reprezentovanou Nisslovým domem a městskou solnicí se skladem koněspřežné železnice v Českých Budějovicích, strážními domky v Českých Budějovicích, Kamenném Újezdě, Včelně, Chlumci a Zvíkově, přeprahací stanicí v Bujanově a Holkově a úsekem koněspřežné dráhy v Suchdole) nebo souborem plavebních kanálů na Šumavě. Z hornických památek se jedná o důl Michal v Ostrově, dochovaný v intaktním stavu včetně strojního zařízení z období těsně před 1. světovou válkou, soubor rudných dolů na Březových Horách v Příbrami, doklady krušnohorských rudných dobývek (důl Mauritius na Hřebečné a Jeroným v Čisté) nebo symbolickou hodnotu třídirny uranové rudy v Ostrově, zvané Rudá věž smrti. Z hutních celků získaly status národní kulturní památky Stará Huť v Adamově nebo provázaný komplex dolu Hlubina, koksovny a vysokých pecí Vítkovických železáren. Vedle dvou mlýnů etnografického významu uveďme Winternitzovy automatické mlýny, jejichž plášť je dílem architekta Josefa Gočára. Další obory jsou zastoupeny spíše jednotlivostmi – bývalá dílna vzorkovny (dezignatury) továrny na sukna Alois Larisch a synové v Krnově, sklárny v Harrachově a Tasicích, čistírna odpadních vod v pražské Bubenči, vodní elektrárna architekta Bohuslava Fuchse v moravské Třeštině nebo televizní vysílač na Ještědu. Movité památky zastupuje železniční vůz Slovenská strela nebo soubor automobilů ve sbírce NTM. Výčet národních kulturních památek je možno nalézt v příloze.

30) Zákon č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, Část druhá, Oddíl 1 – Ochrana památek a péče o ně, § 7 – Evidence památek; Nakládání s movitými předměty v muzejních sbírkách upravuje zákon č. 122/2000 Sb., o ochraně sbírek muzejní povahy a o změně některých dalších zákonů.

31) Zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, Část první – Základní ustanovení, § 4 – Národní kulturní památky.

Památková ochrana –
národní kulturní památka

Háj u Mohelnice, vodní
elektrárna Třeština

Z let 1922–1923 pochází
elektrárna vystavěná na řece
Moravě podle návrhu
arch. Bohuslava Fuchse
a Josefa Štěpánka. Funkce
je vyjádřena architektonickým
jazykem – energie
vycházející z vody, její
transformace a koncentrace
jsou přeměněny v architektonické
články. Cenné je
také vybavení: v provozu
je zde Francisova turbína
z roku 1932. Foto Miloš
Matěj, 2016.

05.01.03. Plošná památková ochrana

05.01.03.01. Památková rezervace a zóna

Plošná ochrana je odvozována od míry zastoupení kulturních památek v daném území a jejich vlivu na utváření charakteru města nebo krajiny. Památková rezervace je charakterizována jako „území, jehož charakter a prostředí určuje soubor nemovitých kulturních památek, popřípadě archeologických nálezů“³²⁾ zatímco památková zóna jako „území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty.“³³⁾ Zatímco památkovou rezervaci vyhláší vláda nařízením (podobně jako národní kulturní památky), vyhlášení památkových zón je v kompetenci ministerstva kultury po projednání s příslušným krajským úřadem.

Mezi památkovými rezervacemi je dnes jediným zástupcem průmyslového dědictví Stará Huť v Josefském údolí u Olomučan a Adamova, vyhlášená roku 1971. Početnější je zastoupení průmyslového dědictví mezi památkovými zónami. V roce 2014 byly vyhlášeny čtyři krajinné památkové zóny pro hornickou krajinu Jáchymov, Krupka, Abertamy – Horní Blatná – Boží Dar a Háj – Kovářská – Mědník, jejichž vymezení a vyhodnocení bylo spojeno s přípravou nominace montánní krajiny Erzgebirge/Krušnohoří na Seznam světového dědictví UNESCO.³⁴⁾ Průmyslová historie a zásadní vliv na utváření místa se promítly do vyhlášení městských památkových zón Zlín (1990) a Ostrava-Vítkovice (2003), které zahrnují jak průmyslové závody, tak navazující a s průmyslovou činností a rozvojem spojené obytné čtvrtě a městské části.³⁵⁾ Památkovou zónou byla samostatně vyhlášena také sklářská dělnická kolonie Sidonie v Brumově (1995) nebo vinné sklepy v Petrově-Plížích (1983). Městská rezervace v Žatci (1961) byla doplněna o území Pražského předměstí (městská památková zóna), ve které dominují zcela specifické objekty spojené se zpracováním chmele (2003).

05.01.03.01. Ochranné pásmo

Nástroj pro ochranu okolí kulturní památky nebo památkového území poskytuje ochranné památkové pásmo, které může například zamezit nežádoucím změnám exteriéru blízkých budov, uchovat zažité pohledy a panoramata nebo zachovat výškovou hladinu. Jeho vyhlášení je v kompetenci obecního úřadu obce s rozšířenou působností, v případě národních kulturních památek, památkových rezervací a zón se tak děje na návrh krajského úřadu (v obou případech však po vyjádření odborné organizace státní památkové péče, již je Národní památkový ústav).³⁶⁾

05.02. Památková ochrana na mezinárodní úrovni

05.02.01. Seznam světového dědictví UNESCO

Základ pro vznik Seznamu světového dědictví byl položen v roce 1972 přijetím Úmluvy o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví členskými státy UNESCO. Přijetím se smluvní státy zavázaly zajistit poznání, ochranu, obnovu a prezentaci památek, a to včetně vytvoření nezbytného právního rámce pro ochranu jejich hodnot.

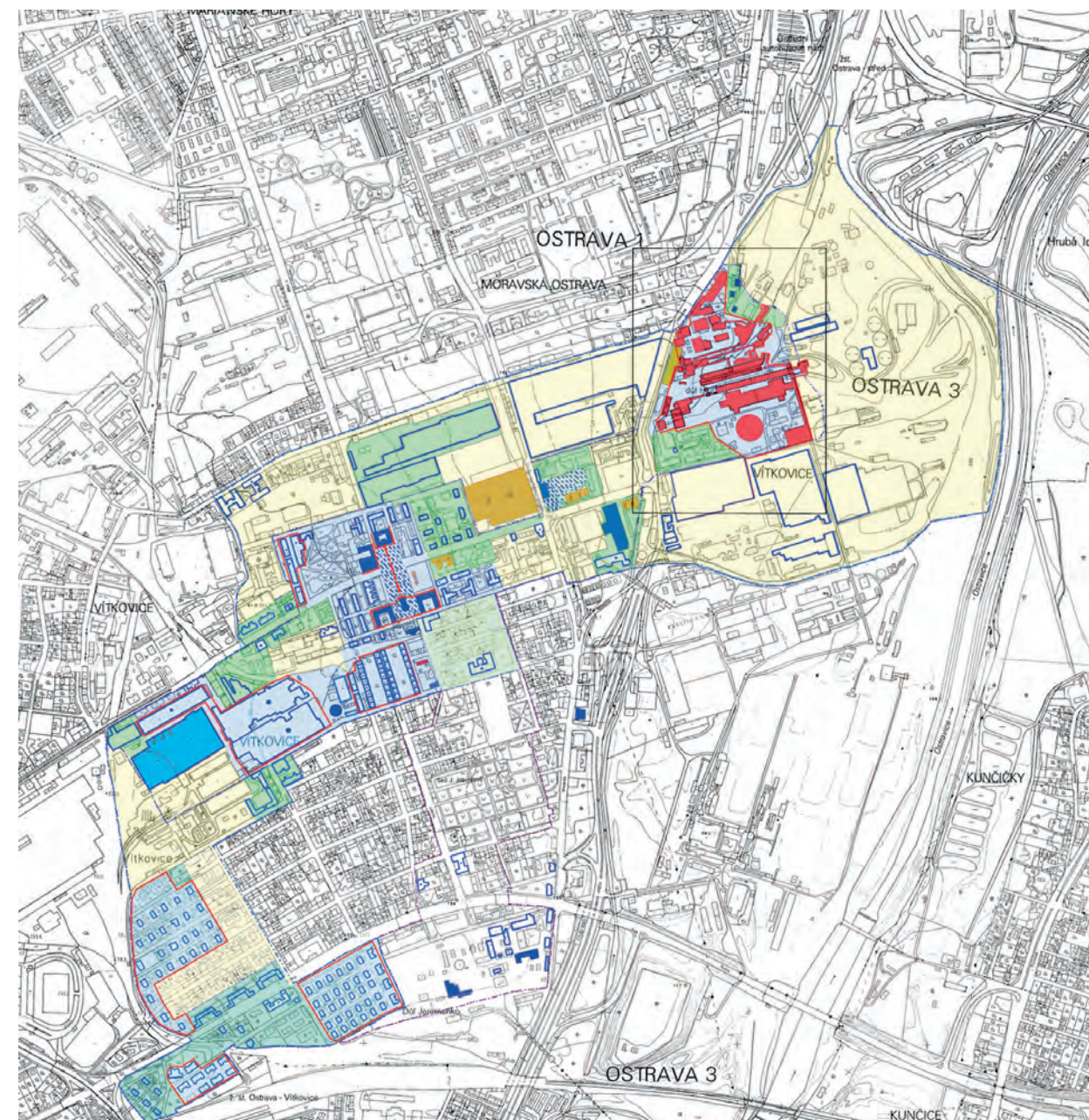
32) Zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, Část první – Základní ustanovení, § 5 – Památkové rezervace.

33) Tamtéž, § 6 – Památkové zóny.

34) Více například KAREL, Tomáš – KRATOCHVÍLOVÁ, Alžběta – MALINA, Ondřej. Shrnutí problematiky průzkumu montánní krajiny Krušnohoří. *Zprávy památkové péče*, 2016, č. 5, příloha, s. 87–92; Průzkum Krušnohoří, financovaný z programů DKRVO v letech 2012–2017, byl zaměřen na dokumentaci a vyhodnocení hornických sídel i terénních pozůstatků těžby jako součástí montánní krajiny. Součástí jeho výstupů byly také mapy/atlasy pro vybraná území, přístupné jako webové aplikace na stránkách NPÚ.

35) Více například BUCHTA, Ladislav. Tovární areál firmy Baťa ve Zlíně. In MATĚJ, Miloš – RYŠKOVÁ, Michaela – GUSTAFSSON, Ulf Ingemar (eds.). *Technical monuments in Norway and the Czech Republic / Technické památky v Norsku a České republice*. Ostrava 2016, s. 135–145 a MATĚJ, Miloš – KORBELÁŘOVÁ, Irena – TEJZR, Ludvík. *Kulturní dědictví Vítkovických železáren*. Ostrava 2014.

36) Zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, Část druhá – Péče o kulturní památky, § 17 – Ochranné pásmo.

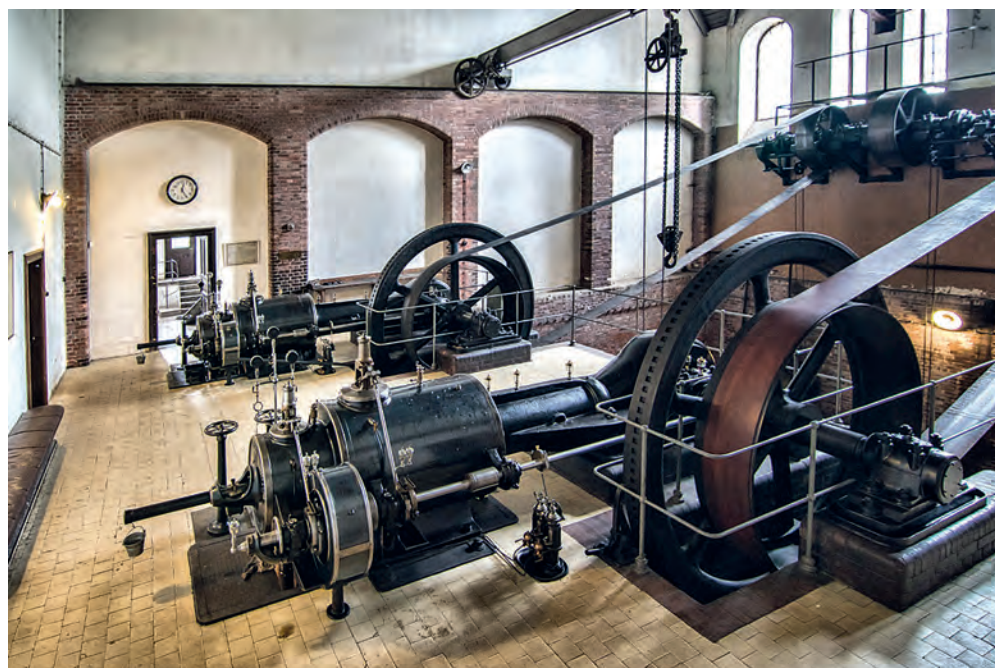

Ostrava, městská památková zóna Vítkovice

Jednou ze čtyř městských památkových zón na území Ostravy je městská památková zóna Ostrava-Vítkovice, kodifikovaná vyhláškou 108/2003 Sb. ze dne 1. 4. 2003, o prohlášení území s historickým prostředím ve vybraných městech a obcích za památkové zóny a určení podmínek pro jejich ochranu. Zahrnuje území spojené s rozvojem Vítkovických železáren, založených v roce 1828, a s nimi souvisejícího průmyslového města Nové Vítkovice, budovaného od 70. let 19. století do 1. světové války. Mapa zachycuje památkově chráněné objekty – národní kulturní památku důl Hlubina, koksovnu a vysoké pece Vítkovice (červeně) a kulturní památky jak průmyslového, tak městského charakteru (modrá). Mimo ně jsou zaznamenány také objekty bez památkové ochrany nicméně s jistým památkovým potenciálem (modře obtažené). Ve vazbě k nim byla diferencována plošná ochrana. Jako území s nejvyšším stupněm ochrany je definována vlastní NKP dolu, koksovny a vysokých pecí (jádro a nejstarší část Vítkovických železáren v pravé/východní části), centrum Nových Vítkovic s náměstím, radnicí, kostelem, budovami určenými pro vzdělávání (škola, školka, jesle), služby, obchod, bydlení a sousedními provozy staré ocelárny a konečně samostatné obytné soubory v jižní části Vítkovic. Na tyto zóny navazují území dotvářející charakter (zelená) s mírnějším režimem a nejnižší stупně ochrany, omezující se na ochranu výškové hladiny, představuje území doplňující charakter (žlutá). Mapa NPÚ, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2007.

Praha-Bubeneč, Stará čistírna odpadních vod
 Vybudováním kanalizačního systému reagovala Praha na vysoké znečištění Vltavy na sklonku 19. století. S podobnými problémy se potýkala řada velkoměst, na rozdíl od většiny z nich však Praha nezavedla pouze systém odpadních stok, ale systém zakončený mechanickým čištěním, navržený průkopníkem v oboru inženýrem Williamem Heerleinem Lindleyem v roce 1894. Systém sestává ze zděných kmenových stok svádějících vodu z území o rozloze téměř 5 500 ha a čistírny, vybavené česly pro zachycení větších plovoucích předmětů, lapákem písku, usazovacími odkalovacími nádržemi, technickým vybavením pro zajištění likvidace zachycených nečistot a pohonnou centrálou vybavenou dvěma stále funkčními parními stroji firmy Breitfeld & Daněk a dvěma kotli. V provozu byla čistírna mezi lety 1906 a 1967, kdy ji nahradila nová vystavěná na Trojském ostrově. Výjimečná hodnota celku spočívá v několika rovinách: v moderním pokrokovém řešení, vysoké estetické úrovni celého systému, výjimečné atmosféře místa a konečně ve vysoké stupni autenticity/původnosti, uchované díky přenesení funkce v roce 1967 mimo původní areál. Stará kanalizační čistírna je národní kulturní památkou od roku 2010 a v přípravě je její zápis na indikativní seznam vybraných památek pro případné zapsání na seznam světového dědictví UNESCO. Foto Továrna, z. ú., správa industriálních nemovitostí.

Průmyslové dědictví je v Seznamu světového dědictví zastoupeno řadou příkladů, dokládajících významné milníky industrializace v celosvětovém měřítku i významné příklady formující rozvoj a historii jednotlivých států. Důraz je kladen na mezinárodní přesah, nadnárodní hodnotu, jedinečnost, autenticitu a celistvost.³⁷⁾ Na seznam byl zařazen například Iron Bridge z roku 1776 jako symbol průmyslové revoluce (zapsaný pod názvem Ironbridge Gorge spolu s dalšími památkami těžby uhlí a jeho využití pro výrobu železa a litiny v údolí řeky Severn), soubor textilních továren v údolí řeky Derwent (spojený s počátky mechanizace spřádání bavlny v 70. letech 18. století jako jednoho ze zásadních momentů industrializace textilní výroby), skladiště nádraží koncové stanice Liverpool Road Station v Manchesteru z roku 1830 (součást koncové stanice dráhy spojující Manchester s liverpolským přístavem, která se stala nejstarší železnicí s pravidelnou osobní dopravou), z mladších pak průmyslový komplex Zollverein v Essenu (monumentální komplex v z. 30. let 20. století, aplikující principy Bauhausu do průmyslové architektury a symbol Porúří), nebo norský průmyslový komplex Rjukan – Notodden (příklad tzv. druhé průmyslové revoluce na počátku 20. století, spojení největší vodní elektrárny své doby, vysoké poptávky západního světa po umělých hnojivech a ojedinělého železničního a vodního dopravního systému k propojení odlehle, ale prudce se rozvíjející lokality se světem a globálním trhem).³⁸⁾

Československá federativní republika přistoupila k úmluvě v roce 1990. Mezi dvanácti památkami České republiky, které jsou dnes v Seznamu světového dědictví zapsány, není žádná z oblasti průmyslového dědictví. Na Indikativním seznamu pro nominace, vedeném Ministerstvem kultury ČR, jsou v tuto chvíli zastoupeny:

- ruční papírna ve Velkých Losinách,
- třeboňské rybníkářské dědictví,
- hornický region Erzgebirge/Krušnohoří,
- Žatec – město chmele,
- horský hotel a vysílač na Ještědu u Liberce,
- industriální soubory v Ostravě, sestávající z dolů Michal, Anselm, větrné jámy Vrbice a celku dolu Hlubina, koksovny a vysokých pecí Vítkovických železáren.³⁹⁾

05.02.02. Evropské dědictví (European Heritage Label)

Evropská iniciativa k podpoře a propagaci památek, spojených s evropskou historií a integrací byla připravována od roku 2006 a kodifikována rozhodnutím Rady Evropy a Evropského parlamentu z roku 2011 pod názvem European Heritage Label – EHL. V letech 2006–2014 byl titul Evropské dědictví propůjčen NKP Důl Hlubina, koksovna a vysoké pece Vítkovice.⁴⁰⁾

37) Více např. KUČOVÁ, Věra – MATĚJ, Miloš. *Industriální soubory v Ostravě, vybrané k nominaci na zápis do Seznamu světového dědictví UNESCO*. Ostrava 2007, s. 15–18; KUČOVÁ Věra. *Technické památky – neopomenutelná součást světového dědictví. Zprávy památkové péče*, roč. 64, 2004, č. 4, s. 334–337; KUČOVÁ, Věra. *Památky techniky a průmyslového dědictví jako kulturně-historicky cenná území a součásti historické kulturní krajiny v mezinárodním kontextu. Zprávy památkové péče*, roč. 73, 2013, č. 3, s. 187–198; KUČOVÁ, Věra. *Průmyslové krajiny jako součást kulturního dědictví. Zprávy památkové péče*, roč. 77, 2017, č. 5, s. 505–514.

38) World Heritage List. [cit. 1.2.2017]. Dostupné z <http://whc.unesco.org/en/list>.

39) Světové dědictví, NKP, chráněná území [online]. Národní památkový ústav [cit. 31.1.2017]. Dostupné z: <http://monumnet.npu.cz/pamfond/list.php?hledani=1&KrOk=&HiZe=&Vybzemi=1&NazSidOb=&Adresa=&Cdom=&Pamatka=&Nem=&CiRejst=&IdCis=&Uz=B&PriUbytOd=3.5.1958&PriUbytDo=31.1.2017&Vybzemi=&ReidProvOd=1.11.2010&ReidProvDo=31.1.2017>.

40) Více o projektu viz Označení Evropské dědictví / European Heritage Label / EHL [cit. 2. 2. 2017]. In *Kreativní Evropa*. Dostupné z: <http://www.kreativnievropa.cz/cs/oznaceni-evropske-dedictvi/>; rozhodnutí o odebrání označení Evropské dědictví – viz European Heritage Label, 2014 Panel Report, 19 December 2014.

Matlock Bath, Sir Richard Arkwright's
Masson Mills, Working Textile Museum.
Foto Michaela Ryšková, 2011.

06. Zachování průmyslového dědictví (cíl)

V památkovém hodnocení nabývá průmyslové dědictví různého stupně významnosti, přičemž celková hodnota je vždy souhrnem parciálních hodnot (architektonických, urbanistických, typologických, technických aj.) v kombinaci s mírou původnosti objektů i dochovanou technologií. Od míry naplnění jednotlivých kategorií by pak měla být odvozována případná památková ochrana i jednoznačná formulace zásad, které by měly ochranu těchto hodnot zaručit a měly by být směrodatné pro další nakládání s nimi.

Objektivní posouzení památkových hodnot by se mělo stát základem, od kterého bude odvozována míra možného zásahu. Z pohledu památkové péče existuje nepřímá úměra mezi novými zásahy a zachováním hodnot památky: míra zásahu by se měla odvozovat z významu dané věci, tedy čím je hodnota vyšší, tím méně změn a zásahů by mělo být akceptováno a pečlivěji voleno nové využití. Naopak s nižší mírou památkových hodnot se otevírá širší prostor pro úpravy, změny nebo dokonce celkové přetvoření.

Axel Föhl chápe památku jako nositele informace o průmyslové minulosti. Její smysluplné uchování pro budoucnost je možné jen tehdy, není-li narušena zásahy do ní samotné nebo do prostředí, v němž se nachází. Potencionální nebezpečí v sobě skrývá nejen přestavba nebo dostavba, ale také „vyčištění“ bezprostředního okolí. Taková konzervace stavu však nachází oporu pouze ve výjimečných a opodstatněných případech – měřítko průmyslových staveb a rozlehlost areálů, vedoucí k vysoké finanční náročnosti, pokud jde o zajištění, údržbu a provoz, jsou významným limitujícím aspektem. Proto je nezbytné objektivně a erudovaně posoudit a vybrat ty nejvýznamnější příklady – „památky“, jež zasluhují zachování v autentické podobě. Naproti tomu objekty přestavěné už v tomto pojetí není možno nazývat památkami, ale pouze starými nově využitými budovami.⁴¹⁾

Nejvýznamnějším dokladům průmyslového dědictví by mělo být navrženo takové využití, které:

- nevyžaduje razantní technické a stavební změny a zásahy,
- respektuje prostorové možnosti,
- zachovává typologický charakter (hmotové uspořádání, dispozice, charakteristické prvky),
- rozpoznané hodnoty respektuje a architektonickým zásahem je prezentuje, nikoli potlačuje.

Péče o zachování významných příkladů průmyslového dědictví vyžaduje koordinaci a společnou koncepci památkové péče, muzejních a kulturních institucí a soukromých investorů. Vzhledem k rozsahu a složitosti průmyslového dědictví je potřeba využít kombinace přístupů a koordinace památkové ochrany, muzeí různého typu (s akvizičními programy, sbírkovou činností, systematickým budováním depozitářů a tvorbou didaktických expozic) a dalších kulturních institucí. Nejsložitějším případem jsou průmyslové aglomerace a energetické a dopravní systémy, které představují složitý a historickým vývojem vzájemně podmíněný celek. Jestliže chceme zachovat nejvýznamnější příklady a demonstrovat jejich vzájemné vazby, nelze nahlížet na průmyslové dědictví jako na izolované jednotlivosti, ale naopak posuzovat a chránit je z hlediska jejich významu v rámci celku. Proto je potřeba hledat zástupce vývojových etap, technologických vazeb a jednotlivých oborů, ale zároveň nepodceňovat význam památek méně transparentních a památek nesnadno identifikovatelných.

41) FÖHL, Axel. Záchrana průmyslové minulosti – zkušenosti z Německa. Saving the industrial Past – The German Experience. In *Průmyslové dědictví. Industrial Heritage*. Praha 2008, s. 32–41.

Porúří (Německo), Mezinárodní stavební výstava Emscher – Park
Essen, průmyslová krajina s koksovou Zollverein a důl Zollverein XII.

Zachování průmyslového dědictví

Porúří (Německo), Mezinárodní stavební výstava Emscher – Park
Projekt revitalizace Porúří, postavený na analýze průmyslové krajiny a rozlišení jednotlivých stabilizačních a destabilizačních civilizačních prvků a faktorů, kterými jsou především historicky a památkově hodnotné relikty průmyslové výroby. Kromě tradičních muzejních konceptů (v tomto případě v lokalitách se zachovaným původním technickým zařízením) byly další projekty orientovány na využití stavebního fondu pro nové funkce, nejčastěji spojené s jejich společenským využitím. Určitá část památek zůstává bez využití a jejich funkce spočívá v symbolické hodnotě pro dané místo. Nicméně praxe ukázala, že mnohé ze zachovaných těžních věží se staly vyhledávanými objekty pro umístění telekomunikačního zařízení, což v době vzniku koncepce nikdo nepředpokládal.

Předpokladem veškerých rozhodnutí byla podrobná znalost terénu, stavebního fondu a historických souvislostí. Průmyslové dědictví bylo posuzováno z pohledu průmyslové archeologie, tedy nejen z hlediska památkové péče, ale také systémově jako součást kulturně ekologického systému. Jen pro zajímavost lze uvést, že jako pozitivní stabilizační prvky a faktory byly vyhodnoceny například historicky vzniklé dopravní koridory a jejich mostní tělesa, stabilizovaná vodní síť, obytná struktura se stávajícím obyvatelstvem (dělnické kolonie) nebo vžité orientační body (typické haldy, plynojemy, vodojemy, vysoké pece a těžní věže). Na tyto dílčí pozitivní složky tzv. industriálního skanzenu (park a symboly průmyslové historie krajiny) se následně zaměřily projekty jednotlivých konverzí objektů a areálů a rekultivací krajiny. Foto Michaela Ryšková, 2016.

Porúří (Německo),
Mezinárodní stavební
výstava Emscher – Park
Duisburg-Nord,
Meiderich Hütte.

Porúří (Německo),
Mezinárodní stavební
výstava Emscher – Park
Essen, koksovna Zollverein.

06.01. Zachování původní funkce

Přestože řada průmyslových odvětví byla utlumena a provoz mnoha výrobních podniků omezován nebo zastaven, existují specifické typy průmyslových a technických památek, které stále plní funkce, k nimž byly zřízeny. Především dopravní stavby, energetika nebo vodohospodářské objekty stále slouží svému účelu. Z povahy věci však čelí měnícím se nárokům na výkonnost a pokrok ve vývoji techniky a technologií, spojeným se zastaráváním jednotlivých částí, celých technologických celků, nedostatečnou kapacitou zařízení i staveb nebo měnicími se požadavky na vlastnosti prostředí.

Jejich přizpůsobování se novým podmínkám je spojeno s různým stupněm zásahu, od průběžných oprav nebo výměny dožilého strojního zařízení, přes modernizace, až po zásadní (strukturální) rekonstrukce. Z hlediska provozu je nutné celkové objektivní zhodnocení jak technického, tak stavebnětechnického stavu⁴²⁾ a jejich „aktualizace“ na současné technické, provozní a hygienické požadavky.

Z hlediska památkové péče je potřeba jednoznačně definovat hodnoty a označit objekty a technická zařízení zasluhující zachování. Vzhledem k povaze a rozsahu technických památek je potřeba hledat kompromisní řešení, které by mělo být založeno na zachování podstaty (technologická podstata / klíčová technická zařízení, atmosféra, hmota, typické formy aj.). Kompromis může být kombinací zachování dosluhujícího zařízení nebo jeho klíčových částí na místě, přenesení na jiné místo (v areálu nebo mimo něj) nebo takovou úpravu objektů, která vyhoví současným požadavkům provozu, případně (pokud by takové úpravy výrazně narušily památkové hodnoty) nalezení jejich nové kapacitně a provozně přiměřené náplně. Obnova staveb by měla navázat na prověřené architektonické kvality na principu syntetického doplnění, nebo kontrastu.

Zachování průmyslového dědictví – zachování původní funkce
Ovre Eiker (Norsko), elektrárna Hakavik

Vodní elektrárna byla vybudována pro elektrifikaci dráhy mezi městy Kristiania (dnes Oslo) a Drammen v letech 1916–1922. Soubor tří původních Peltonových turbín s generátory byl v roce 1963 doplněn o čtvrté soustrojí a elektrárna dosáhla výkonu 14 MW. V této sestavě elektrárna pracovala až do roku 2015, kdy byla zahájena její modernizace. Jako jedna z variant bylo zvažováno vyřazení elektrárny z provozu a její využití jako kulturního centra, nakonec však převážil zájem zachovat původní funkci. Jako kompromisní řešení mezi zachováním autentického stavu a přizpůsobením novým požadavkům byla zvolena náhrada jednoho z turbogenerátorů novým soustrojím o výkonu 4,9 MW s horizontální Peltonovou turbínou. Staré transformátory vyřazené z provozu budou zachovány, očištěny a uloženy v areálu na chráněném místě. Odstranění původního zařízení i instalace nového jsou podrobně dokumentovány (včetně laserového skenování), aby byla zachována co nejpřesnější informace jak o vlastním zařízení, tak o projektu. Foto Ulf Ingemar Gustafsson, 2014.

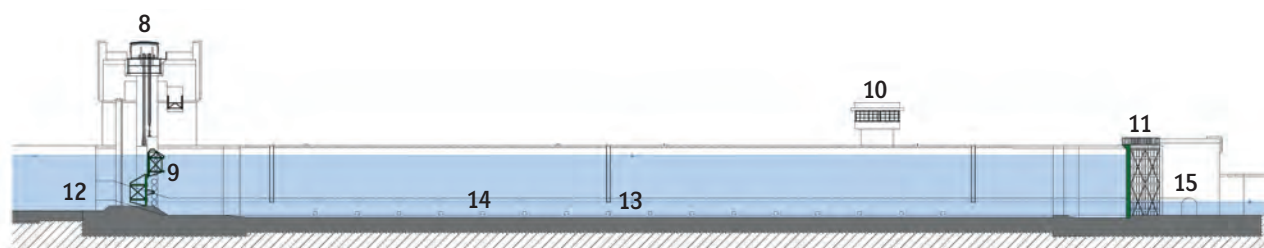
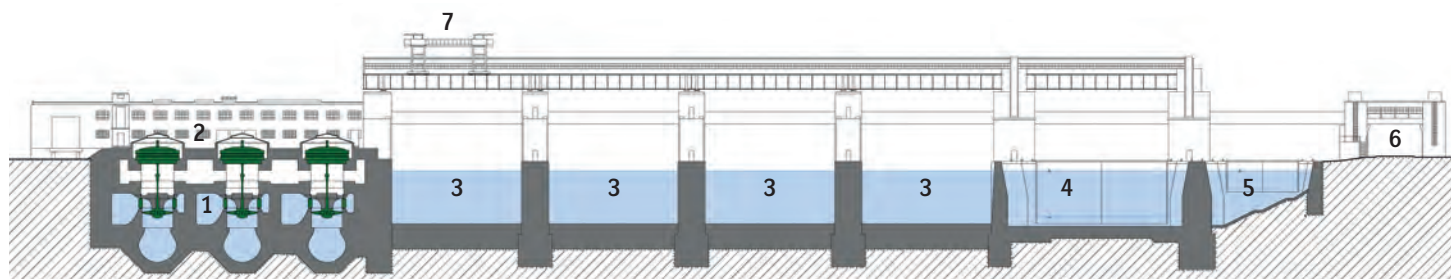

Zachování průmyslového dědictví – zachování původní funkce
Ostrava-Svinov, výpravní budova železniční stanice Svinov

Stanice Svinov byla v provozu v roce 1847 jako součást úseku Přerov–Bohumín Severní dráhy císaře Ferdinanda. Klasicistní výpravní budova spojená s vodárnou byla postavena podle projektu inženýra Karla Hummela. V letech 1892–1893 byla k původní výpravní budově (která poté sloužila jako provozní budova železniční stanice) připojena nová reprezentativní novobarokní část, projektovaná architektem Hartwigem Fischelem. V průběhu 2. poloviny 20. století docházelo k postupné degradaci stavby, která sice stále sloužila svému účelu, ale v 90. letech se ocitla na hranici životnosti. Mimo stavebnětechnické problémy, související se zavhláním, a četné utilitární stavební zásahy, které ji zbavily jakékoli důstojnosti, přestala kapacitně dostačovat provozu jednoho ze dvou nejvýznamnějších železničních nádraží Ostravy. Byla plánována demolice a výstavba nového terminálu. Přesto získala stavba památkovou ochranu, opírající se i o její historický význam. Následná rekonstrukce, projektovaná architektem Václavem Filandrem, reabilitovala původní architektonické formy a nedostatečnou kapacitu vyřešila transparentní prosklenou přístavbou, kam bylo přesunuto odbavení cestujících. Ve vestibulu výpravní budovy je umístěna čekárna a v navazujících prostorách občerstvení, prodejny a další služby cestujícím. Původní výpravní budova slouží jako provozní zázemí železniční stanice. Foto Michaela Ryšková, 2006.

42) HLAVÁČEK, Emil. *Architektura pohybu a proměn*. Praha 1985, s. 124–125.

Zachování průmyslového dědictví – zachování původní funkce

Ústí nad Labem-Střekov, zdymadlo T. G. Masaryka

Zdymadlo bylo vybudováno v letech 1924–1936 podle návrhu architekta Františka Vahaly pro splavnění střekovských peřejí na Labi jako jedno z největších na území tehdejší republiky a zároveň jedno z nejmodernějších v Evropě. Sestává ze dvou plavebních komor a vodní elektrárny, ve které jsou v provozu tři vertikální Kaplanovy turbíny o celkovém výkonu 15 MW. Díky velkorysému modernímu konceptu projektu nebyla dosud nutná radikální rekonstrukce a úpravy mají charakter spíše dílčích zásahů (nový velín zdymadel, náhrada elektromechanických pohonů zdymadel za hydraulické) nebo postupné obnovy původních prvků. Byla provedena obnova obou plavebních komor (zahnující mimo jiné výměnu uzávěrů obtoků, opravu a utěsnění zdí, opravy vzpěrných vrat), jezu (renovace hradících konstrukcí a závěsných řetězů, sanace betonového povrchu a poruch vzniklých po povodni v roce 2002), přechodové lávky a rybiho přechodu.

Podélný řez elektrárnou a plavební komorou. Legenda: A – podélný řez turbínovou halou vodní elektrárny, podélný pohled jezových polí a plavebních komor; B – podélný řez velkou plavební komorou; 1 – tři Kaplanovy turbíny vyrobené firmou Českomoravská-Kolben-Daněk; 2 – tři elektrické generátory střídavého proudu o výkonu 6,5 MW (patrně firmy F. Křižík či Škoda Plzeň) o celkovém maximálním instalovaném výkonu 19,5 MW; 3 – čtyři jezová pole; 4 – velká plavební komora; 5 – malá dvojdílná plavební komora 6 – železniční trať; 7 – kolejová jeřábová dráha pro obsluhu jezových polí a velké plavební komory; 8 – krytý most a strojovna elektromotorů ovládající zdvižná stavidla; 9 – dvojdílná zdvižná stavidla Stoney zavěšená na Gallových řetězech; 10 – velín provozu plavebních komor; 11 – vodotěsná vzpěrná vrata dolního ohlaví velké plavební komory ovládaná hydraulickými válci; 12 – vtok do obtokového kanálu s hydraulickým uzávěrem; 13 – obtokové kanály pro plnění a vyprazdňování plavební komory; 14 – propojovací kanálky mezi plavební komorou a obtokovým kanálem; 15 – vtok z obtokového kanálu s hydraulickým uzávěrem. Měřítko 1 : 700. Schéma Radek Míšanec, 2018.

Ústí nad Labem-Střekov, zdymadlo T. G. Masaryka

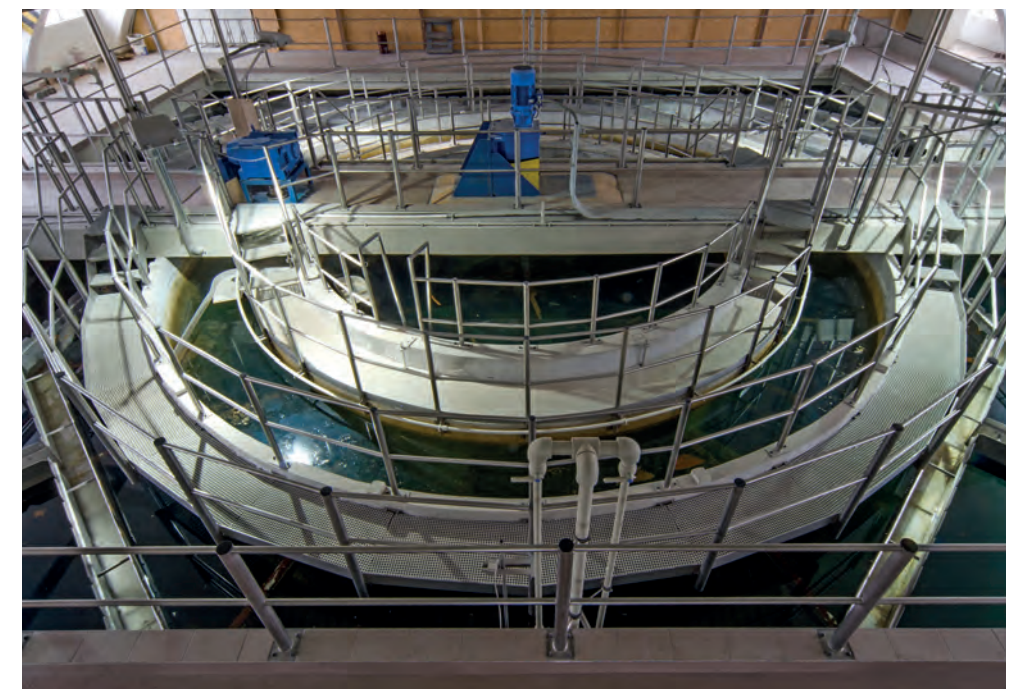
Dobová pohlednice a současný stav.
Foto soukromá sbírka Miloše Matěje a Viktora Mácha, 2018.

Zachování průmyslového dědictví – zachování původní funkce

Praha-Podolí, úprava vody

Úprava vody v pražském Podolí byla vybudována jako náhrada káranské vodárny, která v roce 1914 nahradila starší vinohradskou a pražskou vodárnu. Na počátku 20. let 20. století přestala její kapacita stačit rozvoji Velké Prahy, a tak se město vrátilo k Vltavě jako zdroji pitné vody. Podolská vodárna (její dnešní severní část) byla postavena podle projektu Antonína Engela v letech 1925–1929 pražskou firmou Karel Kress. Součástí komplexu byla filtrační stanice, jímací objekt na Veslařském ostrově, strojovna s čerpadly a administrativní budova. Filtrační stanice se stala jednou z největších železobetonových staveb v tehdejší Československu. V letech 1956–1965 byla úprava rozšířena dle původního architektonického konceptu o druhou filtrační stanici (dnešní jižní část). Monumentální neoklasicistní stavba spojených filtračních stanic je jednou z pohledových dominant pravého břehu Vltavy. V 90. letech 20. století byla rekonstruována a do části staré filtrace bylo umístěno Muzeum pražského vodárenství. Přestože byla v roce 2003 vodárna odstavena, je stále provozuschopná a slouží jako záložní zdroj. Původní funkce je tak kombinována s muzejním provozem. Foto Jaroslav Beneš, archiv PVK, obrazová sbírka.

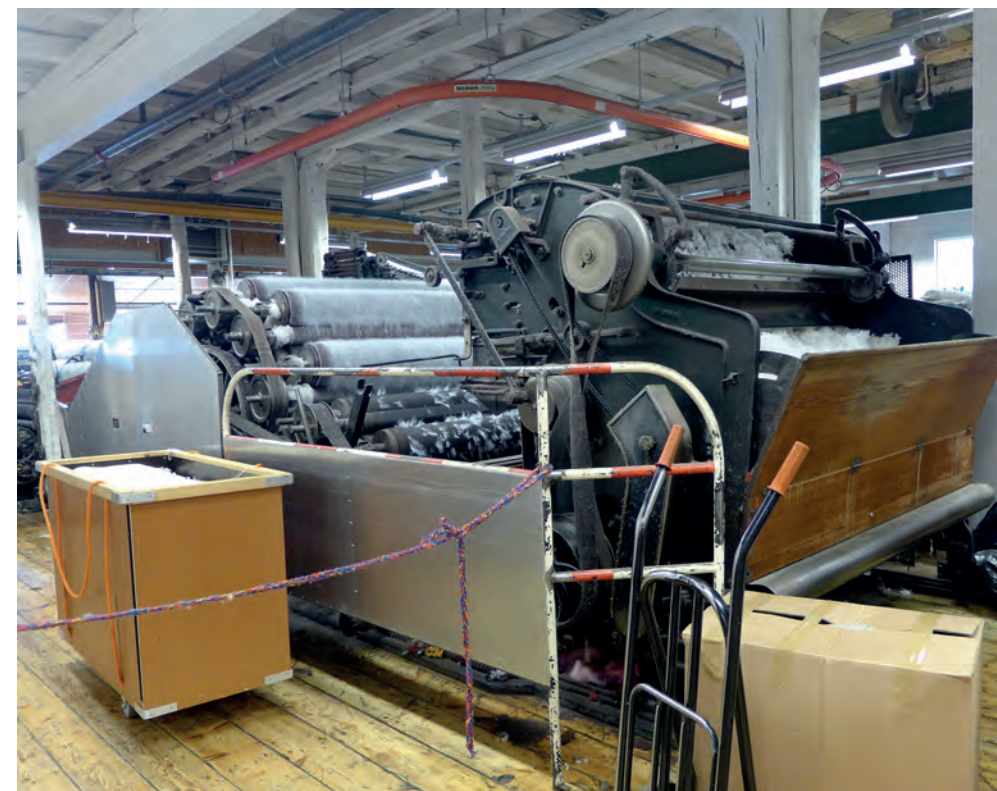

Zachování průmyslového dědictví – zachování původní funkce
Hillesvåg (Norsko), Ullvarefabrikk

Zachování průmyslového dědictví – zachování původní funkce
Hillesvåg (Norsko), Ullvarefabrikk

Jedním z deseti norských ekomuzeí je přádelna vlny založená roku 1898 Mikkelm Myrhem a provozovaná po čtyřech generacích jako rodinná firma. Přestože zpracování vlny mělo v Norsku dlouhou a silnou tradici, je přádelna v Hillesvågu jednou z mála, které se udržely v provozu. Vyrábí přízi pro ruční i strojní pletení a mykanou vlnu pro další tovarní zpracování. V živém provozu návštěvník sleduje celý proces výroby od vykládky balíků vlny až po hotovou a barvenou přízi. Zachovány a během prohlídek i provozovány jsou stroje z konce 19. a počátku 20. století, jejichž provoz a údržba jsou částečně dotovány ze státních zdrojů. Foto Michaela Ryškové, 2016.

Zachování průmyslového dědictví –
zachování původní funkce

Stockholm (Švédsko),
K. A. Almgren Sidenväveri & Museum

Muzeum, otevřené roku 1991 v budově bývalé továrny na hedvábné zboží firmy K. A. Almgren, dokumentuje nejen vlastní historii, ale také dějiny švédského hedvábnictví sahající do poloviny 18. století. Samotná firma byla založena v roce 1833. Areál továrny, sestávající z budov vystavěných v průběhu 19. století, je dnes z velké části využíván k bydlení a administrativním účelům. Ve dvou podlažích tovární budovy z roku 1862 je zřízeno muzeum, jehož součástí je funkční tkalcovská dílna. Je dochována ve stavu, v jakém (už v omezeném rozsahu) roku 1974 ukončila provoz. Jsou zde soustředěny mimo žakárových tkalcovských stavů také spřádací a úpravárenské stroje. Jedna tkadlena zajišťuje demonstrační provoz pro návštěvníky muzea i vlastní výrobu. Zboží je určeno mimo jiné pro švédský královský palác. V rejstříku toho, jak naložit s průmyslovým dědictvím, které v konkurenci současných technologií ztrácí konkurenceschopnost a zaniká, jde o polohu, kombinující zachování s udržením provozu. Z pohledu památkové péče je zde minimálními prostředky dosaženo maximálního účinku, podpořeného silným geniem loci. Foto Michaela Ryšková, 2018.

06.02. Zachování maximální autenticity / „časová konzerva“ / muzealizace in situ

Koncepce památkové péče ve vztahu k průmyslovému dědictví by měla směřovat k výběru a zachování nejvýznamnějších dokladů vývoje industrializace hlavních výrobních odvětví, těžby, dopravy a skladování, a to při zachování jejich maximální vypovídací hodnoty. Té by mělo být dosaženo zachováním technického zařízení a objektů v autentické podobě na místě svého vzniku a provozu a jejich transformace v muzejní instituci, včetně výběrového uplatnění koncepce „posledního pracovního dne“ (viz kapitola 03. Hodnotící kritéria). Takové řešení přináší nejen zachování jejich hmotové a funkční podstaty, ale i atmosféry místa. Riziko představuje snaha o doplnění expozic bez zřetelného odlišení (setření rozdílu mezi autentickým/původním a doplněným), dominantní výtvarný záměr nebo snaha o „zkrášlení“ (potlačení původní syrovosti prostředí).

Zachování průmyslového dědictví – muzealizace in situ

Völklingen (Německo), Völklinger Hütte

Železárny byly poblíž Völklingenu založeny na počátku 80. let 19. století. Brzy byl podnik doplněn o vlastní ocelárnu pracující Thomasovým pochodem (1891) a koksovnu (1897). Na konci 19. století se stal největším železářsko-ocelářským podnikem v Německu a významné postavení si udržel až do svého uzavření v roce 1986 (následkem krize, jež postihla ocelářství ve 2. polovině 70. let). Už v době uzavření získal areál památkovou ochranu a od roku 1994 je zapsán na Seznamu světového dědictví UNESCO. Areál rozkládající se na ploše šesti hektarů tvoří ucelený soubor reprezentující technologický tok koksování uhlí a jeho využití pro výrobu železa, dochovaný v autentické podobě bez radikálních přestaveb a zásahů.

Soubor bývalé koksovny a šesti vysokých pecí (včetně pomocných provozů a příslušenství) je od roku 2000 zpřístupněn veřejnosti. Koncept rozsahu zpřístupnění i metod zachování a stabilizace se v průběhu let měnil. Nejprve byla veřejnosti zpřístupněna pouze část areálu, o zpřístupnění koksovny se nevažovalo a prohlídka s průvodcem byla vedena po jedné z vysokých pecí. Ostatní vysoké pece měly být ponechány jako „kontrolovaná ruina“. Tyto původní záměry byly korigovány a prohlídka byla rozšířena a individualizována.

Nosné ocelové prvky a konstrukce jsou natírány a vyspravovány výměnou dožitých částí (nosníky, kovové pláty podlahy plošiny sazební, části zábradlí apod.), výměna je příznána. Jsou ošetřeny a natřeny kovové části v extrémně namáhaných místech (např. ve styku podlážek a kovových částí vysoké pece, kde se drží dešťová voda). Ostatní je naproti tomu v maximální míře po celé délce prohlídkové trasy ponecháno a ošetřeno případně pouze konzervací – původní části i detaily, „výtvarné“ fragmenty, rezavé mapy a zbytky oprýskaných nátěrů na kovových pláštích – a celkový dojem, vizuální i haptický zážitek je základem jedinečného genia loci.

V prostorách železáren probíhá řada doprovodných akcí a výstav, jež jsou soustředěny v budově bývalých zásobníků a v centrále dmychadel. Ve výstavních prostorách je v maximální míře vykontrastován protiklad nového a čistého (výstavní panely, závěsná osvětlení, lavičky, dřevěné podlážky v bývalých bunkrech apod.) a brutálního (ve smyslu hrubého, surového) industriálního prostředí. Foto Miloš Matěj, Michaela Rýšková, 2007.

Zachování průmyslového dědictví – muzealizace in situ
Beringen (Belgie), Vlaams Mijnmuseum

Budovy a těžní věže dolu, vystavěného v letech 1919 až 1928, zůstaly po ukončení provozu zachovány a jsou přístupny veřejnosti na principu posledního pracovního dne. Prohlídková trasa prochází koupelnami (s ojedinělým systémem samostatných sprchových kabin), lampovnou, cechovnou, jámovou budovou a dále pak areálem podél strojovny, jámové budovy a dalších provozních a administrativních budov. Na areál navazují obytné soubory kolonií s kostelem sv. Theodarda z 1939–1943. Foto Michaela Ryšková, 2009.

Zachování průmyslového dědictví – muzealizace in situ
Salhus (Norsko), Norsk Trikotasjemuseum

V roce 1994 byl norskou vládou ustaven seznam 31 větších ucelených průmyslových a technických lokalit, které byly považovány za areály národního významu. Tento seznam byl v roce 1997 rozšířen a jednou z nových položek se stala pletárna v obci Salhus severně od Bergenu, reprezentující v uvedeném souboru jedno z norských tradičních odvětví – textilní výrobu. V malé obci byla textilní továrna nejvýznamnějším zaměstnavatelem. Založena byla roku 1859, ale většího rozvoje se dočkala na konci 19. století, kdy byla vystavěna i dělnická kolonie. Provoz byl ukončen roku 1989. Založení muzea udrželo určitou kontinuitu pro část bývalých zaměstnanců, kteří zde nadále pracují. V bývalých výrobních provozech zůstalo in situ zachováno kompletní vybavení – pletací stroje různorodého stáří a konstrukce, udržované v provozuschopném stavu pro demonstraci funkce.
Foto Michaela Ryšková, 2016.

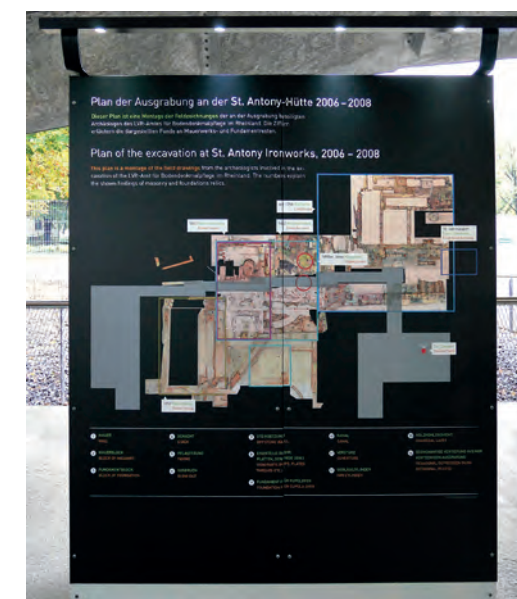
Zachování průmyslového dědictví – muzealizace in situ
Bethlehem (USA), Bethlehem Steel Works, National Museum of Industrial History

Nový přístup k zachování velkých průmyslových objektů a areálů dokládá kompaktně zachovalý vysokopecní areál pěti vysokých pecí, rudného mostu, technologie zavázení, dmychadel, ohříváčů větru a příslušných odlévacích hal. Je koncipován jako pomník (monument), který utváří charakteristické panorama v dálkových pohledech a scénu (kulisu) pro uvolněné prostranství / nový městský prostor, vybavený pódiem pro koncerty a divadelní představení. Památka je přístupná pouze z rampy nad rudným mostem tak, aby veškerá technologie zůstala zachována a neztratila svou vypovídací hodnotu. Na prohlídkovou trasu navazuje Národní průmyslové muzeum (National Museum of Industrial History), umístěné v jedné z bývalých výrobních hal, ve kterém je prostřednictvím skutečných artefaktů a srozumitelných modelů vysvětlen základní vývoj parních strojů, obráběcích a textilních strojů. Ve vazbě na místní výrobu je pomocí modelů a schémat vysvětlena technologie koksování, výroby surového železa, ocelářství a tvářeni. Foto Miloš Matěj, Michaela Ryšková, 2018.

Zachování průmyslového dědictví – muzealizace in situ
 Oberhausen (Německo), LVR Industriearchäologischer Park – St. Antony-Hütte
 Významná archeologická lokalita prezentující rané fáze výroby železa, datované od 40. let 18. století. V roce 1758 zde byla do provozu uvedena první dřevouhelná vysoká pec v Porúří. Provoz vysokých pecí byl ukončen roku 1843, slévárny 1877. Velká část areálu byla zbořena krátce po ukončení provozu, některé z pomocných budov byly upraveny pro bydlení. Během čtyř let archeologického výzkumu byly odkryty základy výrobních objektů několika časových vrstev, souvisejících s provozem vysoké pece, kuplovný a slévárny. Veřejnosti je lokalita zpřístupněna jako první německý „park průmyslové archeologie“. Odkryté nálezy jsou pomocí 3D animací a vizualizací znovu „oživeny“ a návštěvník tak získává jasnou představu o uspořádání provozů i o procesech, které zde probíhaly. Před povětrností chrání nálezy samonosný střešní plášť (o celkové ploše 1 000 m²). V bývalé správní budově se nachází expozice archeologických průzkumů. Foto Michaela Ryškové, 2016.

Zachování průmyslového dědictví – muzealizace in situ

Crimmitschau (Německo), Sächsisches Industriemuseum – Tuchfabrik Gebrüder Pfau

Továrna na vlněné zboží, založená v roce 1885. Zachován je kompletní tok výroby vlněného zboží od vstupu surové vlny po finální výrobek a tento provoz je demonstrován na funkčním zařízení, které zde v roce 1990 končilo výrobní provoz. Poslední pracovní den se opírá o zařízení různých časových vrstev, včetně novodobých. Postupná rehabilitace exteriéru nestírá průmyslovou syrovost interiéru, ani dojem nedávno ukončeného provozu. Foto Miloš Matěj, Michaela Ryšková, 2015.

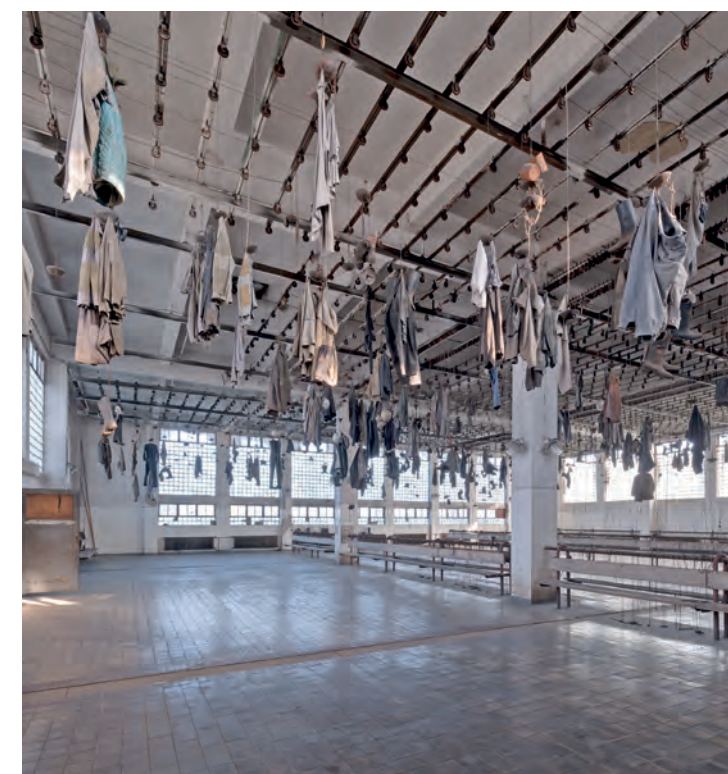

Zachování průmyslového dědictví – muzealizace in situ

Vinařice u Kladna, důl Mayrau

Maximální autenticita posledního pracovního dne charakterizuje areál bývalého uhelného dolu Mayrau, založeného v roce 1877. Provoz byl ukončen v roce 1998, jámy byly zasypané. Ve strojovnách jsou zachovány těžní stroje, zajišťující chod obou jam: provozuschopný parní těžní stroj firmy Ringhoffer Smíchov z roku 1905, parní stroj MAG Ruston Praha systému Koepppe z roku 1905 (ve staré části strojovny) a bubnový elektrický těžní stroj Škoda z roku 1932. Už od roku 1980 byla plánována muzealizace dolu Mayrau, dokončená v roce 1994, kdy byl důl otevřen veřejnosti. Hornický skanzen Mayrau je dnes součástí Sládečkova vlastivědného muzea v Kladně. Foto Viktor Mácha, 2017.

Zachování průmyslového dědictví – muzealizace in situ

Vinařice u Kladna,
důl Mayrau

Parní těžní stroj s třecím kotoučem od firmy Ruston z roku 1905 a elektrický bubnový těžní stroj Škoda z roku 1932.

06.03. Transfer

Přenesení památky představuje vždy krajní řešení, uplatnitelné (podobně jako zachování maximální autenticity) ve výjimečných případech. Je východiskem v situaci hrozící likvidace, spojené mnohdy s radikální proměnou prostředí, ve kterém se památka nachází. Ačkoli je věc samotná transferem na jiné místo zachráněna, vytržení z původního prostředí, kde sloužila svému účelu a na jehož utváření se podílela, znamená z památkového hlediska ztrátu části hodnot. Přesto má své opodstatnění – cílený svoz zařízení do záchranných depozitářů (nebo muzejních sbírek) představuje také jedinečný způsob, jak ilustrovat a prezentovat na jednom místě vývoj daného oboru a technologie.⁴³⁾

Zachování průmyslového dědictví – transfer

Rožnov pod Radhoštěm, Valašské muzeum v přírodě

U nemovitých památek dochází k transferu spíše sporadicky u menších provozů, převážně v souvislosti s budováním muzeí v přírodě. Valašské muzeum v přírodě soustřeďovalo od 70. let 20. století v jedné ze svých částí – v areálu Mlýnské doliny – několik technických zařízení na vodní pohon. Z Velkých Karlovic sem byla přenesena kompletní valcha, technologie vodního mlýna a pily. Vybavení hamru bylo převezeno z Nemilkova u Klatov do nové budovy, postavené podle předlohy z Ostravice. Součástí areálu je také olejna z Brumova s originálními technologiemi ze 17. století. V jiné části muzea – ve Valašské dědině – je instalována kovárna z Lutoniny a větrný mlýn německého typu s originálními technologiemi původem z Kladník u Lipníka nad Bečvou.

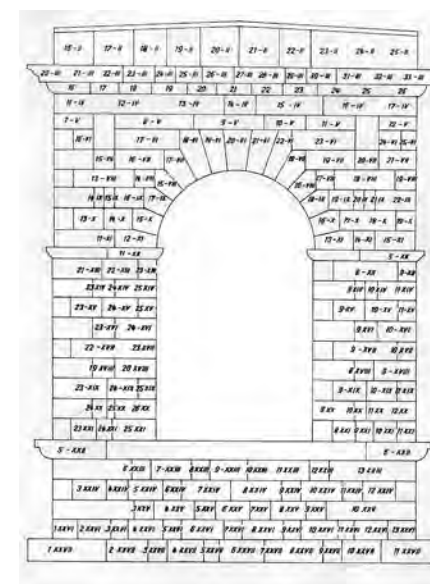
Technické stavby jsou součástí i jiných muzeí v přírodě. V roce 1977 byl do polohy vyhořelého vodního mlýna v místech vznikajícího skanzenu na Veselém Kopci přenesen objekt z Oldřetic. Podobně byla lokalita zaniklého mlýna využita v severočeských Zubrnících, kde je od roku 2004 přenášán mlýn z nedaleké Homole u Panny. Muzeum vesnických staveb středního Povltaví má ve fondu vodní mlýn z Radešic a pilu s technologiemi z Dolní Sloupnice na Chrudimsku. Přeneseno bylo také několik kováren. Mimo území ČR je významná sbírka transferovaných technických staveb k vidění například v muzeu v přírodě Astra v rumunském Sibiui, další v muzeích v Německu, Švýcarsku či Skandinávii.

Na snímku mlýn z Velkých Karlovic v areálu Mlýnské doliny. Foto Michaela Ryšková, 2018.

43) Koncepti záchrany průmyslového dědictví z pohledu muzejnictví je věnována samostatná metodika – MERTOVÁ, Petra. *Metodika ochrany průmyslového dědictví muzejními prostředky*, která bude publikována v roce 2019.

Zachování průmyslového dědictví – transfer
Rožnov pod Radhoštěm, Valašské muzeum v přírodě
Pila a kladivová valcha přenesené z Velkých Karlovic
(nahore a uprostřed) a chvostový buchar hamru pracující
původně v Nemílkově. Foto Michaela Ryšková, 2018.

Zachování průmyslového dědictví – transfer
Stádlec, řetězový most
Nejvýznamnější příklad přenosu nemovité památky technické povahy na území České republiky představuje transfer empírového řetězového mostu postaveného v letech 1847–1848 stavitelem Vojtěchem Lannou přes Vltavu poblíž obce Podolsko na silnici z Písku do Tábora (na trase z Bavorska do Haliče). V roce 1960 byl rozebrán a ze svého původního místa, zatopeného o málo později Orlickou přehradou, přenesen na Lužnici k obci Stádlec, kde byl po sestavení slavnostně otevřen roku 1975. Slouží svému původnímu účelu, provoz je však omezen pouze pro osobní dopravu. Jde o jediný dochovaný empírový řetězový most na území republiky. Foto NPÚ, GnŘ, archiv fotografií, Vladimír Hyhlík (archivní snímek z doby před rozebráním); NPÚ, GnŘ, archiv, dokumentace provádějící transfer; Eva Dvořáková (současný stav).

Zachování průmyslového dědictví – transfer

Bochum (Německo), Deutsches Bergbau-Museum, těžní věž dolu Germania

Dvojitá vzpěrová těžní věž byla vystavěna v letech 1943–1944 podle návrhu architektů Fritze Schuppa a Martina Kremmera. V provozu byla do roku 1971, poté byla rozebrána a přenesena do hornického muzea v Bochumi. Svou výškou cca 71,4 m se stala jednou z dominant města a slouží také jako vyhlídková věž. Foto Miloš Matěj, 2006.

*Zachování průmyslového dědictví – transfer
Roubaix (Francie),
La Manufacture*

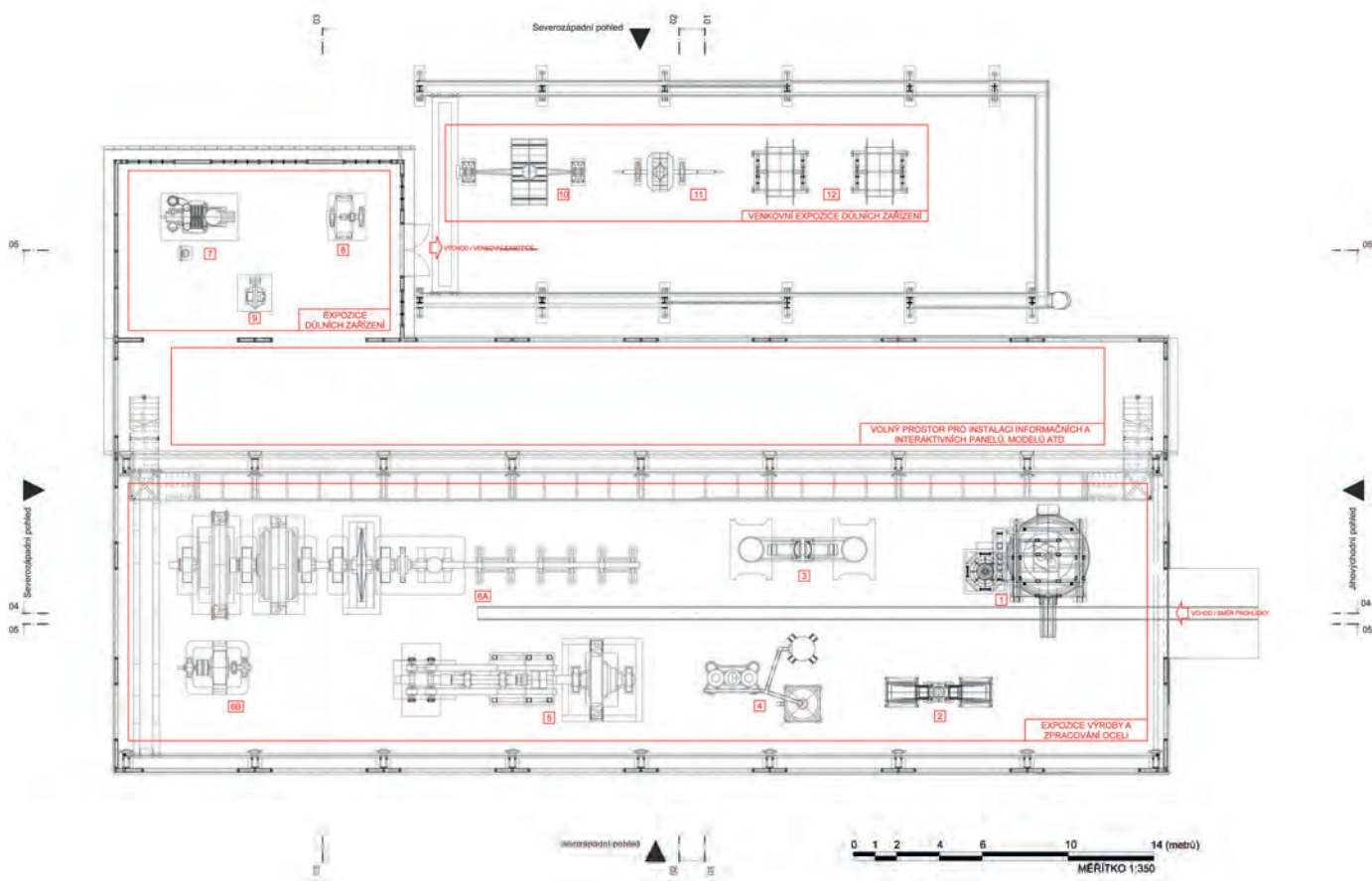
Muzeum historie textilní výroby bylo zřízeno v bývalé textilní továrně firmy Craye. V prostorné hale je soustředěna početná sbírka funkčních textilních strojů, zejména tkalcovských stavů různého stáří a konstrukce, poskytující celkový obraz o místní textilní výrobě. Foto Michaela Ryšková, 2013.

Zachování průmyslového dědictví – transfer

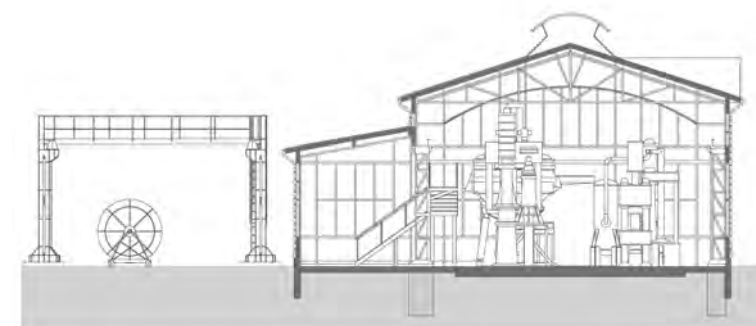
Ostrava, koncept svozového depozitáře strojů Vítkovických železáren

Už v 90. letech 20. století, především iniciativou tehdejšího podnikového muzea a v souvislosti s prvotními průzkumy památkové péče, byly v provozech Vítkovických železáren vytipovány stroje a zařízení významné technické hodnoty, jež měly být po ukončení provozu zachovány. Jako jediná možnost záchranu cenného technického zařízení se v současné době jeví přenesení do záchraného depozitáře v mechanických dílnách dolu Michal v Ostravě-Michálkovicích, jenž je ve správě Národního památkového ústavu. Z kapacitních důvodů však bude muset být původní výběr redukován. Cílem je prezentovat technologický tok hutnictví navazující na surové železo, konkrétně elektrickou ocelářskou pec (EOP) a na ni navazující operace tváření (buchar, lis, válcovací stolice, válcování bezešvých trubek). S ohledem na umístění v mechanických dílnách byla pro prezentaci ocelářství vybrána malá ocelářská pec č. 3 (EOP) včetně části pecní plošiny. Nejcennější technické zařízení souboru představuje tzv. parní divize kovářny: parní buchar s hrotinou z roku 1898 (vyrobený firmou Märkische Maschinenbauanstalt), parní buchar 1,7 t z roku 1902 (Wulkan), parohydraulický lis 800 t z roku 1908 (Davy Brothers). Z hlediska celkové koncepce by bylo žádoucí, aby technologický tok hutnictví (ocelářství a tváření) doplnila válcovací stolice Universal a unikátní válcovací trať bezešvých trubek Stiefel, prozatím demontovaná a složená v prostorách současného vlastníka rourovny (Třínecké železářny, a. s.).

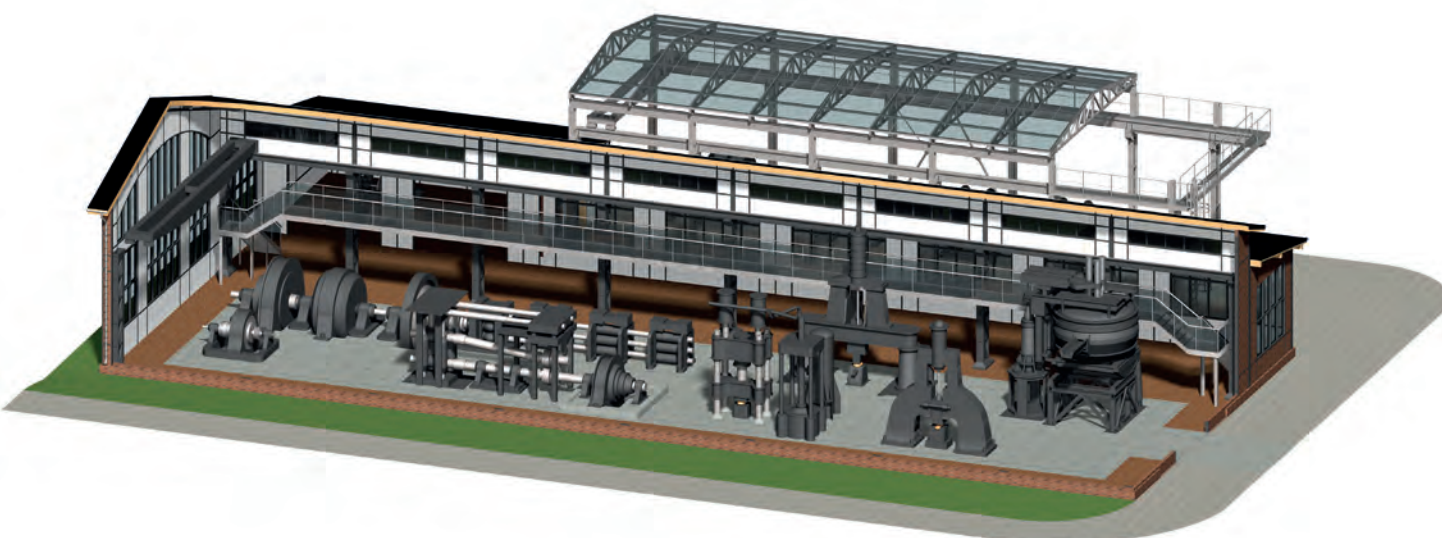

Ostrava, koncept svozového depozitáře strojů Vítkovických železáren

Návrh instalace zařízení v mechanických dílnách dolu Michal. Legenda: Zařízení výroby a úpravy oceli: 1 – elektrická oblouková pec č. 3 (EOP), 2 – parní buchar Wulkan z roku 1902; 3 – rohový parní buchar; 4 – parohydraulický lis 800 t; 5 – válcovací stolice Universal; 6A – válcovací stolice trati „450“, 6B – startér válcovací stolice „450“. Důlní zařízení: 7 – Parsonsova turbína; 8 – elektromotor; 9 – elektromotor AEG; 10 – ventilátor Quibal; 11 – ventilátor; 12 – lanovnicové bubny. Měřítko 1 : 350. Návrh rozmístění Radek Mišanec, 2016.

Ostrava, Vítkovice, elektrická oblouková pec č. 3 ve staré ocelárně a válcovací stolice Universal ve válcovně za tepla. Foto Miloš Matěj, 2014. Další fotografie na straně 83.

Zachování průmyslového dědictví – transfer

Ostrava, koncept svozového depozitáře strojů Vítkovických železáren

Návrh instalace zařízení v mechanických dílnách dolu Michal. Vizualizace Radek Míšanec, 2016.

Zachování průmyslového
dědictví – transfer
Gräfenheinen
(Německo), Ferropolis

Muzeum uhlénoho povrchového dobývání bylo založeno roku 1995. Na okraji jezera, vzniklého zatopením povrchového dolu, je zachováno pět dobývacích a zakládacích strojů z 2. poloviny 20. století. Aréna, kolem které jsou stroje soustředěny, je zároveň pravidelným dějištěm kulturních a společenských akcí (hudebních festivalů apod.). Foto Miloš Matěj, 2016.

06.04. Nové využití / konverze

Nové využití budov (nejen průmyslových), které ztratily svou původní náplň, není ničím novým. Radikální vývojové změny technologií nebo hlubší a menší krize, provázející periodicky hospodářský vývoj a jednotlivá průmyslová odvětví, byly spojeny se vznikem a zánikem řady provozů a jejich objekty byly (pokud nebyly zlikvidovány) nezdědky využity k novým účelům. Zejména víceúčelové stavby pojal bez radikálních zásahů snadno nové funkce, jak dokládají například budovy mnoha textilních továren, jejichž rozlehlé prostory s dostatkem světla bylo možné bez větších potíží využít. Pro nové účely byly upraveny ale i některé objekty původně jednoúčelové – zaniklé železářské hutě nebo mlýny. Ale teprve krize industriální éry, počínající v 60.–70. letech 20. století a v části východního bloku (izolovaného uzavřenými trhy) zhruba o dvě desetiletí později, během několika desetiletí zbavila funkce a „vyprázdnila“ obsáhlý fond průmyslových objektů a areálů, početně nesrovnatelný s minulostí. Tento proces „de-industrializace“ je svými důsledky srovnatelný se změnami, které provázely nástup a rozvoj průmyslu, a týká se jak hospodářství a ekonomiky, tak oblasti společenské a sociální. Pro představu – Neil Cossons uvádí, že jen v oblasti hrabství Great Manchester se v 80. letech 20. století nacházelo téměř tisíc nevyužívaných areálů textilních továren.⁴⁴⁾

Zachování průmyslového dědictví – konverze

Ruprechtov, větrný mlýn s Halladayovou turbínou

Relativně snadněji se novým funkcím přizpůsobují menší objekty spojené s technologiemi předindustriálního období. Zejména budovy bývalých mlýnů jsou často využívány k obytným účelům. Jedním z příkladů je větrný mlýn v Ruprechtově, unikátní nahrazením oběžného kola Halladayovou turbínou, vyrobenou v roce 1882 prostějovskou strojírnou Wichterle a Kovařík. Po znárodnění nebyl mlýn využíván a chátral, mlecí zařízení bylo zlikvidováno. Rehabilitaci přinesla přestavba pro bydlení při respektování architektonické i technické hodnoty. Mlecí zařízení nebylo obnovováno, naproti tomu turbína byla rekonstruována podle dochovaných fragmentů a dokumentace a znovu osazena roku 1995. Jde zřejmě o jediný příklad na území České republiky. Další dvě doložené Halladayovy turbíny, které pracovaly v Sivicích a Tvarožné u Brna, zanikly. Foto Michaela Ryšková, 2016.

Nejde však o izolované objekty a areály, ale o města a celé průmyslové aglomerace – o průmyslovou krajinu, její strukturu, systémové vazby, ohniska, obraz, které rovněž procházejí významnými proměnami. Průmyslová krajina, předměstí nebo části měst formované v průběhu industrializace jsou rovněž zbaveny svých původních funkcí a hledají novou náplň. Důvody, proč zachovat a znovu využít bývalé průmyslové objekty se tak nad rámec úspor (materiálů, energií) a zachování kvality původních budov (vlastní architektonická hodnota, kvalitní zpracování, řemeslná úroveň, lepší klima v budovách z tradičních materiálů aj.) rozšiřuje o významy spojené s prostředím, ve kterém se nacházejí (zachování prostředí rozmanitého, zároveň však již uspořádaného, zažitého a „zabydleného“) a významy urbanistické (zachování ohnisek vývoje, dominant a širších vazeb v rámci sídel i krajiny). Rizika představují zejména velké developerské projekty těžící z lokace průmyslových areálů, které se z okrajových předměstí rozvojem měst „posunuly“ do jejich širšího centra. Plošné demolice a následná nová výstavba nahrazují plastický obraz minulosti jednolitou vrstvou nové výstavby. Naproti tomu nové využití továrních budov pro vhodné účely (výrobní i nevýrobní, služby, bydlení) přináší zachování struktury území a další vrstvu v postupném vývoji charakterizovaném promísením a překrýváním časových vrstev.⁴⁵⁾

Prvotní nadšení ze záchrany a nového využití starých továrních budov, které v 70. a 80. letech provázelo první vlnu konverzí, otevřelo otázky míry a přiměřenosti nových zásahů. Ty by se měly odvíjet od památkového hodnocení. To znamená zpřísnění podmínek. Naopak důkladná znalost průmyslového fondu vede k objektivnímu oddělení jedinečných objektů, vyžadujících velmi citlivé zásahy a respektování maximální míry autenticity (viz výše), od těch méně významných s možností různých kompromisů, až po ty naprosto běžné, pouze „staré“, kde zachování původní atmosféry místa je otázkou záměru investora a citu projektanta. Se širokou znalostí fondu průmyslového dědictví by památková péče nemusela vyžadovat zachování přísné autenticity u objektů, které pozornost nevyžadují. Z hlediska celkového působení by obecně nové zásahy měly respektovat původní provozní, technické a typologické znaky, neměly by hrát celkově dominantní roli a neměly by se snažit převrstvit a překrýt svým novým výrazem celkový charakter a atmosféru prostředí. V případě, že záměr konverze je jiný, pak nelze takové využití prezentovat jako záchranu průmyslového dědictví, ale jako nové využití „starého“ průmyslového objektu.

44) COSSONS, Neil. Průmysl včerejška, odkaz zítřku? In *Průmyslové dědictví. Industrial heritage*. Praha 2008, s. 14–30, zde s. 15.

45) ŠENBERGER, Tomáš. *Rekonstrukce výrobně-technických staveb k novým účelům*. Praha 1995, s. 28–30.

Zachování průmyslového dědictví – konverze

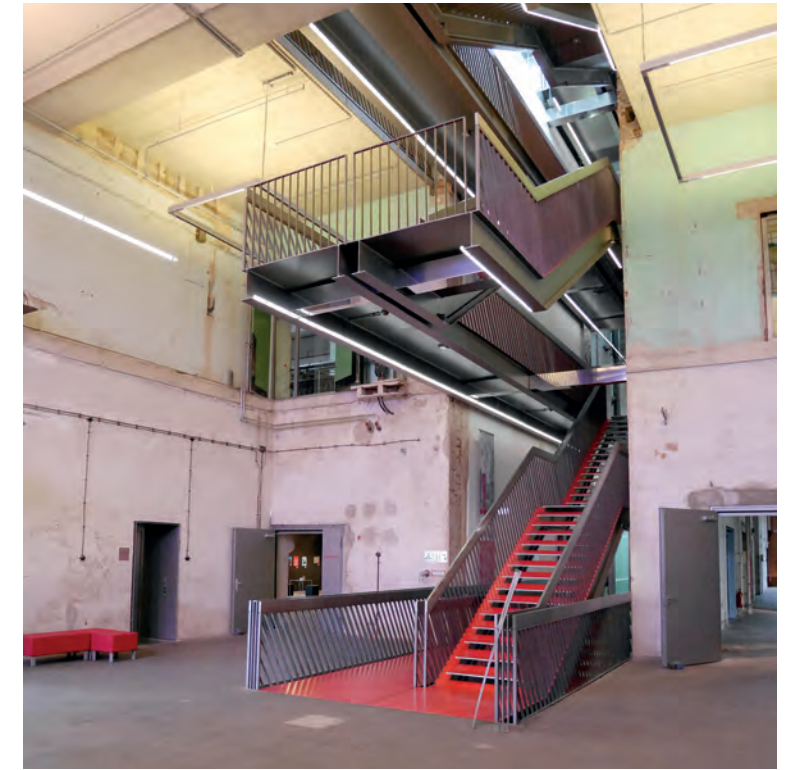
Liverpool (Velká Británie), Albert Dock

Ke známým konverzím, které se v 80. letech 20. století zapsaly do povědomí veřejnosti a přispěly k přijetí bývalých průmyslových (a také dopravních nebo skladovacích) objektů jako hodnotného segmentu kulturního dědictví, patří komplex bývalých přístavních doků v Liverpoolu. Byly postaveny podle projektu architekta Jesse Hartleye v letech 1839–1846. Pro ochranu před požárem bylo poprvé u staveb tohoto typu vyloučeno dřevo jako stavební materiál a v roce 1848 zde byly (rovněž poprvé) použity hydraulické zvedáky pro dopravu zboží ve skladech. Provoz byl zastaven v roce 1972. V 80. letech byly doky upraveny a rekonstruovány. Sídli zde námořní muzeum Merseyside a pobočka Tate Modern Gallery, další budovy byly upraveny pro služby a bydlení. Slavnostní znovuotevření doků proběhlo v roce 1988. Z podobných příkladů je možno uvést pařížské Musée d'Orsay v bývalé výpravní budově železniční stanice. Foto Miloš Matěj, Michaela Ryšková, 2008.

Zachování průmyslového dědictví – konverze
 Bocholt (Německo), LWL-Industriemuseum – Textilwerk
 Budova přádelny firmy Herding byla vystavěna v roce 1907 a její současná podoba je výsledkem obnovy, provedené po 2. světové válce. Provoz byl obnoven roku 1950 a pracovalo se zde do roku 1973. Ve spojení se sousední tkalcovnou byla firma Herding jednou z nejvýznamnějších místních firem. V roce 2004 se stala součástí LWL-Industriemuseum, které ve městě zřídilo textilní muzeum již v roce 1984. Rekonstrukce byla zahájena v roce 2009 a v roce 2016 byla, včetně muzejních expozic, dokončena. Nové využití přádelny s kombinací textilního muzea a společenského centra je provedeno s mimořádnou citlivostí k původnímu prostředí a atmosféře, které vcelku běžné a utilitární průmyslové prostory povyšují novými architektonickými intervencemi na atraktivní místo a zázemí pro kulturní společenské události.
 Foto Michaela Ryšková, 2014, 2016.

Zachování průmyslového dědictví – konverze

Ostrava-Moravská Ostrava, energetická ústředna č. III a elektrárna koksovny Karolina/Trojhalí

Elektrárna koksovny Karolina (z roku 1905) a ústředna č. III (z roku 1907, rozšířená o druhou halu ve 20. letech 20. století) jsou posledními dochovanými objekty rozsáhlého komplexu koksovny Karolina a Žofinské huti, které byly zbořeny v 80. letech 20. století. V roce 2014 byly podle návrhu architekta Josefa Pleskota upraveny pod názvem Trojhalí. Dvoulodní ústředna č. III je využívána jako multifunkční volně přístupná městská hala, elektrárna koksovny Karolina jako sportoviště. Foto Michaela Ryškové, 2016.

*Zachování průmyslového dědictví – konverze
New York (USA), High Line*

Železniční trať určená pro přepravu zboží a surovin do továren a skladů na West Side byla vystavěna v letech 1929–1934 společností New York Central Railroad s cílem vyloučit nebezpečnou železniční dopravu z ulic Manhattanu. Provoz byl zastaven v roce 1980. Z původních 21 km trati je zachován úsek dlouhý 2,33 km mezi Gansevoort Street a 34. ulicí transformovaný postupně ve třech etapách (v letech 2002–2014) v park. Při jeho plánování byla dána přednost rostlinným druhům, které si sem v době, kdy už byla dráha mimo provoz, samy našly cestu. Za obecně platné lze považovat tři aspekty udržitelnosti, formulované autory projektu Richardem Scofidem a Matthewem Johnsonem ve vztahu k High Line a aplikovatelné na další obdobné příklady transformace bývalých průmyslových objektů, komplexů či technických staveb. Ekonomická udržitelnost bere v potaz nejen financování vlastní konverze, ale také způsob financování následného provozu, a to zejména v případě nově vzniklých veřejných prostorů. Pouze tak může být zajištěna pravidelná údržba, obnova a využívání. Udržitelnost sociální vychází z oživení prostoru, jeho nového „zabydlení“. Třetím aspektem je udržitelnost ekologická, postavená na recyklaci původních objektů, konstrukcí, materiálů, v případě High Line také ekosystémů a rostlin. Foto Michaela Ryšková, 2017.

*Zachování průmyslového dědictví – konverze
New York (USA), High Line
Nástupy z West 34th Street
a Gansevoort Street
s budovou Whitney
Museum of American Art.*

*Zachování průmyslového dědictví – konverze
Zlín, Baťa/Svit, správní budova č. 21 a tovární budovy č. 14 a 15*

Rozsáhlý areál bývalých Baťových závodů byl během privatizace majetkově rozdělen a většina budov je nadále využívána k výrobním nebo skladovacím účelům. Veřejnosti se areál otevřel dvěma vzorovými rekonstrukcemi. Bývalá správní budova č. 21 byla otevřena roku 2004 jako sídlo Krajského úřadu Zlínského kraje. Respektování autenticity se promítlo do maximálního zachování původních prvků v 8. patře a původního architektonického charakteru celého objektu. V roce 2013 pak byla dokončena rekonstrukce bývalých výrobních budov č. 14 a 15 pro sídlo krajské knihovny, Krajské galerie výtvarného umění a Muzea jihovýchodní Moravy. Součástí obnovy exteriéru bylo i zachování lanovky pro dopravu mezi budovami, posledních prvků vnitrozávodního dopravního systému polotovarů mezi navazujícími kroky technologického toku. Foto Michaela Rýšková, 2018.

*Zachování průmyslového dědictví – konverze
Zlín, Baťa/Svit, správní budova č. 21 a tovární budovy č. 14 a 15.*

Zachování průmyslového dědictví – konverze

Kladno, Vojtěšská huť, bessemerovna

Příkladem stále početnějších kvalitních konverzí bývalých průmyslových objektů, vznikajících díky osvíceným vlastníkům a architektům, může být bývalá bessemerovna Vojtěšské huti. Jde o poslední z původního trojlodí bessemerovny, která byla postavena v roce 1875 a patří k nejstarším objektům v areálu Vojtěšské huti. Je zároveň dokladem milníků ve vývoji zušlechťování železa – v roce 1879 zde byla poprvé na evropské pevnině provedena tavba v Thomassově konvertoru. Budova, využívaná později jako dmyhadlovna a kovářská dílna, byla podle projektu architekta Ivana Sládka přestavěna pro reprezentativní účely firmy. Foto Viktor Mácha, 2017.

Zachování průmyslového dědictví – konverze

Bílý Potok, přádelna Karl Bienert jun. / Jizerskohorské technické muzeum

Přádelna vigoňové příže, založená v polovině 19. století, byla v roce 1913 po požáru přestavěna podle projektu architekta Heinricha Ziegera. V provozu byla do roku 2001. Současní majitelé iniciovali prohlášení celého areálu kulturní památkou a přistoupili k postupné rehabilitaci.

Nové využití přádelny potvrzuje univerzálnost bývalých textilních etážovek, nevyžadující náročné stavební úpravy pro nové výrobní (i nevýrobní) funkce. V přízemí hlavní výrobní budovy a přilehlých prostorách je umístěna dílna specializovaná na opravy historických spalovacích motorů, ve vyšších podlažích muzeum s expozicemi letectví a textilní výroby (textilní exponáty byly zapůjčeny katedrou textilních technologií Technické univerzity v Liberci a ze soukromé sbírky). Mimo ně jsou prezentovány také svozy ze zanikajících průmyslových areálů. Foto Michaela Ryšková, 2016.

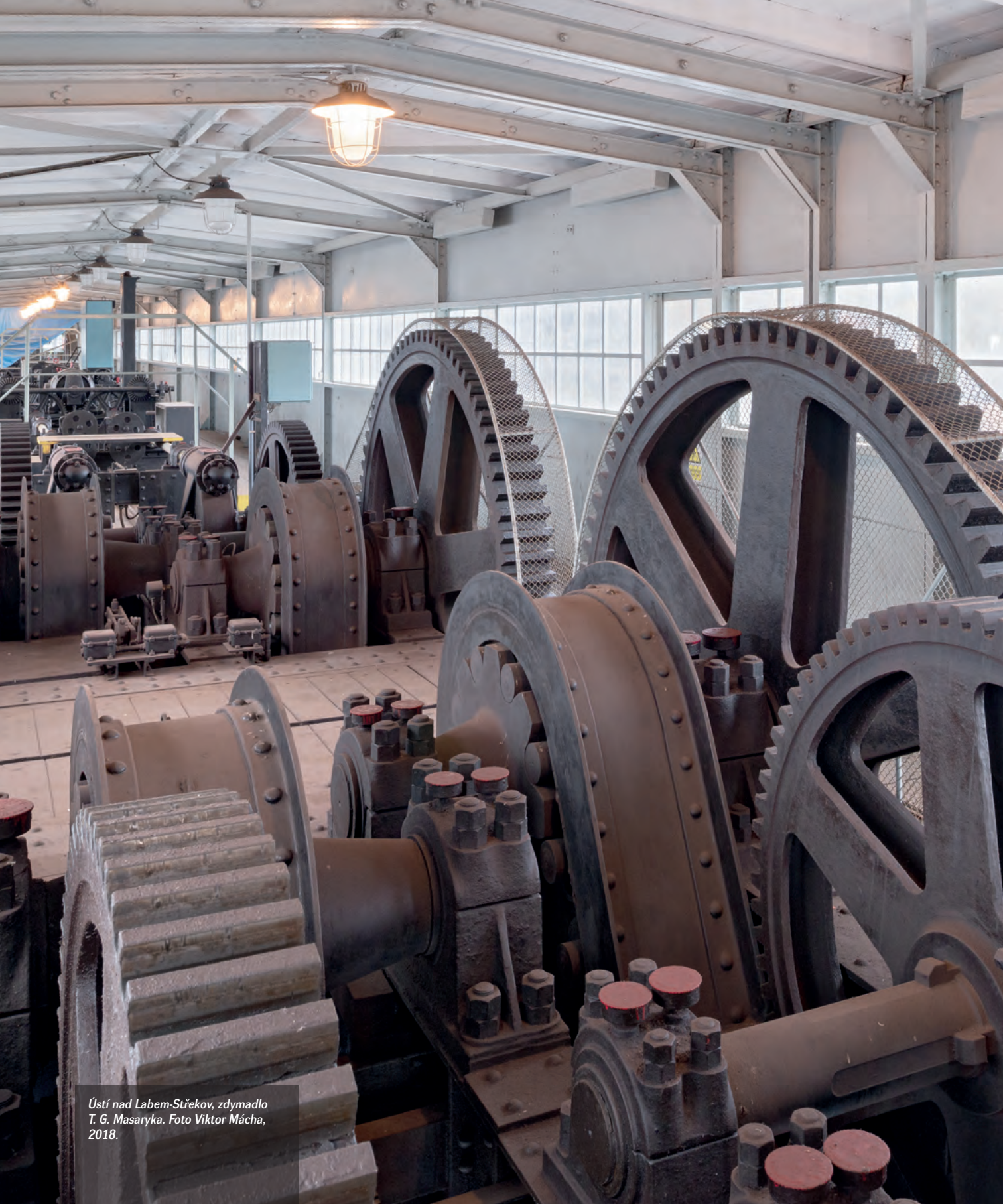

Zachování průmyslového dědictví – konverze
 Łódź (Polsko), Israel Poznanski / Manufaktura,
 hotel Vienna House

K předním producentům lněného a bavlněného zboží v Lodži, přezdívané „polský Manchester“ patřila firma Israel Poznanski. Po ukončení provozu byla továrna přestavěna na multifunkční centrum Manufaktura (s celkovými náklady 200 mil. EUR), otevřené v roce 2006. Na ploše 27 hektarů vzniklo nákupní, kulturní a společenské centrum při zachování původní urbanistické struktury, hmotové skladby a vnějšího vzhledu objektů. Zachování detailů a využití atmosféry se u jednotlivých objektů liší, celkově však došlo k zachování symbolu města a „paměti místa“ a k jeho novému využití. Původní vnitřní konstrukce však byly až na výjimky zlikvidovány. Jinak bylo přístupováno k budově bývalé přádelny, která byla konvertována jako poslední a představuje zdařilý příklad skloubení požadavků památkové péče s komerčním využitím. Původní kovový skelet zůstal zachován, dispozice byly přizpůsobeny jeho rozponům. Do hlubokého traktu bylo vloženo atrium a eliptické prostupy jednotlivých stropů vytváří efektní výtvarný akcent nad prostorem recepce i v komunikačních korydorech jednotlivých podlaží. Exteriér budovy byl rehabilitován a akcentován blokem nadstavby pro krytý bazén. Foto Michaela Ryškové, 2017.

Zachování průmyslového dědictví – konverze
 Łódź (Polsko), Israel Poznanski / Manufaktura, hotel Vienna House.

Ústí nad Labem-Střekov, zdymadlo
T. G. Masaryka. Foto Viktor Mácha,
2018.

07. Prameny a literatura (výběr)

07.01. Literatura

BERAN, Lukáš. *Architekt Bruno Bauer a industriální architektura v českých zemích*. Praha: ČVUT, 2016.

BERAN, Lukáš. K domácímu vývoji typologie, konstrukce a architektury skladišť zboží. *Zprávy památkové péče*, roč. 77, 2017, č. 5, s. 550–555.

BERAN, Lukáš – VALCHÁŘOVÁ, Vladislava – VORLÍK, Petr – KYNČLOVÁ, Blanka (eds.). *Industriální topografie / Hlavní město Praha*. (DVD). Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2013.

BERAN, Lukáš – VALCHÁŘOVÁ, Vladislava – VORLÍK, Petr – KYNČLOVÁ, Blanka (eds.). *Industriální topografie / Liberecký kraj*. (DVD). Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2013.

BERAN, Lukáš – VALCHÁŘOVÁ, Vladislava – ZIKMUND, Jan (eds.). *Industriální topografie / Kraj Vysočina*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2014.

BERAN, Lukáš – VALCHÁŘOVÁ, Vladislava – ZIKMUND, Jan (eds.). *Industriální topografie / Olomoucký kraj*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2013.

BERAN, Lukáš – VALCHÁŘOVÁ, Vladislava – ZIKMUND, Jan (eds.). *Industriální topografie / Plzeňský kraj*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2013.

BERAN, Lukáš. Registr průmyslového dědictví Výzkumného centra průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT. *Zprávy památkové péče*, roč. 70, 2010, č. 1, s. 60.

BOLLEREY, Franziska. Sídliště v Porúří. Inventarizace a hodnocení. *Zprávy památkové péče*, roč. 64, č. 4, s. 289–295.

BOLLEREY, Franziska – HARTMANN, Kristiana. *Wohnen im Revier. 99 Beispiele aus Dortmund. Siedlungen vom Beginn der Industrialisierung bis 1933*. München: Heinz Moos Verlag, 1975.

BOROVCOVÁ, Alena. *Kulturní dědictví Severní dráhy císaře Ferdinanda*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2012.

BOROVCOVÁ, Alena. *Kulturní dědictví Severní státní dráhy*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2016.

BOROVCOVÁ, Alena (ed.). *Sborník Národního památkového ústavu v Ostravě 2010: Industriální dědictví a bydlení v průmyslových aglomeracích*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2011.

BUCHANAN, Agnus. *Industrial Archaeology in Britain*. Harmondsworth 1972.

COSSONS, Neil. *BP Book of Industrial Archaeology*. David & Charles, 1975.

COSSONS, Neil – TRINDER, Barrie. *The Iron Bridge. Symbol fo the Industrial Revolution*. Chichester: Phillimore & Co Ltd, 2002.

COSSONS, Neil. Průmysl včerejška, odkaz zítřku? In *Průmyslové dědictví / Industrial Heritage. Sborník příspěvků z mezinárodního bienále Industriální stopy*. Praha: České vysoké učení technické v Praze, 2008, s. 14–30.

DOUET, James (ed.). *Industrial Heritage Re-tooled. The TICCIH Guide to Industrial Heritage Conservation*. Lancaster 2012.

DVOŘÁKOVÁ, Dita (ed.). *Industriální topografie / Karlovarský kraj*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2011.

DVOŘÁKOVÁ, Eva. Nové využití technického a průmyslového dědictví. *Zprávy památkové péče*, roč. 73, 2013, č. 3, s. 171–178.

DVOŘÁKOVÁ, Eva. Technické a průmyslové dědictví v průběhu padesáti let. *Zprávy památkové péče*, roč. 68, 2008, č. 5, s. 420–422.

DVOŘÁKOVÁ, Eva. Problematika ochrany dochovaného technického dědictví / The problems of protecting the preserved technical heritage. In *Monumentorum Tutela, Ochrana pamiatok*. Bratislava: Pamiatkový úrad Slovenskej republiky, 2008, s. 47–53.

DVOŘÁKOVÁ, Eva. Průmyslová krajina jako základ kulturního dědictví. In *Průmyslová krajina 2009: sborník referátů z odborné mezinárodní konference*. Ostrava: Sdružení pro rozvoj Moravskoslezského kraje, s. 28–32.

DVOŘÁKOVÁ, Eva. Průmyslové dědictví a limity jeho institucionální ochrany v České republice / Industrial Heritage and the Limits to Its Institutional Conservation in the Czech Republic. In *Průmyslové dědictví / Industrial Heritage. Sborník příspěvků z mezinárodního bienále Industriální stopy*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2008, s.134–143.

DVOŘÁKOVÁ, Eva. Technické a průmyslové dědictví v průběhu padesáti let. *Zprávy památkové péče*, roč. 68, 2008, č. 5, s. 420–422.

DVOŘÁKOVÁ, Eva – FRAGNER, Benjamin – ŠENBERGER, Tomáš – FRIČ, Pavel. *Industriál_paměť_východiska*. Praha: Titanic, 2007.

DVOŘÁKOVÁ, Eva – JIROUŠKOVÁ, Šárka – PEŠTA, Jan. *100 technických a industriálních staveb Středočeského kraje*. Foto P. Frič. Praha: Titanic, 2008.

DVOŘÁKOVÁ, Eva – ŠENBERGER, Tomáš. *Industriální cesty českým středozápadem*. Praha: Asko vydavatelství, spol. s. r. o., 2005.

DVOŘÁKOVÁ, Eva – ZÍDEK, Svatopluk. Technické památky České republiky. In ZÍDEK, Svatopluk a kol. *Technical Monument of the Visegrád Four*. Praha: ČKAIT, ČSSI, 2011, s. 6–31.

FIALA, Josef R. *Konstrukce pecí cihlářských*. Praha 1912.

FÖHL, Axel. Záchrana průmyslové minulosti – zkušenosti z Německa. In *Průmyslové dědictví / Industrial Heritage. Sborník příspěvků z mezinárodního bienále Industriální stopy*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2008, s. 32–41.

FÖHL, Axel. *Bauten der Industrie und Technik*. Bonn: Deutsches Nationalkomitee für Denkmalschutz, rok vydání neuveden.

FÖHL, Axel. *Die Industriegeschichte des Wassers: Transport, Energie, Versorgung*. Düsseldorf: VDI-Verlag, 1985.

FÖHL, Axel – HAMM, Manfred. *Die Industriegeschichte des Textils. Technik, Architektur, Wirtschaft*. Düsseldorf: VDI, Ddf., 1988.

FRAGNER, Benjamin (ed.). *Průmyslové dědictví / Industrial Heritage. Sborník příspěvků z mezinárodního bienále Industriální stopy*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2008.

FRAGNER, Benjamin. Vykročení z industriálního skanzenu. In *Průmyslové dědictví / Industrial Heritage. Sborník příspěvků z mezinárodního bienále Industriální stopy*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2008.

FRAGNER, Benjamin (ed.). *Přehlížené drobné zapomenuté industriální stopy v krajině a sídlech*. Praha: ČVUT, Industriální stopy, 2017.

FRAGNER, Benjamin – SKŘIVAN, Tomáš (eds.). *Pražská nádraží ne/využitá / Průmyslové dědictví a urbanismus / Alternativní projekty pro Nákladové nádraží Žižkov*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2012.

FRAGNER, Benjamin – VALCHÁŘOVÁ, Vladislava (eds.). *Průmyslové dědictví – 2: ve vzduchoprázdnu mezi profesionály a amatéry*. Sborník mezinárodní konference Industriální stopy. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2010.

FRAGNER, Benjamin – VALCHÁŘOVÁ, Vladislava a kol. *Industriální topografie / architektura konverzí. Česká republika 2005–2015. Industrial Topography / The Architecture of Conversion, Czech Republic 2005–2015*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2014.

FRAGNER, Benjamin – ZIKMUND, Jan. *Co jsme si zbořili. Balance mizející průmyslové éry / deset let*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2009.

FREIWILLIG, Petr, Linearita a kontinuita. Příspěvek k výzkumu průmyslové krajiny na příkladu Frýdlantska. *Zprávy památkové péče*, roč. 77, 2017, č. 5, s. 515–528.

FREIWILLIG, Petr. Odpadní přádelna Karl Bienert Junior v Bílém Potoce. The Karl Bienert Jr. spinning mill in Bílý Potok (Weissbach). In MATĚJ, Miloš – RYŠKOVÁ, Michaela – GUSTAFSSON, Ulf Ingemar (eds.). *Technical monuments in Norway and the Czech Republic / Technické památky v Norsku a v České republice*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2016, s. 165–171.

HLAVÁČEK, Emil. *Architektura pohybu a proměn. Minulost a přítomnost průmyslové architektury*. Praha: Odeon, 1985.

HLAVÁČEK, Emil – FRAGNER, Benjamin (eds.). *Industriální architektura. Nevyužitá dědictví*. Praha: NTM, Sekce ochrany průmyslového dědictví, Obec českých architektů, 1990.

HLUŠIČKOVÁ, Hana (ed.). *Technické památky v Čechách na Moravě a ve Slezsku*. Díl I.–IV. Praha: Libri, 2001–2004.

Charta průmyslového dědictví TICCIH. Praha 2013.

Chytrý design a tvorba prostorů z pohledu Jamese Cornera (záznam rozhovoru). In WITTMANN, Maximilian a kol. *Mezi domy, mezi lidmi? Význam volných prostorů pro udržitelný urbánní rozvoj*. Brno: VUT Brno, 2017, s. 274–285.

JAKUBEC, Ivan – EFMERTOVÁ, Marcela – SZOBI, Pavel – ŠTEMBERK, Jan. *Hospodářský vývoj v Českých zemích v období 1848–1992*. Praha: Vysoká škola ekonomická v Praze, Národohospodářská fakulta, 2008.

JÁSEK, Jaroslav. *Vodárenství v Čechách, na Moravě a ve Slezsku*. Praha: Milpo, 2000.

Jatky. In *Ottův slovník naučný: Illustrovaná encyklopaedie obecných vědomostí*. Sv. 13. Praha: Jan Otto, 1898, s. 102–107.

JIROUŠKOVÁ, Šárka (ed.) *Stará čistírna odpadních vod Praha-Bubeneč 1906*. Praha: TOVÁRNA, o. p. s., správa industriálních nemovitostí, 2016.

JONES, Ron. *Albert Dock Liverpool*. Liverpool 2007.

JORDÁNOVÁ, Květa. *Samostatné strojírný na Moravě 1820–1918*. Ostrava: Ostravská univerzita, 2018.

KAREL, Tomáš – KRATOCHVÍLOVÁ, Alžběta (eds.). *Proměny montánní krajiny. Historické sídelní a montánní struktury Krušnohoří*. Loket: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Lokti, 2013.

KNOB, Stanislav – ZÁŘICKÝ, Aleš. *Nástin dějin výroby od pravěku po současnost*. Ostrava: Filozofická fakulta Ostravské univerzity v Ostravě, 2009.

KUČOVÁ Věra. Technické památky – neopomenutelná součást světového dědictví. *Zprávy památkové péče*, roč. 64, 2004, č. 4, s. 334–337.

KUČOVÁ, Věra. Památky techniky a průmyslového dědictví jako kulturně-historicky cenná území a součásti historické kulturní krajiny v mezinárodním kontextu. *Zprávy památkové péče*, roč. 73, 2013, č. 3, s. 187–198.

KUČOVÁ, Věra. Průmyslové krajiny jako součást kulturního dědictví. *Zprávy památkové péče*, roč. 77, 2017, č. 5, s. 505–514.

KUČOVÁ, Věra – KUČA, Karel. Úvahy nad průmyslovými krajinami České republiky. *Zprávy památkové péče*, roč. 77, 2017, č. 5, s. 491–504.

KUČOVÁ, Věra – MATĚJ, Miloš. *Industriální soubory v Ostravě vybrané k nominaci na zápis do Seznamu světového dědictví UNESCO*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2007.

MATĚJ, Miloš. Péče o technické a průmyslové památky. *Zprávy památkové péče*, roč. 68, 2008, č. 5, s. 415–419.

MATĚJ Miloš. Praktické příklady zachování průmyslového kulturního dědictví a jeho animace v oblasti Porúří ve Spolkové republice Německo. *Zprávy památkové péče*, roč. 66, 2006, č. 5, s. 399–406.

MATĚJ, Miloš. Technické a průmyslové památky z hlediska zájmů památkové péče. In *Sborník Filozofické fakulty Ostravské univerzity ARTIS HISTORIA*, č. 230, 2006, s. 163–171.

MATĚJ, Miloš. XIV. mezinárodní kongres TICCIH a navazující odborná exkurze v Ostravě. *Zprávy památkové péče*, roč. 68, 2009, č. 6, s. 473–474.

MATĚJ, Miloš a kol. *Kulturní dědictví kladenské průmyslové aglomerace*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2017.

MATĚJ, Miloš – KLÁT, Jaroslav. *Národní kulturní památka Důl Michal / Petr Cingr v Ostravě*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2007.

MATĚJ, Miloš – KLÁT, Jaroslav – KORBELÁŘOVÁ, Irena. *Kulturní památky ostravsko-karvinského revíru*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2009.

MATĚJ, Miloš – KORBELÁŘOVÁ, Irena – LEVÁ, Pavla. *Nové Vítkovice, 1876–1914*. Ostrava: Památkový ústav v Ostravě, 1992.

MATĚJ, Miloš – KORBELÁŘOVÁ, Irena – TEJZR, Ludvík. *Kulturní dědictví Vítkovických železáren*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2014.

MATĚJ, Miloš – KLÁT, Jaroslav – PLCHOVÁ, Jarmila – KYSELÁK, Jan. *Kulturní památky rosicko-oslavanské průmyslové aglomerace*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2012.

MATĚJ, Miloš – RYŠKOVÁ, Michaela. Eisenhütte Vítkovice (Witkowitz) – Das Geschichte. *Industrie-kultur*, 1999, č. 1, s. 38–41.

MATĚJ, Miloš – RYŠKOVÁ, Michaela. Eisenhütte Vítkovice (Witkowitz) – Das Denkmal. *Industrie-kultur*, 1999, roč. 7, č. 2, s. 14–19.

MATĚJ, Miloš – RYŠKOVÁ, Michaela – GUSTAFSSON, Ulf Ingemar (eds.). *Technical monuments in Norway and the Czech Republic / Technické památky v Norsku a v České republice*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2016.

MATĚJ, Miloš – ŠENBERGER, Tomáš. Pravda posledního pracovního dne. Důl Michal – zachování a nové využití průmyslové památky. *Fórum architektury a stavitelství*, 2001, č. 4, s. 36–39.

NOVÁK, Pavel. *Zlínská architektura 1900–1950*. Zlín 1993.

NOVOTNÝ, Vladimír. O autentičnosti památek. *Památky a příroda*, roč. 29, 1969, č. 1, s. 1–12.

PALMER, Marylin – NEAVERSON, Peter. *Industrial Archaeology. Principles and Practise*. New York – London, 1998 (reprint 2000).

Realizační principy, udržitelnost a společenský kontext High Line z pohledu Ricarda Scofidia a Matthewa Johnsona (záznam rozhovoru). In WITTMANN, Maxmilian a kol. *Mezi domy, mezi lidmi? Význam volných prostorů pro udržitelný urbánní rozvoj*. Brno: VUT Brno, 2017, s. 286–295.

RYŠKOVÁ, Michaela. *Sdílné město. Krnovské textilky v pohledu památkové péče / A communicative Town. The Krnov-based textile factories from the point of view fo monument preservation*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2008.

RYŠKOVÁ, Michaela. Textilindustrie in Mähren und Schlesien. *Industrie-kultur*, 2002, č. 2, s. 6–9.

RYŠKOVÁ, Michaela – JUŘÁK, Petr. *Kulturní dědictví textilního průmyslu Frýdku-Místku / The cultural heritage of the Frýdek-Místek textile industry*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2013.

RYŠKOVÁ, Michaela – MERTOVALÁ, Petra. *Kulturní dědictví brněnského vlnářského průmyslu*. Ostrava: Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Ostravě, 2014.

RYŠKOVÁ, Michaela – TELAŘÍK, Libor. Hornické kolonie Ostravsko-karvinského revíru. *Zprávy památkové péče*, roč. 64, 2004, č. 4, s. 296–300.

SLOTTA, Reiner. *Einführung in die Industriearchäologie*. Darmstadt: Wissenschaftliche Buchgesellschaft, 1982.

SÝKORA, M. – MARKOVÁ, J. – BALÍK, L. – HOLICKÝ, M. – JUNG, K. – LORENZ, K. – POSPÍŠIL, M. – ŠENBERGER, T. et al. *Metodika hodnocení spolehlivosti a životnosti industriálních staveb. Uplatněná certifikovaná metodika*, ČVUT, Fakulta architektury, Ústav nosných konstrukcí, 2015.

ŠENBERGER, Tomáš. *Rekonstrukce výrobně-technických staveb k novým účelům*. Rozpravy národního technického muzea v Praze 137. Praha: Národní technické muzeum, 1995.

ŠENBERGER, Tomáš. Schwarzenberské pivovary – příklad přestavby výrobních objektů. *Zprávy památkové péče*, roč. 53, 1993, č. 3, s. 304–307.

ŠENBERGER, Tomáš. Skelety industriálních budov. *Zprávy památkové péče*, roč. 73, 2013, č. 3, s. 214–217.

ŠENBERGER, Tomáš. Železobetonové konstrukce textilních etážovek. In *Obnova památek. Beton a památková péče 2015*. Sborník konference. Praha: Studio Axis, 2015, s. 51–57.

ŠENBERGER, Tomáš – ZAHŘÁDKA, Radek. Kovové konstrukce industriální éry. In *Obnova památek. Kovové konstrukce a prvky 2014*. Sborník konference. Praha: Axis, 2014, s. 13–20.

ŠTULC, Josef. Autenticita památky a problém její rekonstrukce. *Zprávy památkové péče*, roč. 61, 2001, č. 8, s. 242–247.

ŠTULC, Josef. K ožívání puristických metod při sanaci a komplexní obnově stavebních památek. *Památky a příroda*, roč. 44, 1984, č. IX, s. 124–142.

TRINDER, Barrie (ed.). *Blackwell Encyclopedia of Industrial Archaeology*. Wiley-Blackwell, 1993.

URBÁNEK, Radim. Vodní mlýny a posuzování jejich hodnoty. *Zprávy památkové péče*, roč. 70, 2010, č. 1, s. 23–30.

VALCHÁŘOVÁ, Vladislava (ed.). *Stavební kniha. Meziválečná průmyslová architektura*. Brno 2005.

VALCHÁŘOVÁ, Vladislava (ed.). *Industriální topografie / Královéhradecký kraj*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2012.

VALCHÁŘOVÁ, Vladislava (ed.). *Industriální topografie / Pardubický kraj*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2012.

VALCHÁŘOVÁ, Vladislava (ed.). *Industriální topografie / Středočeský kraj*. (DVD). Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2014.

VALCHÁŘOVÁ, Vladislava (ed.) – BERAN, Lukáš – ZIKMUND, Jan. *Industriální topografie / Ústecký kraj*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2011.

VALCHÁŘOVÁ, Vladislava – FRAGNER, Benjamin. *Průmyslové dědictví ve vzduchoprázdnu mezi profesionály a amatéry*. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2010.

WEDHORN, Manfred. *Die Baudenkmäler des Eisenhüttenwesens in Österreich. Ein Beitrag zur industriearchäologischen Forschung*. Düsseldorf 1977.

VONDRA, Jiří. Ochrana technických památek v terénu. In *Ochrana technických památek. Sborník přednášek přednesených na sympoziu pořádaném v Praze ve dnech 27.–29. 9. 1967*. Rozpravy Národního technického muzea v Praze 27, Praha 1967, s. 10–21.

VONKA, Martin. Tovární komíny. Funkce, konstrukce, architektura. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2014.

VORLÍK, Petr. Meziválečné garáže v Čechách / Zrod nového typologického druhu a proměny stavební kultury. Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2011.

ZEITHAMMER, Karel. *Vývoj techniky*. Praha: ČVUT, 1994.

ZEMÁNKOVÁ, Helena. *Conversion of Abandoned Buildings and Areas*. Brno: VUT, ČVUT, Fakulta architektury, 2016.

ZEMÁNKOVÁ, Helena. *Tvořit ve vytvořeném: Nové funkční využívání uvolněných objektů*. Brno: VUT, CERM, 2003.

ZIKMUND, Jan (ed.). *Industriální topografie / Zlínský kraj*. (DVD). Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2014.

ZIKMUND, Jan – ČERVINKA, Jan – DROPPA, Tomáš (eds.). *Industriální topografie / Jihočeský kraj*. (DVD). Praha: Výzkumné centrum průmyslového dědictví Fakulty architektury ČVUT, 2014.

ZUMAN, František. Technické památky. *Národní listy*, č. 289, 19. října 1924, Vzdělávací příloha.

Železniční dědictví – od velké minulosti k budoucí využitelnosti. Praha: Česká technika – nakladatelství ČVUT, 2018.

07.02. Nepublikované prameny a internetové zdroje

BERAN, Lukáš. TRANSGAS – Budovy Ústředního dispečinku tranzitního plynovodu, Federálního ministerstva paliv a energetiky a Světové odborové federace [online]. [cit. 06. 03. 2018]. Dostupné z: <http://www.archiweb.cz/buildings.php?action=show&id=4632>.

DVOŘÁKOVÁ, Eva a kol. Výzkum industriálních a technických areálů a objektů. Programový projekt MK ČR č. 10/1996, 1996–2001, zpráva z výzkumu.

Die Geschichte der Völklinger Hütte [online]. Weltkulturerbe Völklinger Hütte. [cit. 06. 06. 2018]. Dostupné z: <https://www.voelklinger-huette.org/faszination-weltkulturerbe/die-geschichte/>.

Charta průmyslového dědictví TICCIH [online]. [cit. 2018-07-14].

Dostupné z: <http://vcpd.cvut.cz/charta-prumysloveho-dedictvi-ticcih/>.

Masarykovo zřezadlo Střekov na Labi v ř. km 767,679. [online]. Povodí Labe [cit. 01. 08. 2018].

Dostupné z: http://www.pla.cz/planet/public/vodnidila/zdl_strekov.pdf.

LVR-Industriearchäologischer Park [online]. LVR_Industriemuseum St. Antony-Hütte. [cit. 07. 09. 2018]. Dostupné z: http://www.industriemuseum.lvr.de/de/verbundseiten/presse/basis_infos/lvr_industriemuseum_oberhausen_antony/st_antony_huette_3.html.

The Nizny Tagil Charter for the Industrial Heritage [online]. [cit. 2018-07-14]. Dostupné z: <https://www.icomos.org/18thapril/2006/nizhny-tagil-charter-e.pdf>.

The Norwegian Knitting Industry Museum [online]. Museumssenteret i Hordaland. [cit. 30. 08. 2018]. Dostupné z: www.muho.no/en/the-norwegian-knitting-industry-museum.

1989–1999 – IBA Emscher Park. A future for an industrial region [online]. Internationale Baustellung. [cit. 08. 08. 2018]. Dostupné z: <http://www.iba-emscherpark.de>.

Praha-Bubeneč, čistírna odpadních vod. Foto Továrna, z. ú., správa industriálních nemovitostí.

Příloha

Seznam národních kulturních památek technické a průmyslové povahy (k roku 2017)

Karlův most v Praze

Koněspřežní železnice z Českých Budějovic do Lince

Kamenný most v Písku

Řetězový most ve Stádleci

Vodní mlýn ve Slupi

Pevnost Dobrošov u Náchoda

Důl Michal v Ostravě

Důl Hlubina a vysoké pece a koksovna Vítkovice v Ostravě

Třeboňská rybníční soustava

Ruční papírna ve Velkých Losinách

Televizní vysílač na Ještědu v Liberci

Důl Jeroným v Čisté

Elektrárna Háj v Třeštině

Rudá věž smrti v Ostrově u Karlových Varů

Přehrada les Království u Dvora Králové

Bývalá čistírna odpadních vod v Praze Bubeneč

Větrný mlýn v Kuželově, okres Hodonín

Textilní továrna Larisch a synové v Krnově

Hamr v Dobřívě, okres Rokycany

Slovenská strela v muzeu v Kopřivnici

Soubor hornických památek v Březových Horách

Vodní pila v Penikově se strojním vybavením

Bechyňský most

Soubor plavebních kanálů na Šumavě

**Metodika hodnocení a ochrany
průmyslového dědictví
z pohledu památkové péče**

Miloš Matěj – Michaela Ryšková

Vydal Národní památkový ústav,
Metodické centrum průmyslového dědictví,
územní odborné pracoviště v Ostravě
Odboje 1941/1, 702 00 Ostrava
v roce 2018 jako 99. svazek edice
Odborné a metodické publikace
1. vydání

Redaktor: Markéta Kouřilová
Grafické zpracování a sazba: Ivo Sumec
Tisk: Tiskárna Grafico s. r. o., U Panského mlýna 1438/33,
747 06 Opava-Kylešovice
Ostrava 2018

ISBN 978-80-88240-06-8

ISBN 978-80-88240-06-8

9 788088 240068